ஓம்

தமிழர் நாகரிகம்

அல்லது

வேளாளர் யாவர்?

இது

பல்லாவரம்

பொது நிலைக்கழக குருவும்

ஞானசாகர ஆசிரியருமான

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும்

மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்டுப்

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக் கழகத்து

டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

November, 1923.

விலை 12 அணா.

கி. பி. ௲௯௱௨௰௫-ஆம் ஆண்டு
கார்த்திகைத் திங்கள்
முதற் பதிப்பு. ௫00 படிகள.

ஓம்

முகவுரை

கி. பி. ௧௯௨௧-ஆம் ஆண்டு மார்கழித் திங்களில் யாம், யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள அன்பர்களால் அழைக்கப்பட்டு, அங்கே விரிவுரை நிகழ்த்தச் சென்று, யாழ்ப்பாண நகரத்தும் அதனையடுத்துள்ள பல ஊர்களிலும் சைவசித்தாந்தப் பொருள்களையும், தமிழ்ச் சிறப்புகளையும் எடுத்துப் பல விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினேம். அவ்விரிவுரைகளை யெல்லாம் பெருந் திரளான அன்பர்கள் ஆங்காங்கு வந்துகேட்டு இன்புற்றனர். கடைமுறையாக யாம் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப் புறப்படுதற்குச் சில நாட்களின்முன், அதாவது கி-பி. ௧௯௨௨-ஆம் ஆண்டு தைத்திங்கள் முதல் நாள் அன்று யாழ்ப்பாண நகரமண்டபத்தில் மாலை ௬-மணிக்குத் துவங்கித் 'தமிழர்நாகரிகம்' என்னும் பொருளை விரித்துப் பேசினேம். தமிழர் நாகரிகத்தின் வரலாறுகளை அவ்விரிவுரை புதுமுறை ஆராய்ச்சியால் நன்கெடுத்து விளக்கினமையால், அவற்றை ஆண்டுக் குழுமியிருந்துகேட்ட அறிவுடை அவையத்தார் எல்லாரும் அவ்விரிவுரையை மிக வியந்து பாராட்டினர். அவ்விரிவுரையின் அருமை இலங்கையிலும், யாழ்ப்பாணத்து நன்மக்கள் மிகுதியாய்ச் சென்று குடியேறிவாழும் மலாய் நாடுகளிலும் விரைந்து பரவலாயிற்று. யாழ்ப்பாணம், கந்தரோடையிலிருந்து சென்று மலாய்நாட்டில் இரெங்கான் என்னும் ஊரிற் புகைவண்டிநிலை உதவித்தலைவராய் (Assistant station master) அலுவலில் அமர்ந்திருந்த திருவாளர் ந. சி. கந்தையா அவர்கள் சைவசித்தாந்த உண்மைகளையும் தமிழின் அரும்பெருஞ் சிறப்புக்களையும் நாடெங்கும் பரவச் செய்வதில் நிரம்பக் கருத்தூன்றினவர்களாதலின் 'தமிழர்நாகரிகம்' என்னும் அவ்விரிவுரையை ஒருநூலாக அச்சிட்டு வெளியிடும்படி எம்மைக் கேட்டுக் கொண்டதோடு, செகமத் என்னும் ஊரில் அரசினர் மருத்துவ விடுதியில் (Government hospital) அலுவல் பார்க்கும் திருவாளர் குமாரசாமி அவர்களை ஊக்கி, அவர்களும் அவர்களின் நண்பர் சிலருமாக ஒருங்குசேர்ந்து அந்நூற் பதிப்புச்செலவுக்கு இருநூறு ரூபா பொருளுதவி செய்யுமாறும் புரிந்திட்டார்கள். தமிழில் இத்தகைய புதுமுறை ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளிவருதற்கு உதவி செய்தலினுஞ் சிறந்த அறம் வேறு இல்லை. இவ்வுயர்ந்த அறத்தைச் செய்துவரும் திருக் கந்தையா அவர்கட்கும், அவர்களின் நண்பர் திருக் குமாரசாமி அவர்கட்கும் அவர்களோடு ஒத்து உதவிசெய்த மற்ற நண்பர்கட்கும் யாம் பெரிதும் நன்றி செலுத்துகின்றேம்.

இங்ஙனமே எமது 'திருக்குறளாராய்ச்சி' யை முடித்து வெளியிடும் செலவுகளுக்கு நூற்றைம்பது ரூபா உதவிசெய்த கல்விகேள்விகளின் ஆன்ற செல்வப் பெரியாராகிய கொழும்பு ஸர். பி. அருணாசலம் அவர்கட்கும், ஆங்கிலத்தில் சைவசித்தாந்தத்தைப் பற்றி யாம் செய்தவிரிவுரையை அச்சிடும் செலவுகளுக்கு மூன்னூறு ரூபா உதவிசெய்த இலங்கை

மாத்தளைப் பிறக்றரும் கல்வியாராய்ச்சியையும் ஈகை யறங்களையுமே பெரும் பேறாக எண்ணிச் செய்து வாழ்பவருமான திருவாளர் சி. அரியநாயகம் அவர்கட்கும், எமது 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்' என்னும் நூலை அச்சிடுதற்கு நூறு ரூபா உதவிசெய்ததோடு திங்கடோறும் எமக்குப் பொருளுதவி செய்துவரும் எமது 'பொதுநிலைக்கழக' மாணவரும், கோலார் செங்கற் சூளை எழுத்தாளரும் ஆன ஈகை யறங்களிற் சிறந்த கல்விச் செல்வத் திருவாளர் முருகேசம் அவர்கட்கும் யாம் பெரிதும் நன்றி செலுத்துகின்றேம்.

கல்விவளர்ச்சியின் பொருட்டுப் பலநன்முயற்சிகளை யாம் இடைவிடாது செய்துவருதலால், 'தமிழர்நாகரிகம்' என்னும் இதனை எழுதி வெளியிடுதற்கு அமயம் வாயாது ஏறக்குறைய ஒன்றரை ஆண்டுகள் கழிந்தன. பிறகு, நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார் முன்னேற்றத்தின் பொருட்டு வெளியிடப்படும் இதழ் ஒன்றில் வேளாளர் உண்மைவரலாறுகளை அறியாமல் ஒருவர் அவரைச் 'சூத்திரர்' என்று இகழ்ந் தெழுதிய கட்டுரை ஒன்றைக் கண்டேம். அந்நேரத்தில் நமக்கு நண்பராயுள்ள சைவ வேளாளர் சிலர் வேளாளரின் பண்டை உண்மை வரலாறுகளை ஆராய்ந்து ஒருகட்டுரை விரைந்தெழுதும்படி எம்மைப் பெரிதுவேண்டினர். பண்டைக்காலந் தொட்டு நம் செந்தமிழ் மக்களில் நாகரிகத்தாற் சிறந்து வாழ்ந்து, தமிழ்மொழியையும் சிவவழிபாட்டையும் நிலைநிறுத்தி, ஆரியரையுந் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தினோர் வேளாளரே என்பது எமது ஆராய்ச்சியில் நன்கு புலப்பட்டமையால், 'வேளாளர் யாவர்?' என்பதனை விளக்குகையில் 'தமிழரதுநாகரிகத்' தையும் உடன் விளக்க வேண்டுவது இன்றியமையாததாய்த் தானே வந்து கூடிற்று. ஆகவே, யாம் முன்னர் எழுதக் குறித்திருந்த 'தமிழர்நாகரிகம்' என்பதனையும் இதன்கண் விரித்துவிளக்க இடம்பெற்றேம். ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டிற் புகும் முன்னரே தமிழர் நாகரிகவாழ்க்கையில் முதிர்ச்சிபெற்று நின்று, பின்னர்த் தம்மோடு வந்து கலந்த அவ்வாரியரைத் திருத்தினமை இதன்கண் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட் டிருக்கின்றது. பழந்தமிழ் நூலாராய்ச்சியின்றி, வடநூற் பயிற்சி ஒன்றேயுடையார் ஆரியரை உயர்த்துத் தமிழரை இழித்துக்கூறுவன வெல்லாம் பொருந்தாமையும், தமிழரே எவ்வாற்றானும் உயர்ந்தோராதலும் இவைதம்மை ஆராயாதார்க்குப் புதுமையாய்த் தோன்றினும், யாம் ஆராய்ந்து சான்றுகளோடு உரைப்பனவற்றை நடுநிலை வழாது நின்று காண்பார்க்கு எம் உரையின் மெய்ம்மை தானே விளங்குதல் திண்ணம்.

பல்லாவரம்,
இ. பி. ௧௯௨௩,
கார்த்திகைமீ ௩.

மறைமலையடிகள்.

ஓம்

வேளாளர் யாவர்?

சென்ற ஆடித்திங்கள் ௧௨-ஆம் நாள் வெளிவந்த ‘தனவைசிய ஊழியன்’ என்னும் இதழில் அதன் தலைவர் தம் மரபினரில் உள்ள ஆடவர்கட்கு வேளாள மரபினரிலிருந்து பெண்கள் எடுத்து மணஞ்செய்வித்துக் கொள்ளுதலைப்பற்றிப் பேசியவிடத்துத் தாம் வைசிய வகுப்பினராகலான் தம்மவர் தம்மிற்றாழ்ந்த சூத்திர வகுப்பினரான வேளாளரிடமிருந்து பெண்கள் எடுத்து மணஞ்செய்துகொள்ளல் முறையேயாம் என்று கூறினர்.

ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் தம்மை உயர்த்த முயல்வது நன்றேயாம். ஆனால், ஒரு வகுப்பினர் தம்மை உயர்த்தும்பொருட்டு ஏனையொரு வகுப்பினரைத் தாழ்த்த முயல்வது சிறிதும் நன்றாகாது. ஒரு வகுப்பினர் மற்றொரு வகுப்பினரிலிருந்து பெண்களெடுத்துத் தம் ஆடவர்க்கு மணஞ்செய்வித்துக்கொள்ள விரும்புவதுபோலவே, தம்மிலிருந்தும் பெண்கள் கொடுத்து மற்ற வகுப்பினரிலுள்ள ஆடவர்கட்கும் அவர்களை மணஞ்செய்வித்து அளவளாவுதலே அவ்விருவகுப்பாரும் ஒருமித்திருந்து அன்பாய் வாழ்தற்கு வழியாம். இங்ஙனம் அளவளாவுதலையே அறிவுடையாரும் ஏற்பர். இவ்வாறன்றி ‘யாங்கள் உயர்ந்த வகுப்பினேம், யாங்கள் எம்மிற்றாழ்ந்த வகுப்பினரினின்றும் பெண்களெடுத்து மணஞ்செய்வித்துக்கொள்ளும் உரிமையுடையேம்; எம் வகுப்புப் பெண்களை எம்மிற்றாழ்ந்த அப்பிற வகுப்பினர்க்கு மணஞ்செய்துதர ஒருப்படேம்’ என்று எவரேனுந் தந்நலங் கருதிக் கூறுவாராயின் அஃது அறிவுடையோராற் பெரிதும் இகழற்பாலதாம். இங்ஙனமே, நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டி வகுப்பினருந் தம்மை உயர்த்தியும், வேளாளரைத் தாழ்த்தியும் பேசிக்கொண்டு அவ்வேளாளரிடம் பெண்கொள்ள முயல்வாராயின், அவ்வேளாளர் அவர்தம் செல்வத்தைக்கண்டு ஏமாந்து தம் அருமைப் பெண்மக்களை அவர்க்குக் கொடுத்து இழிபடைவார்களோ! தம்மைத் தாழ்வாக நினைக்கும் ஒருவகுப்பாரிடம் உறவு கலத்தலினும் இழிபாவதுங் குற்றமாவதும் வேளாளர்க்குப் பிறிதுண்டோ! அதுநிற்க.

இனி, நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார் தம்மை வைசியர் எனக் கூறிக்கொள்வதற்குச் சான்று எங்கே உளது? பழைய தமிழ்நூல்களில் எங்காவது நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார் வைசியர் என்று கூறப்பட்டுளதா? யாம் ஆராய்ந்துபார்த்தவரையில் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டி மரபினரைப்பற்றிய குறிப்புப் பழைய தமிழ்நூல்களில் எதன் கண்ணுங் கண்டிலேம். அங்ஙனமன்று, கொண்டுவிற்றலாகிய வாணிகத்தொழிலை இவர்கள் நடத்திவரக்காண்டலால், இவர்களை வைசியரெனக் கூற

தல் பொருந்துமெனின்; இவர்களைப் போலவே கொண்டுவிற்றலாகிய வாணிகத்தொழிலைச் சைவ வேளாளரில் ஒருவகையினராகிய சோழியச் செட்டிகளும் வேளாளர் அல்லாத கோமுட்டிச் செட்டிகளும் பேரிச் செட்டிகளும் வாணியச் செட்டிகளும் தொன்றுதொட்டு நடத்திவரக் காண்டலால் அவர்களெல்லாரையும் வைசியரெனவே கூறுதல்வேண்டும். கொண்டுவிற்றலாகிய வாணிகத்தொழில் தொன்றுதொட்டு வேளாளர்க்கும் உரித்தாகிவருதலால் அவரை வைசியரென்று கூறாமற் சூத்திரர் என்று கூறுதல் எவ்வாறு பொருந்தும்? அது நிற்க.

இனி, நாட்டுக்கோட்டைச்செட்டி வகுப்பினர் தம்மைப்போலவே கொண்டு விற்றலாகிய தொழிலை நடத்தும் கோமுட்டிச் செட்டிகள் பேரிச்செட்டிகள் வாணியச்செட்டிகள் முதலாயினோர் எங்கும் பல்லாயிரக் கணக்காய் இருப்பவும், அவர்கள்பாற் பெண் கொள்ளுதற்கு முயலாது, வேளாளர்பாற் பெண்கொள்ளுதற்கு விரும்புதல் என்னை? அற்றன்று, அச்செட்டிமாரெல்லாந் தம்மோடொத்த வைசியரேயாகலின், அவரிடம் பெண்கொள்ளுதலைவிடத் தம்மிற் றாழ்ந்தார்பாற் பெண்கொள்ளுதலே நலமுடைத்தெனின்; ஒரு பார்ப்பனன் தன்னிற் றாழ்ந்த க்ஷத்திரியன் வைசியன் சூத்திரன் என்னும் மூவரிடத்தும் பெண் கொள்ளலாம் என்று மனுமிருதி கூறுதல்போலத், தம்மை வைசியராகக் கருதியிருக்கும் நாட்டுக்கோட்டையாரும் கள்வர் மறவர் அகம்படியர் இடையர் பள்ளியர் பாணர் முதலாயினரிடத்தும் பெண் கொள்ளலாமன்றோ? அவர்களிடமெல்லாம் அங்ஙனங் கொள்ளுதற்கு முயலாது, வேளாளரிடம் மட்டும் பெண்கொள்ளுதற்கு அவர்கள் விரும்புதலின் கருத்தென்னை? வேளாளர்மட்டுஞ் சூத்திரரா? கள்வர் மறவர் முதலாக மேலேகாட்டிய வகுப்பினருஞ் சூத்திரரா? கள்வர் மறவர் முதலான அவ்வகுப்பினர் சூத்திரர் அல்லாவிட்டால் அவர்கள் நால்வகைச் சாதியில் எதிற்சேர்ந்தவர் ஆவர்? கடவுள் எல்லாமக்களையும் நால்வகைச் சாதியினராகப் படைத்ததாகவே ஆரியப் பார்ப்பனரின் பழையநூல்கள் கூறுகின்றன. ஆனல், தமிழர் சீனர் கிறித்துவர் துலுக்கர் முதலியோரின் பழையநூல்களில் அப்படிச் சொல்லப்படவில்லை. தமிழரைச் சூத்திரவகுப்பிற் சேர்த்துக் கொள்ளலாமென்றால், சீனர் கிறித்துவர் துலுக்கர் முதலான பிறரை எவ்வகுப்பிற் சேர்க்கலாம்? அங்ஙனஞ் சேர்ப்பதற்குச் சான்று என்னை? அது நிற்க.

இனி, ஆரியப்பார்ப்பனர் தம்மினத்தவர் அல்லாத எல்லாரையும் 'சூத்திரர்' என்றே வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார். அவ்வாறிருக்க, நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிமார் ஆரியர் கூறிய வைசிய வகுப்பில் தம்மைச் சேர்ப்பதற்கும், தம்மை அவர் சூத்திரர் என்று கொள்ளாதிருத்தற்கும் செய்தவழி யாது? ஆரியப்பார்ப்பனர் தம்மினத்தவர் அல்லாத தமிழர்

எல்லாரையும் சூத்திரர் என்றுகூறித் தாழ்வுபடுத்தி வருகையில், அவருள் ஒருவகுப்பார், அவ்வாரியர் ஒருகாலத்து நூலில் எழுதிவைத்த க்ஷத்திரிய வைசியப் பெயர்களைத் தாமாகவே வலிந்தெடுத்துச் சூடிக்கொண்டு மற்றவரைச் சூத்திரர் என்றுகூறித் தாழ்த்த முயன்று தமக்குட் போராடுதல் அவ்வாரியப் பார்ப்பனர்க்கு மேன்மேல் உயர்வினைத் தருதற்கு இடந் தருகின்றதன்றோ? ஆரியப்பார்ப்பனர் தம்முடைய நலத்தைக் கருதி எழுதிவைத்த மிருதிநூல்களில் உள்ள பெயர்களைத் தமிழர்கள் தத்தம் வகுப்பினர்களுக்குரிய பெயராக எடுத்துச் சூடிக்கொண்டு போராடுதலால் வரும்பயன் யாது? தமிழரை ஒன்றுசேரவிடாமற் பிரித்துவைத்துப் போராடவிடுதற்கு அவ்வாரியப் பார்ப்பனர் விரித்துவைத்த இம் மாய வலையிற் சிக்கிக்கொண்டு நம்மனோர் இங்ஙனம் அல்லலுழப்பது முறையாமோ? தூய தனித்தமிழ் வகுப்பினரான தச்சர் கம்மாளர் தம்மை விசுவப் பிராமணர் என்றும், சான்றாரும் வன்னியரும் தம்மை க்ஷத்திரியர் என்றும், வாணிகத்தொழில் நடாத்தும் பலவகைச் செட்டிகளுந் தம்மை வைசியரென்றும் ஆரியப் பெயர்களைப் புனைந்துகொள்ளுதலாற் போதரும் பயன் என்னை? அறிந்திடுக.

இனி, எல்லாத் தொழிலினுஞ் சிறந்ததாய், எல்லார் உயிர்வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாததாய் உள்ள உழவுதொழிலைப் பண்டுதொட்டு நடாத்திவரும் வேளாளர் கொலையும் புலையும் நீக்கி நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய் விளங்குதலின் அவரது பெருமை பழைய நல்லாசிரியர் இயற்றிய தமிழ்நூல்களிற் பாராட்டப்பட்டிருப்பதோடு, அஃது இன்றுகாறும் மங்காது ஏனை யெல்லாவகுப்பினர்க்குரிய பெருமையினும் மிக்கு விளங்கா நிற்கின்றது. இவர்கள் தமக்குள்ள அறிவின்றிறத்தாற், காலமறிந்து நிலத்தைத் திருத்தி வளம்படுத்தி நெல் முதலான நன்செய்ப் பயிரும் துவரை முதலான புன்செய்ப்பயிரும விளைவித்து, அவற்றால் வரும் பயன்களைத் தாமும் உண்டு பிறர்க்கும் ஊட்டி, யாடு மாடு மீன் முதலான மற்றை உயிர்களைக் கொல்லாமலும் கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்னாமலும் அருளொழுக்கத்தில் இன்றுகாறும் தலைநின்று வருகின்றார்கள். இவர்களது உண்மைப் பெருமையினை யுள்ளவாறுணர்ந்தே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்,

"உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி" எனவும்,

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்" எனவும்,

"இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்தூண் மாலை யவர்" எனவும்,

"உழவினார் கைம்மடங்கின் இல்லை விழைவதூஉம்
விட்டேம் என்பார்க்கு நிலை" எனவும் அருளிச்செய்தனர். வினைத்

தொழில் செய்வாரெல்லாம் தமதுயிர்வாழ்க்கைக்கு வேளாளரையே நாடி நிற்றலின் அவரை "உலகத்தார்க்கு ஆணி" யென்றார்; பிற தொழில்களைச் செய்வாரெல்லாம் பிறரிட்ட ஊழியஞ்செய்து அவரைத் தொழுது கொண்டு செல்பவராயிருக்க, வேளாளரோ பிறரெவர்க்கும் ஏவல் புரியாராய்ப் பிறரைத் தம் ஏவல்வழி நிறுத்தித் தமதுரிமையில் மேம்பட்டு வாழுமியல்பின ரென்பது தெரிப்பார் "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்" என்றார்; உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத எல்லாப் பொருள்களையும் வேளாளரே விளைப்பவராயிருத்தலின் அவர் பிறரிடத்துச் சென்று இரந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுவது எதுவும் இன்றென்பதும், தம்மைவந்து இரப்பார்க்கு அவர் வேண்டியதொன்றை வேளாளரே ஈயவல்லரென்பதும் உணர்த்துவார் "இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர்" என்றார்; இதனால், இரத்தற் றொழிலையே தமக்கு இயல்பாகவுடைய பார்ப்பன மாந்தரும் பிறரும் வேளாளரைச் சார்ந்தே பிழைப்பரென்பது பெற்றாம்; இனி ஐம்புல அவாக்களைத் துவரத்துறந்த துறவோரது தவவொழுக்கமும் வேளாளரது உதவி இல்லையாயின் நிலைபெறாதென்பார் "உழவினார் கைம்மடங்கி னில்லை விழைவதூஉம், விட்டேமென்பார்க்கு நிலை" என்றார். இனித் தமது வெண்கொற்றக்குடை நீழலில் உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் அரசரது அரசவாழ்க்கையும் வேளாளர்தம் வேளாண் வாழ்க்கையின் கீழ் அடங்கும் என்பதனையும் விளக்கிப்

"பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக் கீழ்க் காண்பர்
அலகுடை நீழ லவர்" என்று ஓதிய தெய்வத் திருவள்ளுவர் கருத்தை உற்றுநோக்கின் வேளாளரினுஞ் சிறந்த இனத்தினர் வேறில்லையென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கிக் கிடக்கின்றது. இங்ஙனங் கூறிய திருவள்ளுவநாயனார் கருத்துக்கு இணங்கவே பண்டைத்தமிழ்ப் பாட்டாகிய 'பட்டினப்பாலை' யுள்ளும் அதன் ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த பழைய வேளாளரைப் பற்றிக் கூறுகின்ற விடத்துக்,

"கொலை கடிந்துங் களவு நீக்கியும்
அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி யருத்தியும்
நல்லானொடு பகடு ஓம்பியும்
நான்மறையோர் புகழ்பரப்பியும்
பண்ணியம் அட்டியும் பசும்பதங் கொடுத்தும்
புண்ணியம் முட்டாத் தண்ணிழல் வாழ்க்கைக்
கொடுமேழி நசை உழவர்
நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன் னெஞ்சினோர்
வடு அஞ்சி வாய்மொழிந்து

தமவும் பிறவும் ஒப்பநாடிக்
கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉங் குறைபடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசுந்
தொல் கொண்டித் துவன்று இருக்கை" என்று கூறினர். கொலை களவு நீக்கிக் கடவுளரை வணங்கியும், வேள்விகள் வேட்டும், எருது முத லியவைகளைப் பாதுகாத்தும், நான்மறை வல்ல அந்தணர்களின் புகழைப் பரப்பியும், விருந்தினர்க்குப் பல பண்டங்களைக் கொடுத்தும் சோறு தந் தும், நல்வினையினின்றும் பிறழாத அன்பு சுரக்கும் வாழ்க்கையினை யுடைய கலப்பைத் தொழிலை விரும்பும் உழவராகிய வேளாளர் நடுவுநிலை யில் நிலைநின்ற சிறந்த உள்ளத்தினராய்ப் பழியை அஞ்சி உண்மையே பேசித் தம்முடைய பண்டங்களையும் பிறருடைய பண்டங்களையும் ஒப் பாகப் பார்த்துத், தாம் பிறர் பொருள்களை விலைகொள்ளுங்கால் விலைக்கு மேல் அப்பொருள்களை மிக அளந்து வாங்காமலும், தம்பொருள்களைப் பிறர்க்கு விலைப்படுத்துங்கால் அவர் கொடுக்கும் விலைக்கு அவற்றைக் குறைய அளந்து கொடாமலும் ஊதியத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லி விற்பவர் என்பது இப்பகுதியால் நன்கு விளங்குகின்றது. இதனால், உழவுதொழிலும், அவ் வுழவுதொழிலாற்பெற்ற நெல் துவரை முதலான பல்பண்டங்களை விலைப்படுத்தும் வாணிகவாழ்க்கையும் பண்டுதொட்டு வேளாளர் ஒருவர்க்கே உரியவாய்வருதலுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இனிப், பழமைக் காலந்தொட்டே இரப்போராகிய பார்ப்பனச் சுற் றத்தையும், உலகத்தைப் புரப்போராகிய அரசரையும் தமது வேளாண் முயற்சியிலிருந்தும் வேளாளர்கள் உண்டாக்கிவந்தன ரென்பது சிலப் பதிகாரத்து நாடுகாண் காதையில் (கசஅ—கரு)

"பரப்புநீர்க் காவிரிப் பாவைதன் புதல்வர்
இரப்போர் சுற்றமும் புரப்போர் கொற்றமும்
உழவிடை விளைப்போர் பழவிறல் ஊர்களும்" என்று ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் கூறியவாற்றால் நன்குபுலப்படும். அதுவேயுமன்றி, தம்முள் நுண்ணறிவாற் சிறந்தோரை அறிவுநூல் ஓதுதற்கும் திருக் கோயில்களிற் கடவுள் வழிபாடு ஆற்றுதற்கும் ஒருவகுப்பினராகப் பழைய நாளிலிருந்தே பிரித்துவைத்தார்கள்; இவர்களே தமிழ்நாட்டு அந்தண ராவர்; இவர் தம்மை இக்காலத்தார் 'ஆதிசைவர்' என்றும், 'குருக்கள்' 'பட்டர்' 'நம்பியார்' என்றும் அழைப்பர். தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ள பழைய திருக்கோயில்களெல்லாந் தமிழ் மக்களால் அமைக்கப்பட்டுத் தமிழர்க்கே உரியவாகி வருதலால், தமிழ வேளாளரினின்றும் அந்தண ராகப் பிரித்துவைக்கப்பட்ட இவ்வாதிசைவ வகுப்பாரையன்றி ஆரியப் பார்ப்பனர் எவரும் இத்திருக்கோயிலினுள்ள திருவுருவங்களைத் தொட்டு வழிபாடு செய்தற்கு இடம்பெறாராயினர். இப் பண்டைவழக்கம் இன்று

காறும் நடைபெற்றுவருதல் காண்க. பழையநாளில் ஆரியப்பார்ப்பனர் ஆ எருது முதலியவற்றைக் கொன்று அவற்றின் இறைச்சியைத் தின்று வந்தமையின் அவர் தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களுள் நுழைதற்கும் இறைவன் திருவுருவத்தைத் தொடுதற்குந் தகுதியிலராக ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டனர் என்க. கொலைத்தொழில் புலைத்தொழில்களைக் கைக்கொண்டு ஒழுகினமைபற்றி வேளாளரால் தாழ்த்தப்பட்ட ஆரியப்பார்ப்பனர் பையப் பைய அவ் இழிதொழில்களைவிட்டுத் தம்மைத் தாமே உயர்த்துப் பேசிக்கொண்டு, தம்மைத் தாழ்த்திய வேளாளர்களைத் தாமுந் தாழ்த்துதற்பொருட்டு அவரைச் 'சூத்திரர்' என்று வழங்கலாயினர்; அவரை மட்டுமோ' அவ் வேளாளரினின்று பிரிந்த 'ஆதிசைவ அந்தண' ரையுங் கூடச் சூத்திரரெனக் கூறிவருகின்றார்கள்!

இனி, வேளாளர் தம்மினின்று ஓதுதற்குங் கடவுள்வழிபாடு ஆற்றுதற்கும் ஓர் அந்தணக்குடியை வகுத்துவைத்தவாறு போலவே, போர் செய்தற்குரிய ஆற்றலும் குடிகளைப் பாதுகாத்தற்குரிய அறிவு வலியுமுடைய வேளாண்மக்களைப் பிரித்து அரசாளுதற்கு வைத்தார்கள். பண்டைநாளில் மிழலைக் கூற்றத்தை அரசாண்டவனும், கொடை கொடுப்பதிற் சிறந்தவனுமான வேள் எவ்வி என்னும் மன்னன் வேளாள வகுப்பினனே யாவன். கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனும், முந்நூறு ஊரையுடைய பறம்பு நாட்டிற்கும் பறம்பு மலைக்கும் அரசனும், சைவ சமயாசிரியருள் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராலே "கொடுக்கிலாதானைப் பாரியேயென்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலை" என்று பாராட்டியருளிச் செய்யப்பட்டவனுமாகிய வேள்பாரி என்னும் மன்னனும் வேளாள வகுப்பினனே யாவன்; துவரையை அரசாண்டவனும், சிறந்த கொடையாளியும், மன்னர் மன்னனாகிய கரிகாற் சோழனுக்குப் பெரும் பகைவனுமாகிய இருங்கோவேள் என்னும் அரசனும் வேளாள வகுப்பினனே யாவன். ஒருகாற் குமரிமுதல் இமயம்வரை ஒருமொழிவைத்து உலகாண்ட வேந்தர் பெருமானாகிய சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் நாங்கூர்வேள் என்னும் வேளாண் தலைவனிடத்துப் பெண்கொண்டமையானும், இக்கரிகாற் சோழனுக்குத் தந்தையாகிய உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி என்னும் மன்னர்பிரான் அழுந்தூர்வேள் என்னும் வேளாண் தலைவன்பால் மகட்கொண்டமையானும் பண்டைநாளிலிருந்த சிறந்த சோழ அரசர்களும் வேளாள வகுப்பினரேயாதல் நன்கு தெளியப்படும். இன்னும் பழைய நாளில் அரசாண்ட வேளாள அரசர்களையெல்லாம் எடுத்துரைக்கப்புகின் இது மிக விரியுமெனை அஞ்சி, அவருட் சிலரையே ஈண்டு எடுத்துக் கூறினும்.

இனி, வேளாளர் தமது உழவு தொழிலால் விளைவித்த பொருள்களை அறவோர்க்குக் கொடுத்தும், அவற்றால் அந்தணரைப் பாதுகாத்தும்,

அவை தம்மைத் துறவோர்க்கு எதிர்சென்று வழங்கியும், விருந்ினரை ஏற்று அவர்க்கு அருத்தியும் அவ்வாற்றானுங் குறைபடாமல் மிகுந்த பண்டங்களையெல்லாம் விலைப்படுத்தும் பொருட்டு, அத்தொழில் செய்தற் கேற்ற கணக்கறிவும் இன்சொல்லும் இயற்கையே வாய்ந்தாராய் உள்ள தம்மினத்தவரில் ஒரு சாராரைப்பிரித்து அவரை வணிகராக நிறுத்துவா ராயினர். இங்ஙனம் நிறுத்தப்பட்ட வணிக வேளாளரே தொன்று தொட்டு இன்றுகாறுங் கொலை புலை முதலியன தவிர்ந்த அறவொழுக்கத் தினராய் 'வேளாண்செட்டிகள்' என்னும் பெயர்பெற்று வருகின்றனர்.

இனிக், கொலை புலை நீக்கமாட்டாராய் அறவொழுக்கத்திற் றாழ்ந்து நிற்போரான மற்றைத் தமிழ்க் குடிகளைத் தமது உழவு தொழிலுக்குந் தமக்கும் உதவியான பல கைத்தொழில்களைப் புரியும்படி ஏவி, அவர்களைப் பதினெண் வகுப்பினராகப் பிரித்து வைத்தவர்களும் வேளாளர்களே யாவர். அப்பதினெண் வகுப்பினராவார்: கைக்கோளர், தச்சர், கொல்லர், கம்மாளர், தட்டார், கன்னார், செக்கார், மருத்துவர், குயவர், வண்ணார், துன்னர், ஓவியர், பாணர், கூத்தர், நாவிதர், சங்கறுப்பார், பாகர், பறையர் என்பவரே யாவர். இப்பதினெண் வகுப்பினருந் தத்தமக்குரிய தொழில்களைச் செய்துகொண்டு வேளாளர் ஏவல்வழிநின்று அவர்க்கும் அவரது உழவுதொழிலுக்கும் பயன்படுவோராயிருந்து வாழ்ந்துவருதலைத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள வேளாள நத்தங்களில் இன்றும் நேரேகாணலாம்.

இங்ஙனமாகத் தமிழகத்தில் முதன்முதல் உழவுதொழிலைக் காணும் நுண்ணறிவும், அதனாற் கொலையும் புலையுந் தவிர்ந்த அறவொழுக்கமும், அதனாற் பெற்ற நாகரிகமும் உடைய வேளாளரே தமிழ் மக்கள் எல்லாரினுஞ் சிறந்துவிளங்கித், தம்மினின்று அந்தணர் அரசர் என்னும் உயர்ந்த வகுப்பினர் இருவரையும் அமைத்து வைத்து, அறவொழுக்கத்தின் இழிந்த ஏனைத் தமிழ்மக்களை யெல்லாம் தமக்குந் தமதுழவுக்கும் உதவியாகப் பதினெண்டொழில்களைச் செய்யுமாறு அவர்களை அவற்றின்கண் நிலைப்பித்துத் தமிழ் நாகரிகத்தைப் பண்டுதொட்டு வளர்த்து வாலானார்கள். மக்களின் தோற்றத்தையும் நாகரிகத்தையும் பெரிதும் வியக்கத் தக்கவாறாய் ஆராய்ந்தறியும் ஆங்கில நூலாசிரியர்களும் 'முதன்முதல் உழவுதொழிலைக் கண்டறிந்த மக்களிலிருந்தே நாகரிகந்தோன்றி வளர்ந்து வரலாயிற்று' என்று இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள். தமது தாளாண்மையாற் கொலை புலை கடிந்து ஈகை அறங்களை இத்தமிழகத்தில் நிலைநிறுத்தினவர்கள் வேளாளர் ஒருவரேயாதல் நன்குணர்ந்தே சைவசமயாசிரியருள் முதல்வரான திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும்

"வேளாளர் என்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக்குந்
தாளாளர் ஆக்கூரிற் றான்றோன்றி மாடமே" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இத்துணைச் சிறந்த வேளாளர் நாகரிகத்திற்குப் பிறப்

பிடமாய், ஏனை நாகரிக வகுப்பினர் எல்லாருந் தோன்றுதற்கு முற்றோன்றினவராய் இருத்தலின், இவர்கள் ஆரியர் கூறிய பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்னும் நால்வகை வகுப்பினுள் ஒன்றினும் அடங்காராய் அந் நால்வகையினர்க்கும் முற்பட்டாராய்ச் சிறந்து விளங்குதல் நடுவு நின்று ஆராய்வார்க்கு இனிது விளங்கும்.

இவ்வேளாளர் அன்பிலும் அறத்திலுஞ் சிறந்து நின்றாராதலின், எத்தகையோராயினும் எவ்வகுப்பினராயினும் துன்புறக்கண்டால் அத் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டுத் தமக்குள்ள பொருள்களையும், சிலநேரங்களில் தமது உயிரையுங் கூடக் கொடுத்துதவும் அத்துணை இரக்க நெஞ்சமும் அன்புங் கண்ணோட்டமும் உடையரென்பது இவர்தம் வரலாறுகளை ஆராய்தலால் நன்கு விளங்காநிற்கும். விருந்தினரை அகமும் முகமும் மலர்ந்து ஏற்று அவர்க்கு வேண்டுவனவெல்லாம் செய்து அவரை உவப்பித்தல் இவரது இயற்கை. இஃது,

"இன்மையாற் சென்றிரந்தார்க் கில்லையென்னாது ஈந்து உவக்குந்
தன்மையார் ஆக்கூரிற் றான்றோன்றி மாடமே" என்னுந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளுரையால் தெளியப்படும்.

இத்தன்மையினரான வேளாளரை ஆரியர்கூறும் நால்வகைச் சாதிப் பெயரால வழங்காமல், அவர் கொண்ட நாற்சாதியார்க்கும் முற்பட்டவராகவும் அந்நால்வரினும் மேம்பட்டவராகவுங் கொள்ளுதலே பொருத்தமாம். என்னென்றால், வேளாளரினின்றே அந்தண வகுப்பும் அரச வகுப்பும் பிரிந்தமையால் இவர்களைப் பிராமணரென்றாவது க்ஷத்திரியரென்றாவது கூறுதல் பொருந்தாது; அல்லது ஆநிரைகாத்து உழவும் வாணிகமும் நடாத்துதல்பற்றி இவரை வைசியரென்போமென்றால், இவர்களுட் பலர் அந்தணராயும் அரசராயும் பண்டுதொட்டு வாழ்ந்துவரக் காண்டலால், இவர்களை அவ்வாறு வைசியரென்று வரையறுத்துக் கூறுதலும் ஆகாது.

இனி, இவரைச் சூத்திரரென்று கூறுவோமென்றால், அது முற்றம் அடாத உரையாம். ஆரியர் கூற்றின்படி, சூத்திரரென்போர் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் என்னும் மூன்று சாதியார்க்குங் குற்றேவல் செய்தல் ஒன்றே உடையரல்லது, ஏதோர் உரிமையும் ஏதோர் உடைமையும் எவ்வொரு முதன்மையும் உடையரல்லர். மற்று, வேளாளரோ அந்தணராயிருந்து நூலோதல் ஓதுவித்தல் திருக்கோயில்களிற் கடவுளுக்கு வழிபாடு ஆற்றுதல் முதலான உயர்ந்த தொழில்கட்கு உரிமையும், அரசர்க்கு முடிசூட்டும் உரிமையும் அரசாளும் உரிமையும் பண்டுதொட்டுப் பெற்றாராய் வரக்காண்டலானும், அரசர்களாயும் பெருஞ் செல்வர்களாயும் முன்னும் பின்னுமிருந்து வருகின்றமையின் அவர்கள் எல்லாச் செல்வங்களும் உடையராதல் தானே பெறப்படுதலானும், இவ்வாறெல்

லாம் அறிவுஞ் செல்வமுங் கல்வியும் வாய்த்த இவர்கள் தனி முதன்மை யுடையராயிருந்து எல்லார்க்குந் தம்பொருள்களை இரக்கத்தானும் அன்பானும் ஈந்து தம்மால் நிறுத்தப்பட்ட பதினெண்வகுப்பினர் பாலும் தாம் எவ்வாற்றானும் வருதலின்றித் தாம் எவர்க்குங் குற்றேவல் செய்யாமை "இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர்," "உழுதுண்டுவாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந், தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்" என்னுந் தெய்வத்திருவள்ளுவர் திருக்குறட் பாட்டுகளானும், "இரப்போர்சுற்றமும் புரப்போர்கொற்றமும், உழவிடைவிளைப்போர்" எனச்சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் அருளிச்செய்த திருமொழியானும், "வேளாளர் என்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக்குந், தாளாளர்" "இன்மையாற் சென்றிரந்தார்க்கு இல்லையென்னாது ஈந்துஉவக்குந், தன்மையார்" எனத் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் அருளிய அருளுரையானும் பெறப்படு மாற்றானும் இவரைச் சூத்திரரென்னும் இழிந்துரைகூறி வழங்கல் ஒரு சிறிதும் அடாதென்க.

இன்னும், பண்டைக்காலந் தொட்டுச் சைவவேளாளர்கள் கொலையும் புலாலுணவும் மறுத்துச் சிவவழிபாடு இயற்றிவருகின்றமையின், புலாலுண்டும் சிவவழிபாடுசெய்யாமலும் இருக்கும் எந்தவகுப்பினரிடத்தும் உடன்உண்ணுதலும் உடன்கலத்தலும் செய்யாமலே வாழ்ந்துவருகின்றனர். பெரும்பாலும் எல்லாச் சாதியார்களும் சைவவேளாளர் வீட்டில் உணவெடுப்பர்; சைவவேளாளர் வேறெந்தச் சாதியார் வீட்டிலும் உணவெடார். ஆரியப்பார்ப்பனர் பழையநாளிற் புலாலுணவு கொள்வாரா யிருந்தமையின், அவர்கள் வேளாளராகிய தம்மைக் கண்டு புலால் மறுத்த பின்னும் அவர்கள்பால் உணவு கொள்ளாமலே இருந்தனர். சிவதீக்கைபெற்ற சைவவேளாளர் இந்நாளிலும் ஆரியப்பார்ப்பனர் வீட்டில் உணவெடார்.

இங்ஙனமாகச், சைவவேளாளர் எல்லாவகையானும் உயர்ந்தாராய்த், தம் பால் உண்ணல் கலத்தல்கள் செய்யாமல் தம்மைப் புறத்தொதுக்கி வந்தமை கண்ட ஆரியப்பார்ப்பனர் தாம் அச்சைவவேளாளரைத் தாழ்த்துதற் பொருட்டுத், தம்முன்னோர் எழுதிவைத்த மனுமுதலான மிருதி நூல்கட்கும் மாறாகச் 'சூத்திரர்' என்னும் இழிந்தபெயரை வேளாளர்க்கு வைத்து வழங்கத்தொடங்கினர். மனுமுதலான பழைய ஆரியநூல்களின்படி ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் வேளாளரைச் சூத்திரர் என்று சொல்வதற்கு ஒருசிறிதும் இடமில்லை. மனுதர்மநூலின் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் இறுதியில்

"வைசியன் மறைநூல் ஓதியபின் திருமணஞ் செய்துகொண்டு ஆவைக்காத்தலும், உழவுதொழில் நடாத்தலுமாகிய முயற்சியினைமேற் கொண்டவனாயிருக்கவேண்டும்"

"நான்முகன் ஆனிரைகளைப்படைத்து அவற்றைக் காக்கும்பொருட்டு வைசியனிடத்தும், குடிமக்களைப் படைத்து அவர்களை இம்மை மறுமையிற் காக்கும் பொருட்டு க்ஷத்திரிய பிராமணரிடத்தும் ஒப்புவித்தான்"

"நாம் ஆக்களைக் காத்தல் வேண்டாமென்று வைசியன் நினைத்தல் ஆகாது. அவன் காக்கும்போது வேறெந்தச் சாதியானும் ஆக்களைக்காத்தல் கூடாது"

"முத்து மணி பவளம் உலோகம் ஆடை கருப்புரம்முதலிய நறுமணப் பண்டம் உப்புமுதலிய சுவைப்பண்டம் இவைகளுக்கு அவ்வந்நாடுகளில் உள்ளவிலையின் ஏற்றக்குறைச்சல்களையும் சரக்குகளின் நன்மை தீமைகளையும் வைசியன் அறியவேண்டும்"

"தருமமாக வியாபாரஞ்செய்து பொருளைப் பெருக்குதற்கு முயலல் வேண்டும். மற்ற தானங்களைவிட எல்லா உயிர்களுக்குங் கட்டாயம் அன்னதானஞ் செய்தல்வேண்டும்" என்று வைசியனுக்குரிய ஒழுகலாறு வரையறுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனையடுத்துச் சூத்திரதருமத்தைக் கூறுங்கால்,

"வேதநூல் ஓதியுணர்ந்து புகழ்பெற்ற இல்லறத்தானாகிய பிராமணனுக்கு ஊழியஞ் செய்வதே சூத்திரனுக்கு வீடு பேற்றை அடைவிக்கும் மேலான அறமாகும்"

"உள்ளும் புறம்புந் தூயன்ஆகிய உயர்ந்தசாதியானைக் கொடுமையாகப்பேசாமல், பிராமணனுக்கும், அவனில்லாவிடின் க்ஷத்திரியனுக்கும், அவனில்லாவிடின் வைசியனுக்கும் மேலான பணிவிடை செய்துகொண்டு செருக்கில்லாமல் நாடோறும் அவர்களை யடுத்திருக்கிற சூத்திரன் மேலான சாதியாவன்" என்று சூத்திரன் ஊழியத்தொழில் ஒன்றற்கே உரியனாதலை அம்மனுதர்மநூல் வலியுறுத்துக் கூறுகின்றது. ஆரியர்க்குரிய தருமநூல்களில் மிகச் சிறந்ததாகிய மனுதர்மநூலின்படி பார்த்தாலும் ஆன்நிரை ஓம்பல் உழவும்வாணிகமும்நடாத்தல் என்னும் இத்தொழில்களையன்றி, எவர்க்கும் ஊழியஞ் செய்யுந் தொழிலினைமேற்கொள்ளாமல் தொன்று தொட்டு அறவொழுக்கத்தின்கண் வாழ்ந்துவரும் வேளாளரை வைசியரெனக் கூறலாமே யொழியச் சூத்திரரெனக் கூறுதல் ஒருசிறிதும் அடாது. அவ்வேளாளர்க்கு ஏவல்புரியும் ஏனைப் பதினெண்வகுப்பினரை அவ்வாறு சூத்திரரெனக் கூறுதலே பொருத்தமுடைத்தாம் என்க.

இனி, வடமொழியில் எல்லார்க்கும் பொதுநூலாகிய அமரநிகண்டிலும் வைசியவர்க்கத்தைச் சொல்லுமிடத்து உழவு வாணிகம் ஆனிரை ஓம்பல் என்னும் மூன்றுதொழிற்கும் உரியார் வைசியரெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். சூத்திரவர்க்கத்தைச் சொல்லுமிடத்துக் குயவர் கொற்றர் கைக்கோளர் துன்னர் கொல்லர் தட்டார் தச்சர் ஓவியர் நாவிதர் வண்ணார்,

கூத்தர் பாணர் வேடர் கள்விலைஞர் ஊன்விலைஞர் ஏவலர் இழிகுலத்தோர் மடவோர் என்னும் இவர்களே சூத்திரவகுப்பில் அடக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ்வடமொழிப் பொதுநூலின்படி பார்த்தாலும் உயர்ந்தோருந் தலைவருங் காணியாளருமாகிய வேளாளரை இழிந்தோர்க்குரிய சூத்திரப் பெயராற் கூறுதல் பெரிதுங் குற்றமுடைத்தாதல் காண்க.

இனிக், குடியேறிப் பிழைக்கவந்த ஆரியப் பார்ப்பனரை அன்பாக வரவேற்று, அவர் இருக்க இடங்கொடுத்தும், அவர் உண்ணச் சோறும் உடுக்கக் கூறையும் வழங்கியும், நூல்கற்க உதவிகள் புரிந்தும் அவர்க்குப் பலவாற்றான் நன்றிசெய்து அவரைப் பாதுகாத்த தமிழ் நன்மக்களாகிய வேளாளர்க்குத் திரும்ப நன்றிசெய்தற்கு மாறாகத், 'தீட்டின மரத்திற் கூர் பார்த்தலோடு' ஒப்ப அவ்வாரியப் பார்ப்பனர் அவரை மிகவுந்தாழ்த்துதற்குக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு, நேரம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் அவரைச் சூத்திரரென வாய்கூசாது சொல்லுதற்கும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட தமிழ்நூல் வடநூல்களில் அங்ஙனமே அவரைச் சூத்திரரென எழுதிக் கரவாய்ச் சேர்த்துவிடுதற்குந் துணிந்துவரலானார். இப் பிற்பட்டகாலத்தில் எழுந்த துலுக்கர் அரசாட்சியால் நேர்ந்த பல குழப்பங்களில் அகப்பட்டு வேளாளரிற் கல்விகற்பார்தொகை மிகச் சுருங்கிப் போகவே, தம்மை ஆரியப் பார்ப்பனர் இழித்துக்கூறுஞ் சூத்திரர் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் தெரியாமல், அவ்வேளாளர் தாமும் அச்சொல்லைத் தமக்கு உரியதெனக்கொண்டு அச்சொல்லால் தம்மை வழங்கிக் கொள்வாரானார்கள். இங்ஙனமே, இஞ்ஞான்றை இந்து சமயத்தவர் பலரும் தம்மை 'அஞ்ஞானிகள்' என்று கிறித்துவ மதத்தினர் இகழ்ந்து கூறும் பெயரைத் தமக்கு ஓர் அணிகலனாக ஏற்றுக்கொண்டு, 'அஞ்ஞானிகள்' என்னும் அப்பெயரினாலேயே தம்மைத் தாம் சொல்லிக் கொள்கின்றனர்! ஐயோ! அறியாமையின் பெருமிதம் இருந்தவாறென்னே! இப்பிற்பட்டகாலத்தில் தோன்றிய புராணங்கள் பலவற்றிலும் ஆகமங்களிலும் பிறநூல்களிலும் ஆரியப் பார்ப்பனரும் அவர் வழிச்சார்ந்த தமிழ் அந்தணரும் வேளாளரைச் சூத்திரரென வழங்குதற்கு வேண்டும் நிலையான ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து அவற்றின்கட் செருகிவிட்டனர். வேளாளரிற் கற்றவர் எவரேனும் இப்புரட்டுகளைத் தெரிந்துகொண்டு, 'வேளாளரின் பண்டைவழக்க வொழுக்கங்களெல்லாம் மிகச் சிறந்தனவாயிருத்தலின், இவர்களைப் பழைய நூல்களெல்லாம் உயர்குலத்தினராக மிகுத்துக்கூற, நீவிர்மட்டும் இவரைச் சூத்திரர் என இழித்துக் கூறுதல் என்னை?' என்று அவ்வாரியப் பார்ப்பனரையும் அவர் வழிச் சார்ந்தாரையும் வினவினால், அப்போது அவர்கள் மிகவும் ஆழ்ந்த சூழ்ச்சியுடையாராய்ச் சூத்திரரென்னும் பெயரை எடுத்து விடாமலும், அச் சூத்திரப் பெயர் கொண்டே அவரை அந்நேரத்தில் மகிழ்வித்தல் வேண்

டியும் 'நீங்கள் சற்சூத்திரர்; உங்களுக்கு ஊழியம் புரியும் எனையோரெல்லாம் அசற் சூத்திரர்' எனக்கூறியும், அதனை நூல்களில் எழுதியும் அவரை ஏமாற்றி வந்தனர். அவ் ஏமாற்றங்களைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆராய்ச்சியுணர் வில்லாதவர்களும், வடமொழியில் எவர் எவைகளை எழுதிவைத்தாலும் அவைதம்மையெல்லாம் ஆராய்ந்துபாராமற் கடவுள் அருளிச்செய்தனவாகவே நம்பிவிடுவோருமான தமிழ் கற்றோர்சிலர் தாம் வேளாளராயிருந்தும் தம்மைச் 'சற்சூத்திரர்' எனச்சொல்லிப் பெருமைபாராட்டிக் கொள்கின்றனர்! 'சூத்திரர்' என்னுஞ்சொல்லுக்குப் பொருள் மடமையுடையோர், 'பிறர்க்கு ஏவல்வேலை செய்வோர்' என்பனவாதல் அமரநிகண்டினால் நன்கு விளங்குதலால், தம்மைச் சற்சூத்திரர் என்போர் தம்மை 'நல்ல மடையர்' 'நல்லவேலைக்காரர்' என்று கூறி மகிழ்வாரையே ஒத்திருக்கின்றனர்! தமக்கு உதவிபுரிந்த வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கூறித் தாழ்த்திவைக்கும்பொருட்டு ஆரியப் பார்ப்பனர் அதுவே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து பல ஏற்பாடுகளைப் பிற்காலத்திற் செய்துவைத்ததல்லாமலும், தமிழ்நாட்டில் வேளாளரே செல்வமுஞ் சீருஞ் சிறப்புங் கல்வியும் நன்னடையும் நாகரிகமும் வலிமையும் உடையராயிருத்தலால் அதனையுஞ் சிதைக்கும் பொருட்டு, அவர்க்கு அடங்கி அமைதியாய் வாழ்ந்த குடிமக்கள் பலரையும் அவர்கட்கு எதிரிகளாக்கல் வேண்டி அவருட்சிலரை 'க்ஷத்திரியர்' என்றும், சிலரை 'வைசியர்' என்றும் சொல்லித் தூண்டிவிட்டு, அவ்வாற்றால் அவர்கள் வேளாளரைத் தம்மிற்றாழ்ந்த சூத்திரரெனச் சொல்லி அவர்களோடு மாறுபடுநிற்கும்படி செய்துவிட்டு, அவ்வாரியப் பார்ப்பனராகிய தாம் அவரெல்லாரினும் உயர்ந்தாராகத் தனித்து நின்று கொண்டு, அவரிடும்போரினைக் கண்குளிரக்கண்டு மகிழ்கின்றார்கள்! இவர் செய்த இப்பொல்லாத சூழ்ச்சியால், தமிழ்நாட்டில் முன்னே ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாய் ஒற்றுமைகொண்டு உறவாடி அமைதியாய் வாழ்ந்த குடிமக்களெல்லாம் இப்போது பல்லாயிரம் பிரிவினராய்ப்பிரிந்து ஒற்றுமையிழந்து பகைமைமேற்கொண்டு, தமக்குரியவல்லாத க்ஷத்திரிய வைசிய என்னும் ஆரியப் பெயர்களைத் தாமாகவே புனைந்தனராய் மல்லாடி நாட்டின்நலத்தைக் கெடுக்கின்றனர்! "ஊர் இரண்டுபட்டாற் கூத்தாடிக்கு இளக்காரம்" என்னும் பழமொழிக்கு இணங்க, ஆரியப் பார்ப்பனர் பழந்தமிழ்மக்களைத் தம்முட் போராடவிட்டு, அவரெல்லார்க்குந் தாம் மேலானவர்போல் தனிநின்று அவருடைய நலங்களையெல்லாந் தாம் கைப்பற்றிவருகின்றனர்!

இனியேனும், இத்தென்றமிழ் நாட்டிலுள்ள தமிழ்மக்கள் தம் பழைய வழக்கவொழுக்கங்களைப் பண்டைத் தனித்தமிழ் நூல்களின் உதவிகொண்டு ஆராய்ந்து தெளிந்து, தாம் சிக்கிக்கொண்ட ஆரியர்வலையினின்றும் தம்மைவிடுவித்துத், தம்மை உண்மையாக உயர்த்துதற்குரிய தமிழ்முறை

யால் தம்மை உயர்த்தி ஒருமித்துவாழ்வதிற் கருத்தாய் விரைந்து முயலல் வேண்டும். தம்மை உயர்த்துதற்குரிய தமிழ்முறை யாதென்றால், அஃது அறிவும் அன்பும் அருளும் உடைய ஒழுக்கமேயாகும். எந்த உயிர்க்கும் தீங்கு செய்யாத அருளொழுக்கமே எல்லா ஒழுகலாற்றினும் சிறந்ததாய்த் தன்னையுடையார்க்கு எல்லா உயர்வினையுந்தரும். இது,

"கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிருந் தொழும்" என்னுந் தெய்வத் திருவள்ளுவர் திருக்குறளால் நன்கு விளங்கும். எந்த உயிரையுங் கொல்லுதலும் ஆகாது, கொன்று அதன் ஊனைத் தின்னுதலும் ஆகாது. "தன் ஊன் பெருக்கற்குத் தான் பிறிது ஊன் உண்பான், எங்ஙனம் ஆளும் அருள்?" என்று ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் கேட்டவாற், கொலையும் புலையும் நீக்காதார் அருளுடையவர்ஆகார். ஆரியர் எண்ணிறந்த யாடு மாடு குதிரை முதலிய உயிர்களை வேள்விவேட்கின்றேமென்று சொல்லிக்கொண்டு கொன்று தின்றமையால் அவர் அருளுடையராகார்; அதனால் அவர் உயர்ந்தோராதலும் இல்லை. ஆதலால், அவரைப் பின்பற்றி, அவர் கூறிய பெயர்களால் தம்மை 'க்ஷத்திரியர்' எனவும், 'வைசியர்' எனவுஞ் சொல்லிக்கொண்டு உயர்வுதேடுதலால், ஒருவர்க்கு உயர்வுவந்துவிடமாட்டாது. கொலையும் புலாலுணவும் நீக்கி அருளொழுக்கத்தில் வந்து நிலைபெற்றால் மட்டும் ஒருவர் வேளாளரைப் போல் உயர்ந்தவராகலாம். இப்போது தம்மை க்ஷத்திரியர் எனவும் வைசியர் எனவுங் கூறித் தமக்குப் பெருமைதேடும் தமிழ்க குடிமக்கள், வேளாளரைப்போற் கொலை புலை நீக்கித் தூய அருளொழுக்கத்தினராய் நடக்கின்றார்களாவென்றால், அதுவுமில்லை. வேளாளர்களோ பண்டைக்காலத்திலேயே தமது நுண்ணறிவால் நிலத்தை உழுது பயிர் செய்து பல உயர்ந்த சுவைப் பண்டங்களை விளைக்கத்தெரிந்து, அவற்றை உணவாக அருந்தி, மற்றைஉயிர்களைக் கொல்லாமலும் அவற்றின் ஊனைத் தின்னாமலும் அருளொழுக்கத்தின் கண்ணராய் இன்றுகாறும் ஏனை எல்லா மக்களாலும் உயர்த்துக் கொண்டாடப் பட்டு வாழ்ந்துவருகின்றனர். இவ்வாறு இயற்கையில் உயர்ந்தோராய் நிற்கும் நன்மக்களை வறிதே 'சூத்திரர்' என்று சொல்லிவிட்டால் அவ்வளவில் அவர்களைத் தாழ்த்திவிடுதல் கூடுமோ? கொலை புலையாகிய இழிந்தவற்றைச் செய்யும் வினை வகுப்பினர் தம்மைப் 'பிராமணர்' 'க்ஷத்திரியர்' 'வைசியர்' என்று வாளா கூறிக் கொண்டால் அவ்வளவில் அவர் உயர்ந்தாராய் விடுதல் கூடுமோ? இரணடுமில்லை. இதுபற்றியன்றே தெய்வத் திருவள்ளுவர் "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமையால்" என்று அருளிச்செய்தாரென்க.

இனி, மக்களாய்ப் பிறந்தோர் தம்மையொத்த எல்லார்க்கும் பசியும் நோயும் வறுமையும் உண்டென்பதனை உணர்ந்து, அவர் பால் இரக்கமும்

அன்பும் மீதூரப்பெற்றாராய் அவர்க்குச் சோறுதந்து பசியை நீக்கியும், மருந்து ஊட்டி நோயைத் தொலைத்தும், பொருள் வழங்கி வறுமையைக் களைந்தும் ஒழுகுவதோடு, அவர் இம்மை மறுமைப் பயன்களை எய்துதற்கு இன்றியமையாத கல்வியறிவையுந் தந்து நடத்தல்வேண்டும். இதுவே அன்பொழுக்கமாம். இவ்வொழுக்கம் ஆரியப் பார்ப்பனர் பால் இல்லையென்பதை எவரும் உணர்வர். தம் மினத்தவரல்லாத பிறர் எவரேனும் பசியாலும் விடாயாலும் மிகவருந்திவந்து ஒருபிடிசோறும் ஒருகுடங்கை நீருங் கேட்டாலும் தீட்டுப்பட்டுப்போம் என்று சொல்லி அவற்றைக் கொடாமல் அவரைத்துரத்துவர்; தாம் நீர்முகக்குங் கிணற்றிற் பிறர் நீர் எடுக்கவும் விடார்; தாம் குளிக்கும் நீர்த்துறையிற் பிறர் இறங்குதற்கும் ஒருப்படார்; தமது வீட்டுத்திண்ணையிற் பிறர் களைத்திருக்கவும் இடங்கொடார்; பழந்தமிழ்க் குடிகளாகிய பறையர் பள்ளரைத் தம் தெருவண்டைநெருங்குதற்கும் மனம் ஒப்பார். நல்லநிலைமையிற் சிறிது உதவி வேண்டினார்க்கே அதனைச் செய்யாத ஆரியப் பார்ப்பனர், நோயும் வறுமையுங் கொண்டு தமது நிலைமைகெட்ட ஏனையோரைத் திரும்பியும் பார்ப்பரோ! நடுநிலையுடையீர் கூறுமின்கள்! இனி, இவர் தாங்கற்ற கல்வியைத் தம்மினத்தவர் அல்லாத பிறரெவர்க்குங் கற்றுக்கொடார்; தம்மினத்தவர் மட்டுமே வீட்டுநெறி யெய்துதற்குரியராதலால், ஏனையோர் அவ் வீட்டுநூல்களைக் கற்கலாகாதென்பர்; தாமோதம் வீட்டுநூல்களைப் பிறர் ஓதின் அவர் நாவைப் பிளக்கவேண்டுமெனவும் அவற்றைக் கேட்பிற் காய்ச்சி உருகின ஈயத்தை அவரது செவியில் உருத்தல் வேண்டுமெனவுங் கூறுவர். இவையெல்லாம் அவர்களெழுதிவைத்த மனுமுதலான மிருதி நூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். இவ்வாரியப் பார்ப்பனர்க்குப் பிறர் மாட்டு ஆ! எவ்வளவு இரக்கம்!

இனித், தமிழ் நன்மக்களான வேளாளர்களோ வென்றால் எல்லா மாந்தரிடத்தும் அன்பும் இரக்கமும் உடையராய்ப், பசித்து வருந்தினார்க்கு அப்பசியைத் தீர்த்தற்கு அறச்சோற்று விடுதிகளும், நீர்விடாய்தணித்தற்கு அறக் கூவல் குளங்கள் தண்ணீர்ப்பந்தர்கள் இளமரக்காக்களும், வழிப்போவார் தங்குதற்குச் சத்திரஞ் சாவடிகளும், நோயுற்று வருந்தினார்க்கு நோய்தீர்க்கும் மருத்து விடுதிகளும், கல்வி கற்பிக்குங் கல்விக் கழகங்களுந் திருமடங்களும், கடவுளை வழிபடுதற்குத் திருக்கோயில்களும் பண்டுதொட்டு ஆங்காங்கமைத்துப் பல்வகை அறங்களுஞ் செய்திருக்கின்றனர். அவைமட்டுமோ, பொருளின்றித் தம்பால் வந்த புலவர்க்குந் துறவோர்க்கும் மழையைப்போற் கொடைகொடுத்து, அவர் தம்மால் உலகிற்குப் பல நலங்களை விளைவித்திருக்கின்றார்கள். வேளாளர் இங்ஙனம் பலவகை அறங்களைச் செய்துவைக்க, அவற்றை இன்றுவரையில் துய்ப்பவர்கள் மட்டும் பெரும்பாலும் ஆரியப் பார்ப்பனராயிருத்தலை அறியாதார் யார்?

ஆரியப் பார்ப்பனர் தம்மினத்தவர் அல்லாத வேறொருவர் தமக்கு கண்பராதல் பற்றித் தம்வீட்டிற்கு விருந்தினராய் வந்தால் அவர் எவ்வளவு பசியோடிருந்து முகங் குழைந்தாராயினும் அவரைப் புறந்திண்ணையில் இருக்கச்செய்து, வாயிற் கதவை அடைத்துக் கொண்டு தாமும் தம் மினத் தவரும் உள்ளேயிருந்து நன்றாய் விலாப்புடைக்க மெல்லத் தின்று முடித் தபின் மிஞ்சியதைப் பசித்துப் பாதிஉயிர் போன அவ்விருந்தினர்க்கு வாயிற் கதவண்டை நடையில் வைத்து இடுதலும், அவர் அவ் எச்சிற் சோற்றை மனவருத்தத்தோடும் அரைகுறையாய் உண்டபின் அவரே தாம் உணவுகொண்ட எச்சிற்கல்லையைக் கையில் தூக்கிக்கொண்டு தெரு வேசெல்ல, அவர்க்குச் சோறிட்ட அப்பார்ப்பனரின் மகளிர் அவர் பின் னே சாணத்தைக் கரைத்துத் தெளித்துக்கொண்டு வருதலும் இன்றுகா றும் நடக்கக்காணலாம். வேறினத்தவர் எவராயிருப்பினும்—அவர் தம் மை க்ஷத்திரியரெனக் கூறிக்கொள்பவராயினும் வைசியரெனக் கூறிக் கொள்பவராயினும் அன்றித் தம்மையும் பிராமணரென்வே கருதிக்கூறு பவராயினும் அல்லது தம்மைச் சூத்திரரெனவே ஒப்புக் கொண்டவராயி னும், அவரெல்லாம் ஆரியப் பார்ப்பனர் தமக்கு ஆருயிர் நேசராதல் பற்றி அவர் வீட்டுக்குத் தப்பித்தவறி விருந்தினராய்ச் சென்றால், அவர்கட்கு அங்கே இவ்வளவு பெருஞ்சிறப்பும் நடக்கின்றது' வெட்கங் கெட்ட இவ் வெச்சிற்சோற்றைத் தின்னுதற்குத் தமிழரில் மானமுடையோர் எவரும் இவ்வாரியப் பார்ப்பனர் வீட்டுக்குச் செல்வரோ?

இனி, வேளாளரோவென்றால் "விருந்துபுறத்ததாத் தான் உண்டல் சாவா, மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று" என்று ஒப்புயர்வற்ற தமிழ்மறை கூறுகிறபடி, வந்த விருந்தினரைப் புறத்தே பசித்திருக்க விட்டுத், தாமும் தம்மினத்தவருமாக உள்ளே கதவடைத்துக்கொண்டு உண்ணும் நீரர் அல்லர்; வந்த விருந்தினர், தம்மோடு உடனிருந்து உண் ணுதற்கு ஏற்ற சைவவொழுக்கம் இல்லாதவராயிருப்பின் அவரை முன் ஊட்டிப் பின் தாம் உண்பர்; அல்லது அவரை ஒருபக்கத்து வைத்துத் தாம் ஒருபக்கத்திருந்து, அவருந்தாமும் ஒரேகாலத்தில் உணவு கொள்ளத் தக்கதான ஒழுங்கு செய்வர். தம்மினத்தவர் அல்லராயினுங், கொலை புலை தவிர்ந்த சைவ வொழுக்கத்தினராயிருப்பவரைத் தம்மோடு உடன் வைத் துண்ணுதற்கும் வேளாளர் பின் நிற்பவர் அல்லர். ஆனால், வேளாளவகுப் பினரிற் சிலர் இக்காலத்தில் ஆரியப்பார்ப்பனரைப் பார்த்துத் தாமும் அவர்போல் ஆகல்வேண்டி விருந்தினராய் வந்த வேற்றினத்தாரைப் புறத் தேவைத்துத் தாம் உண்ணுதலும், உண்டு மிஞ்சிய மிச்சிற்சோற்றை அவர்க்கு இடுதலும், தாம் உண்டபின் எஞ்சிய உணவுகளைப் பறையர்க்கு இட்டால் தமக்குத் தீட்டாகும் என்று பிழைபடக்கருதி அவற்றை நிலத் தின்கண் வெட்டிப் புதைத்தலுஞ் செய்து நடத்தல் உண்மையே; என்று

லும், அன்பும் இரக்கமும் அருளும் பண்டுதொட்டு இயற்கையாகவுடைய வேளாள நன்மக்கட்கு இத்தகைய இரக்கமற்ற கொடுஞ்செயல் சிறிதுந் தகாதென்பதை யுணர்ந்து தம்மைத் திருத்திக்கொண்டு, சைவவொழுக்க முடைய வேற்றினத்தாரும் சைவவொழுக்கமில்லா வேற்றினத்தாருமா கிய எல்லாக் குடிமக்களையும் அவரவர்க்கேற்ற தகுதியாக எவர் மனமும் வருந்தாமற் சிறப்பாக நடப்பித்தலிலேயே கண்ணுங் கருத்தும் வைத்தல் வேண்டும். சைவவொழுக்கத்தினராய் உயர்ந்துவரும் வேற்றினத்தா ரைக் கீழேபிடித்து அழுத்தாமல், அருட்கைகொடுத்து மேற்றாக்கி அவ ரைத் தம்மினத்தவராக்கிக் கொள்ளல்வேண்டும். அப்போதுதான் கொலை யும் புலையுங் கட்குடியும் இவை வாயிலாகவரும் ஏனைத் தீவினைகளும் உல கில் வரவரக் குறையும். தாம் உயர்ந்தாற் போதும் பிறர் எங்ஙனமாயின் தமக்கு என் என்று தமதுநலமே கருதிப் பிறர் நலங் கருதாதார்க்கு அன் பும் அருளும் இரக்கமும் இன்மையால் அவர் அவையெல்லாம் ஒருங்கே உடைய கடவுளின் திருவருளைப் பெறமாட்டார்; அவர் இம்மை மறுமை யிரண்டிலும் உயர்ந்த நலங்களைப்பெறார்; அவர் உண்மை வேளாளரும் ஆகார்; அவரை உயர்ந்தோரென அறிவுடையோருங் கொள்ளார். *ஆகை யால், "அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற்று எவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" என்னுந் தெய்வமறையின் உண்மையைக் கடைப் பிடித்து, வேளாளராவார் பண்டைக்காலந்தொட்டு வருந் தமக்குரிய அரு ளொழுக்கத்தினின்றுஞ் சிறிதும் வழுவாது ஒழுகுதலே அவர்க்கு என் றும் மங்காத பெருமையையும் இறைவனருட் பேற்றையுந் தரும் என்க. தொன்றுதொட்டுவருந் தமது அருளொழுக்கப் பெருமையைக் கற்றுங் கேட்டும் ஆய்ந்தறியாத அறியாமையுடைய வேளாளரிற் சிலர் ஆரியப் பார்ப்பனரைப் பார்த்து அவர்போல் அருளொழுக்கத்தில் வழுவிநடப்ப ராயினும், அங்ஙனம் அருளிலராய் நடப்பது அவர்க்கு இயற்கையன்றென் பது, அவர்கள் திருவிழாக்காலங்களிலும் ஏனைச் சிறப்பு நாட்களிலும் எல் லாவகுப்பினரையும் வேற்றுமையின்றி ஒருங்குவைத்து உடனிருந்து உணவு கொள்ளுதலாகிய 'மகேசுரபூசை' நடத்துமாற்றால் நன்கறியப் படும். அதுநிற்க.

இன்னும், ஆரியப் பார்ப்பனர் தமக்குப் பலவகையால் உதவியாற்றி வருந் தமிழ்மக்களெல்லாரையும் ஒருதொகைப் படுத்துச் சூத்திரர் என்று இகழ்தல் அல்லாமலும், ஆரியர்க்கு முன்னேதொட்டுத் தமிழ்மேன்மக் கள் வழிபட்டுவரும் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானையுஞ் சூத்திர தெய்வமென இகழ்ந்துவருவதுடன், அதனைத் தமது வசிட்ட மிருதிநூ லிலும் எழுதிவைத்திருக்கின்றார்கள். தமிழ்மொழி அவர்கட்கு எட்டிக் காயினுங் கசப்பதாகும். இறந்துபட்ட தமது சமஸ்கிருத மொழியினை யும், சிலநூற்றாண்டுகட்கு முன் தோன்றிப் பலமொழிக் கலப்புடைய

வாய்வழங்கும் ஆங்கிலம் இந்தி முதலான மொழிகளையும் எவ்வளவு உயர்த்துப் பேசவேண்டுமாயினும் அதற்கு மடிகட்டிநிற்பர். இன்ன காலத்திற்றான் தோன்றியதென்று கூறுதற்கு ஆகாத அத்துணைப் பழமையுடையதாய்ப், பண்டைக்காலத்திலேயே இலக்கண இலக்கிய வரம்புபெற்று, எல்லாவளங்களும் உடையதாய் இன்றுகாறும் நடைபெறுகின்ற தமிழையுந் தமிழ்நூல்களையும் அவைகற்றாரையுங் கண்டாற் சூத்திரபாஷை சூத்திரநூல்கள் சூத்திரப் படிப்பாளிகள் என்று இகழ்ந்து முகஞ் சுளித்துப் போவர். இத்தென்றமிழ் நாட்டிற் பிறந்தவர்களாயிருந்தும் இவ்வாரியப் பார்ப்பனர் வடநாட்டிலுள்ளவர்களையும் அவர்கள் தம்முடைய மொழிகளில் எழுதிவைத்த நூல்களையுமே எந்நேரமுங் கொண்டாடுவர். இவர்களிற் சிற்சிலர் தமிழ்மொழியைக் கற்றுத் தமிழ்ப் புலவராயிருந்து பொருள்தேடினும், இவர்களை நெருங்கி ஆராய்ந்தால் இவர்களுந் தமிழையுந் தமிழ்நூல்களையும் தமிழரையும் இகழ்பவராகவே காணப்படுகின்றனர்; அதனால், இவர்கள் தமிழ்கற்றது வயிற்றுப்பிழைப்புக்கே யன்றிப் பிறிதன்றென்பது நன்கு புலப்படும். இதுமட்டுமோ, தமிழ் நாட்டிற் பிறந்தருளி முழுமுதற் கடவுளின் உண்மையை நாட்டியருளின திருஞானசம்பந்தர் முதலான சைவசமயாசிரியரில் மூவர் அந்தணர்களாயிருந்தும் அவர்களையுஞ் சூத்திரர் எனக்கூறி, அவர்கள் அருளிச்செய்த நூல்களைச் சூத்திரப் பண்டாரப் பாட்டென்று இகழ்ந்து, திருநெல்வேலி முதலான சைவவேளாளர் மிகுதியாயுள்ள ஊர்களிலுங்கூடச் சிவபிரான் திருக்கோயில்களில் ஓதுவார்பாடும் இத்தேவாரதிருவாசகங்களைத் தாம் செவி கொடுத்துக் கேட்டால் பார்ப்பனராகிய தமக்குத் தீட்டாம் என்றுகருதி, ஓதுவார் அவற்றைப் பாடத்தொடங்கும்முன்னரே நம்பியாரிடம் திருநீறு பெற்றுக்கொண்டு அவ் வாரியப்பார்ப்பனர் கோயிலைவிட்டு அகன்றுபோதலை இன்றும் பார்க்கலாம். தமிழராற் கட்டிவைக்கப்பட்டுத், தமிழராற் பெரிதும் போற்றி வழிபாடு செய்யப்பட்டுவருந் தமிழ்த் தெய்வமாகிய சிவபெருமான் உறையுங் கோயில்களிலே, முழுமுதற் கடவுளாகிய அச்சிவபிரான் திருவுருவத்தின் எதிரிலே, ஆரியப்பார்ப்பனர் தாம் வணங்கிப் போந்த இந்திரன் வருணன் அசுவினி முதலான சிறுதேவர்கள்மேல் தம்முன்னோர்கள் பாடிவைத்த ஆரியவேதங்களை முதலில் ஓதும்படி அவ்வேதங்களின் சிறுமையுணராத தமிழர்களை ஏமாற்றி ஏற்பாடு செய்துவிட்டது மல்லாமற், சிவபிரான் ஒருவனையே வழுத்துந் தேவார திருவாசகங்களை முதலில் ஓதாதபடிக்குஞ் சூழ்ச்சிசெய்து விட்டார்கள். இதனினும் வேளாளரை இழிவுபடுத்தத் தக்கது வேறு எதுவேண்டும்! இதுமட்டுமோ, தமிழ்நாட்டி விருந்து செயற்கருஞ் செயல்கள்புரிந்து உண்மையன்பாற் சிவபிரான் திருவடி தலைக்கூடிய சைவத்திருத்தொண்டர் வரலாறுகளை இவ் வாரியப்பார்ப்பனர் இகழ்ந்து ஒதுக்கி, வடநாட்டிற் பிறந்து சிறு

தெய்வங்களை வணங்கிப்போன தாசர்களின் வரலாறுகளையே எந்நேரமும் விரும்பிக் கற்றுக் கொண்டாடுவர். இவர்கள் சிவபிரான் கோயில்கட்குச் செல்லுதல் தமிழராற் பாராட்டப்படுதற்கும், தம்ஆரிய முறைகளை ஆண்டு நுழைத்தற்குமேயாம். இவர்கள் கடவுள் ஒருவன் உண்டெனக் கொள்ளாமல் தம்மையே கடவுளாகக் கருதும் நாத்திகர் என்பதற்கு இவர்கட்கே உண்மையாக உரிய மீமாஞ்சைநூல் கடவுள் இல்லையென மறுப்பதனாலும், சங்கராசிரியர் 'நானேகடவுள்' எனநாட்டிய மாயாவாத வேதாந்தக் கொள்கையையே இவர்கள் அனைவருங் கைக்கொண்டு நடத்தலாலும் நன்கு துணியப்படும். இன்னும் இங்ஙனமே இவ்வாரியப் பார்ப்பனர் தமிழையும் தமிழ்நூல்களையும் தமிழரையும் தமிழ்ப் பெரியாரையும் தமிழ்த் தெய்வத்தையும் தாழ்வுபடுத்திவருஞ் சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஈண்டுரைக்கப் புகின் இது மிகவிரியும். பொதுவாய்த் தமிழ்த்தொடர்புடைய எதனையும் இகழ்ந்தொதுக்குதலே இவர்தங்கடப்பாடு. தாம் அங்ஙனம் ஒதுக்குதற்கு ஏலாமல் ஏற்பதற்குரிய மிகச்சிறந்தது ஏதேனும் ஒன்றைத் தமிழிற் கண்டால் உடனே அஃது ஆரியராகிய தம்மவரிடமிருந்து வந்ததென நாட்டுதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் எப்படியோ செய்துவைப்பர்! இவர்திறம் இவ்வாறிருக்க.

இனி, வேளாளர்களோ வென்றால் வந்தேறுங் குடிகளாய்ப் போந்த ஆரியப் பார்ப்பனர்களை அகமும் முகமும் மலர்ந்தேற்று அவர்க்குவேண்டுஞ் சிறப்புக்களையெல்லாம் இன்றுகாறும் இன்னும் மனங்கோணாமலே செய்துவருகின்றனர். பழையநாளில் வந்த ஆரியர் இருக்க நிலங்களும் இல்லங்களும் உயிர்வாழ்க்கைக்குக் கழனிகளும் பொருள்களும் வேளாளர்கள் வழங்கியிருக்கின்றனர். தமது நூன்முறைப்படி வேளாளர் ஆரியப் பார்ப்பனரைக் குரவராகக் கொள்ளக்கூடா திருந்தும், திருமணக் காலங்களிலும் தென்புலத்தாரை வணங்குங் காலங்களிலும் திருக்கோயில் வழிபாடு செய்யுங் காலங்களிலும் பிற சிறப்பு நாட்களிலும் அவர்களையும் வருவித்துத், தம் தமிழ்அந்தணர்க்கு அடுத்த நிலையில் அவரையுங் குரவராகவைத்து அவர்க்கும் வேண்டுவனவெல்லாங் கொடுத்து வந்தனர்; இன்றுங் கொடுத்து வருகின்றனர். சைவசமய ஆசிரியர்கள் தமிழைச் சிறப்பித்துக் கூறும் இடங்களில் ஆரியத்தையும் உடனெடுத்துச் சிறப்பித்து அருளிச்செய்கின்றனர்; தமிழ் நான்மறைகளைச் சிறந்தெடுத்து ஓதுகின்றுழி ஆரிய வேதங்களையும் உடன்வைத்துச் சிறப்பித்துப் பாடியிருக்கின்றனர்; தமக்குரிய இசைக்கருவியாகிய 'யாழ்' என்பதனைக் குறித்துச் சொல்லுங்காற் கூடவே ஆரியர்க்குரிய 'வீணை' யையும் உடன் வைத்துச் சொல்கின்றனர். இங்ஙனமெல்லாம் பலகாலும் பலவிடத்தும் தமிழ்ச் சான்றோர் தம்மால் உயர்த்துப் பாராட்டப்படுதற்குரிய தகுதியில்லாத ஆரியரையும் அவர்செய்த நூல்களையும் அருண்மிகுதியால் உயர்த்

துப் பாராட்டுதல்போல, ஆரியருள் எவரேனுந் தமிழரையும் அவரியற்றிய அரும்பெரு நூல்களையும் பாராட்டித் தம் வடமொழி நூல்களிற் பேசியிருக்கின்றனரா? இல்லையே. இதனாலேயே, தமிழர் அருளாளராதலும், ஆரியர் அழுக்காறுடையராதலும் நன்கு விளங்கும். இன்னுந், தமிழர் வாய்மையே கூறும் இயல்பினரென்பதற்கும், ஆரியர் பொய்யும் புளுகும் புனைந்து கட்டிச் சொல்லித் தம்மை உயர்த்தும் நீரர் என்பதற்கும் அவரவர் தத்தம் நூல்களைப் பற்றிக் கூறுவனவே சான்றாம். அளக்கலாகாப் பெருமையுடைய 'திருக்குறள்' 'நாலடியார்' 'தேவார திருவாசகங்கள்' முதலிய நூல்களையெல்லாம் தமிழ்மக்கள் அவ்வவற்றை இயற்றிய சான்றோர் பெயர்களால் உண்மையை உள்ளவாறே சொல்லி வழங்குவர். ஆரியரோ, மேற்கூறிய தமிழ்நூல்களின் அரும்பொருள்களில் நூறாயிரத்து ஒன்று கூட இல்லாமற், பெரும்பாலுஞ் சிறுதெய்வங்கள்மேற் சிறப்பில்லா வகையாகத் தம்மவரால் பாடப்பட்ட இருக்கு முதலான வேதங்களையும், அருளறத்திற்கு ஒவ்வாத முறைகளைக் கூறும் மிருதிகளையும், கடவுளின் இறைமைத் தன்மைக்கு இழுக்கந்தேடும் பொய்க்கதைகள் மிருதியும் நிரம்பிய புராணங்களையும் எல்லாங் கடவுள் அருளிச் செய்தனவாகப் பொய்கூறி அவற்றின்கண் எல்லாம் ஆரியராகிய தாம் தேவர்களாகப் பேசப்பட்டிருத்தலைக் காட்டித் தம்மை உயர்த்திச் செருக்குவர். இன்னும், ஆரியர் தமது மொழியில் தாம் உயர்வாகக் கொள்ளும் நூல்களிற் காணப்படாமல் தமிழில் உயர்ந்தனவாகக் காணப்படுவனவற்றைக் கைக்கொள்ளாதும் அவற்றாற் பயன்பெறாதும் போதலைக்கண்டு இரங்கிய பிற்காலத்துத் தமிழறிஞர் தாம் எழுதும் தமிழ்த் தலபுராணங்களையும் பிறவற்றையும் அவர் கைக்கொண்டு பயன்பெறல் வேண்டித் தாம் அவற்றை வடநூல்களிலிருந்து மொழிபெயர்த்துச் செய்தனராகவுங் கூறித், தம்மை வெறுத்துத் தள்ளும் அவர்களோடும் உறவு பாராட்டாநிற்பர். தமிழ்நாட்டுச் சைவசித்தாந்தத் திருமடங்களுக்குத் தலைவரும் ஆசிரியருமாய் இருக்குந் தமிழ் வேளாளக்குரவர்கள் தமது சைவசித்தாந்தக் கொள்கைக்கு முற்றும் மாறான மாயாவாத வேதாந்தக் கொள்கையுடைய ஆரியப் பார்ப்பனரைக் கூட்டங் கூட்டமாகத் தம்மடங்களில் வைத்துக்கொண்டு அவர்கட்கு எல்லாவகையான உதவிகளும் புரிந்து வருதலை இஞ்ஞான்றும் பார்க்கலாம். ஆனால், ஆரியப்பார்ப்பனக் குருவான சங்கராசாரியரோ தம்மடங்களில் வேளாளர் முதலான தமிழர் எவரையும் அணுகுதற்கும் விடுவதில்லை; எவரேனுந் தமிழரை, அச்சங்கராசாரியர் கண்டுபேசும்படி நேர்ந்தால் அவரது முகத்தை நோக்கிப் பேசுதலுந் தமக்குத் தீட்டாமெனக் கருதித் தம் ஆரியப்பார்ப்பனருள் எவரது முகத்தையேனும் நோக்கியபடியாகவேபேசுவர். இன்னுந், தமிழவேளாளர் தாம் கட்டிவைத்த பற்பல சத்திரஞ் சாவடிகள் பள்ளிக்கூடங்கள் கோயில்களில் ஆரியப்

பார்ப்பனரைத் தலைவர்களாக ஏற்படுத்தி, அவ்வாற்றால் அவைதம் தமிழினத்தார்க்கும் பயன்படாதவாறு செய்துவர, ஆரியப்பார்ப்பனரோ தாம் எடுப்பித்த சிற்சில சத்திரங்கள் கோயில்கள் சமஸ்கிருத பாடசாலைகளில் தமிழர் எவரையும் நெருங்கவிடாது வருதலையும் இன்றுகாறும் எவரும் நேரேகண்டு தெளியலாம். இங்ஙனமே, ஆரியப்பார்ப்பனர் தம்மினத்தவரல்லாத மற்றெவரும் முன்னேற்றம் அடைதற்குத் தினையளவும் இடங்கொடாமல் ஓரவஞ்ஞெஞ்சம் உடையராய்ச் செய்துவரும் பொல்லாதகட்டுப் பாடுகளையும், தமிழவேளாளர் தம்மினத்தவரல்லாததுடன் தம்மை ஓயாது புறம்பழித்து வருவாருமான அவ்வாரியப் பார்ப்பனர்க்கும் பிறர்க்கும் ஈரமென்னெஞ்சமுடையராய்ச் செய்துவரும் அருளுதவிகளையும் ஈண்டு முற்றவெடுத்து மொழியப்புகுந்தால் இது மிகவிரியுமெனஅஞ்சி இதனை இவ்வளவில் நிறுத்தி, வேறொன்று கூறிமுடிப்பாம்.

இவ்வாறு பண்டைக்காலந் தொடங்கிச் சீருஞ்சிறப்பும் உடையராய் வரும் வேளாளவகுப்பினரைச் சூத்திரரெனவும், இத்தகைய சீருஞ்சிறப்பும் இல்லாத ஏனைவகுப்பினரைப் பிராமண க்ஷத்திரிய வைசியரெனவுங் கூறினால் அதனை நடுவுநிலை பிறழா அறிவுடையோர் எவரேனும் ஒப்புவரா? ஒருசிறிதும் ஒப்பாரன்றே. அற்றன்று, செந்தமிழ்த் தொல்லாசிரியராகிய தொல்காப்பியனார் தாம் இயற்றியருளிய ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியத்துள் வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கூறிய தென்னையெனின்; இது தொல்காப்பியம் என்னும் ஒப்புயர்வில்லாச் செந்தமிழ்த் தனி முதல்நூலை நன்குபயின்று அறியாதார் கூறுங் கூற்றாம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வேளாளரை வேளாளரென்றே ஓதினரல்லது சூத்திரரென யாண்டும் ஓதிற்றிலர். அற்றன்று, சூத்திரர் என்னுஞ் சொல் வடமொழிப் பெயராகலின் பண்டைச் செந்தமிழ் நூலாகிய அத்தொல்காப்பியத்தின்கண் அச்சொல்லால் அவரைக் குறித்திலரெனின்; "வைசியன் பெறுமே வாணிகவாழ்க்கை" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'வைசிய, னெனும் வடமொழிச்சொல்லை அவர் எடுத்தாண்டிருத்தலின், வேளாளரையும் சூத்திரரெனக் கூறல்வேண்டினாராயின் அவர் அச்சொல்லை அவர்க்குப் பெயராக வழங்காதிரார். இஃதொன்று கொண்டே வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கொள்ளுதல் தொல்காப்பியனார் திருவுளக்கருத்துக்கு இணங்கியது அன்று என்பது பெற்றாம். அஃதொக்குமாயினும், அந்தணரையும் அரசரையும் வைசியரையுங் கூறியபின் அவர் வேளாளரை நான்காம் முறைமைக்கண்வைத்து வடநூலார் கூறுமாறே கூறுதலின், வேளாளரைச் சூத்திரரென வெளிப்படையாக வைத்துக் கிளந்து கூறிற்றிலராயினும் அவர் தம்மைச் சூத்திரரெனக் கூறுதல் தொல்காப்பியனார்க்கும் உடன்பாடேயாமெனின்; நன்று கூறினாய், நான்காம் முறைமைக் கண்வைத்துக் கூறிய துணையானே அவரைச் சூத்திரரெனக் கொண்டா

ரென்பது ஆசிரியன் கருத்தை முன்னெடுபின் ஆராய்ந்து உணரமாட்டாதார் கூற்றும். ஆசிரியன் இன்னாரை இன்ன வகுப்பினர் எனக் கொண்டானென்பது, அவரவர்க்கு வரையறுத்த தொழில்களை அவன் எடுத்துக் கூறும் வழியா னல்லது வேறு வகையாற் றுணியப்படாது. மேலே யாம் விளக்கிக் காட்டியபடி பழைய ஆரியநூல்கள் சூத்திரர்க்கு வரையறுத்த தொழில்: "மேல்வகுப்பினர் மூவர்க்கும் அவர் ஏவிய குற்றேவற்றொழில் புரிதல் ஒன்றேயாம்." சூத்திரராவார் உழவு தொழிலாயினும் வாணிகமாயினும் செய்தற்கு உரிமையுடைய ரல்லர். ஆரியர் வகுத்த சூத்திரவகுப்பில் வேளாளரை அடக்குதல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்குக் கருத்தாயின் அவ்வேளாளர்க்குக் குற்றேவற்றொழில் ஒன்றுமே கூறியிருப்பர்; மற்று அவர் அவ்வாறுரையாது, ஆரிய நூல்கள் வைசியர்க்கு உழவு தொழிலைச் சிறந்ததாகவைத்துக் கூறுமாறுபோலவே,

"வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி" எனக் கிளந்து கூறினாராக அவரைச் சூத்திரரெனக் கோடல் அவர்க்குக் கருத்தன்றாதல் துணியப்படும். மேலும் வேளாளர் காடு கெடுத்து நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி உழுவுசெய்யும் வகையினை முதன்முதற் கண்டறிந்த நாகரிக உயர்குடி மக்களாதல் பற்றி அவர்க்கு உழவுதொழிலைச் சிறந்ததாக வைத்துக் கூறினாராயினும், அவர்கள் அரசர்க்கு உதவியாளராய் அவர்க்குப் படைத்தலைவரும் அமைச்சரும் ஆதற்குரியா ரென்பதூஉம், அரசர் தரும் வரிசைகளைப் பெற்றுக் குறுநில மன்னர் ஆதற்குரியா ரென்பதூஉம் மேற்சூத்திரத்தை யடுத்து

"வேந்துவிடு தொழிலிற் படையுங் கண்ணியும்

வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே" என்று ஆசிரியர் மீண்டுங் கூறுதலாற் றெளியப்படும். இங்ஙனம் வேளாளர் ஒருவர்க்கேயுரிய சிறப்புத் தொழிலும், அவர் அரசரைச் சார்ந்து பெறுந் தண்டத்தலைமை முதலிய பொதுத்தொழிலுங் கூறி, அந்தணாளர் ஒரோவழி அரசு செலுத்துதற் குரியராதலும் அரசர்க்குரிய வரிசைகளிற் பல குறுநில மன்னர் பெறுதற்குரியாராதலுங் கூறி முடித்தபின் ஆசிரியர்

"அன்னராயினும் இழிந்தோர்க்கு இல்லை" என்னுஞ் சூத்திரம் அருளிச்செய் திருத்தலின், இச்சூத்திரத்தின்கண் 'இழிந்தோர்' எனக் குறிப்பிக்கப்பட்டவர் வேளாளர்க்கு ஏவல் புரிவாராக வகுக்கப்பட்டனைப் பதினெண் வகுப்பினராதல் இனிது விளங்கும். வடமொழிக்கண் மிருதிநூல் முதலியவற்றினும் அமர நிகண்டினும் இப்பதினெண் வகுப்பினருஞ் 'சூத்திரவர்க்கத்' தின்கண் அடக்கப்பட்டிருத்தற் கேற்பவே, ஆசிரியரும் இவரை 'இழிந்தோர்' என்பர். இப்பதினெண்மருஞ் செல்வத்தான் மிக்குயர்ந்தாராயினும், அரசனாற் பெறுந் தண்டத்தலைமை

அமைச்சுரிமை சிற்றரசர்க்குரிய அடையாளங்கள் முதலாயினவெல்லாம் பெறுதற்குரியர் அல்லரென்பது தொல்காப்பியனார்கருத்து. அந்தணரும் அரசரும் வேளாளரும் அல்லாத பிறரே 'இழிந்தோர்' என ஆசிரியராற் கொள்ளப்பட்டனரென்பது என்றாற் பெறுதுமெனின், உயர்ந்தோராவார் தத்தமக்குரிய கடமைகளைத் தமக்கு மேம்பாடுண்டாகுமாறு செய்துமுடிக்கும் வகைமையை வாகைத்திணையுள் ஆசிரியன்

"அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்
இருமூன் று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்" என்று ஓதியவாற்றாற் பெறுதுமென்பது. இதன்கண் அரசரல்லாத 'ஏனோர்' எனப்பட்டவர் 'மரபியலிற்' கூறியாங்கு அரசராற் பெறும் வரிசைக்கு உரிமையுடைய வேளாளரே யாவர்; இவர்தமக்குரிய இருமூன்று கடமைகளாவன: ஓதலும் வேட்டலும் ஈதலும் உழவும் நிரையோம்பலும் வாணிகமும் என இவை. இவ் வறுவகைத்தொழில் வேளாளர் அல்லாத ஏனைப் பதினெண் வகுப்பினுட் பட்டார்க்கு அக்காலத்து இல்லாமையின், இச்சூத்திரத்தின்கண் மூன்றாம் வகுப்பினராக ஓதப்பட்டவர் வேளாளரேயாதல் ஐயுறவின்றித் தெளியப்படுகின்றதன்றோ? இவ்வாறு இவ் வறுவகைத்தொழில் வேளாளர் ஒழிந்த ஏனைக் கீழ்வகுப்பினர் பதினெண்மருக்கும் பெரும்பாலும் இல்லாமையானும் அவை இல்லையாகவே அவற்றின்கட் சிறந்து வென்றி பெற்றுத் தோன்றுதலும் அவர்க் கில்லாமையானும் அந்நான்காம் வகுப்பினரை ஆசிரியன் இச்சூத்திரத்தின்கண் ஓதிற்றிலன். அற்றேல், இவ் வாகைத்திணைச் சூத்திரத்தில் வேளாளரை மூன்றாம் வகுப்பின்கண் வைத்து ஓதிய ஆசிரியன் மரபியலில் "வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை" என வைசியனை மூன்றாம் முறைமைக்கண் வைத்து, அதன்பின் "வேளாண்மாந்தர்க்கு" என்னுஞ் சூத்திரத்தை நிறுத்தி வேளாளனை நான்காம் முறைமைக்கண் வைத்தோதியவா றென்னையெனின், உழவும் வாணிகமும் வேளாளர்க்கு ஒப்ப உரியவாயினும், அவருள் ஒருபகுதியார் உழுதொழிலை விட்டு வாணிகம் ஒன்றையே நடத்துங்கால் அவரை அத்தொழில்பற்றி அஞ்ஞான்று வேறு பெயரான் வழங்கினமை தெரிப்பார் "வைசியன்பெறுமே வாணிகவாழ்க்கை" என்றோதினார்; இக்காலத்திலும் வாணிகஞ்செய்யும் வேளாளர் 'வேளாண் செட்டிகள்' எனறு வழங்கப்படுதல் காண்க. உழவுதொழில் வேளாளர்க்கு என்றுஞ் சிறந்த உரிமையாதல் பற்றி அவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் வழங்கும் "வேளாண்" பெயராற் சூத்திரஞ்செய்தார். இவ்வாறு வேளாளரை இருவேறுதொழில் பற்றி இருவகைப்படுத் தோதுங்கால், இவரல்லாத ஏனைப் பதினெண் குடிமக்களையும் ஒருதொகைப்படுத்து ஐந்தாம் வகுப்பாக்கி அவர்தம்மை "இழிந்தோர்" எனவுங "கீழோர்" எனவும் ஆசிரியன் கூறுவன்; அவ்வாறு வேளாளரை

இருவகைப்படுத்தாது ஒன்றாக்கி ஒருவகுப்பினராகக் கூறும்வழி அவ்வே ளாளர்தம்மை "வினோர்" எனவும் "பின்னோர்" எனவுங் கூறுவன். ஓது தற்றொழில் அந்தணர் ஒருவர்க்கே சிறந்ததாயினும் அஃது வினை அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்னும் ஒவ்வொரு சிறப்புத் தொழில் உடையார்க் கும், தனித் தனிக் கைத்தொழில்களுடைய வினைப் பதினெண் வகுப்பார்க் கும் பொதுவகையில் உரித்தென்று ஓதுகின்றுழி, அந்தணரல்லாத அவ வேனையோரை நான்குவகுப்பாக்கி, அவ்வந்தணரை ஒருவகுப்பாக்கி "மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்தே" என்று ஆசிரியன் தன் கருத்து இனிது புலப்படுத்துரைத்தல் காண்க; இசசூத்திரத்தில் 'மே லோர் முறைமை' என்றது அந்தணர்க்குச் சிறப்பாகவுரிய 'நூல் ஓதுந் தொழில்;' 'நால்வர்க்கும் உரித்து' என்றது அவவோதுதற்றொழில், வினைத்தொழில்களிற் றனித்தனிச் சிறந்தாராகிய அரசர் வணிகர் வேளா ளர் இவரல்லாத வினைப் பதினெண்மர் என்னும் நால்வகையார்க்கும் பொதுப்பட உரியதாகும் என்றபடியாம். இனி, அந்தணரை வேறுபிரி யாமல் அவரையும் அகப்படுத்து, வணிகரையும் வேளாளரையும் ஒரு வகுப்பாக்கி யுரைக்கும்வழி, அந்தணர் அரசர் வேளாளர் என்னும் மூவரை யும் 'மேலோர்' எனவும், அவரல்லாத வினைப்பதினெண்மரையுங் 'கீழோர்' எனவும் ஆசிரியன் ஓதுவன்; அது,

"மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணங்
கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே" என்னுந் தொல்காப்பியக்கற்

பியற் சூத்திரத்தால் நன்கு தெளியப்படும். இச்சூத்திரப் பொருள் 'மே லோராகிய அந்தணர் அரசர் வேளாளராகிய மூவர்க்குங் கூட்டிச் சொல் லிய வேள்விச்சடங்கு, வினைக்கீழோராகிய பதினெண்வகுப்பார்க்கும் உரித்தான காலமும் உண்டு' என்பதாம். இங்ஙனம் ஒருகால் நால்வகுப் பினராகவும் பிறிதொருகால் இவகுப்பினராகவும் பகுத்து உயர்ந்தோராக வும் இழிந்தோராகவும் ஆசிரியனாற் கூறப்பட்டமக்கள் மருதநிலத்திற்கு உரியராவர். வயலும் வயல்சார்ந்தஇடமு மாகிய மருதநிலமே மக்கள் உழவுதொழிலாற் சிறந்து நாகரிகமுற்று வாழ்தற்கு உதவிசெய்வதாகலின், அந்நிலத்தாற் பெருகிய மக்களையே ஆசிரியன் மேலோரென்வுங் கீழோ ரெனவும் வகுத்து அவ்வவர்க்குரிய தொழில்வேறுபாடுகளை எடுத்துமொ ழிந்து நூலருளிச்செய்தான். அரசனது அரண்மனை மருதநிலத்தின் கண்ணேதான் உளதென்பது "உழிஞைதானே மருதத்துப்புறனே" எனவும், "முழுமுதலரணம் முற்றலுங்கோடலும், அனைநெறி மரபிற்றாகு மென்ப" எனவும் ஆசிரியன் புறத்திணையியலிற் கூறிய சூத்திரங்களான் அறியப்படும். இனி, மருதநிலம் அல்லாத முல்லை, குறிஞ்சிமுதலான நிலப்பகுதிகளினும் மேலோருங் கீழோரும் சிறுபான்மை உளரென்பது

" ஆயர் வேட்டுவர் ஆடூஉத் திணைப்பெயர்
ஆவயின் வரூஉங் கிழவரும் உளரே" என ஆசிரியன் கூறுமாறு பற்றி உணர்ந்து கொள்க. எனவே, தமிழ் நாட்டின்கட் பிறந்த மக்கள் வகுப்பு முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்னும் நால்வகைநிலம் பற்றி எழுந்த தொன்றுதல் நன்கு பெறப்படும். இந்நால்வகைநிலத்தும் மேலோரான நன்மக்கள் தம்முள் எதும் வேறுபாடின்றி உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்துவந்தமை 'தொல்காப்பியம்,' 'இறையனாரகப்பொருள்,' 'திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்' முதலான தெய்வத் தமிழ்மறை நூல்களால் நன்கறியப்படும்; அவையெல்லாம் ஈண்டுரைக்கப்புகின் மிகவிரியுமாதலின், அவைதம்மை அந்நூல்களுட்கண்டு கொள்க.

இங்ஙனம் நால்வகைநிலத்தும் அவ்வந்நிலத்துமக்களின் தொழில் வேறுபாடு பற்றிப் பல்வகுப்பினராகப் பிரிக்கப்பட்டோருட் கொலையும் புலாலுணவும் மறுத்து ஓதல் வேட்டல் அரசுபுரிதல் வாணிகஞ்செய்தல் உழவுநடாத்தல் என்னும் உயர்ந்த தொழிற்கண் நிலைபெற்று நின்றோர் மேலோர் எனவும், அவர்தம் ஏவல்வழி நின்று, அக்கொலையும் புலையும் நீக்காமற் பெரும்பாலுங் கைத்தொழில் செய்யும் அவ்வளவில் நின்றவினை வகுப்பினர் கீழோர் எனவும் இருபெரும்பிரிவில் வகுக்கப்பட்டு, அவரவரும் அறிவாலும் ஒழுக்கத்தாலும் தொழிலாலும் தத்தமக்குள்ள உயர்வு தாழ்வுகளை நினைந்து, கீழோர் மேலோர்க்கு அடங்கிநடக்கவும், மேலோர் தங்கீழ்வாழுங் குடிமக்களை இனிதுபாதுகாத்துவரவும் இவ்வாறு மிகவும் அமைதியாகவும் ஒழுங்காகவும் பண்டைத்தமிழ்மக்கள் வாழ்க்கை இனிது நடைபெறலாயிற்று. நாகரிகவாழ்க்கையிற் சிறந்த இத்தமிழ்மக்கள் இத்தென்னாட்டின்கண் மட்டுங் குடிவாழ்ந்தவர் அல்லர். இவர்கள் இத்தமிழ் நாட்டின் மேல்கடற்கரைப் பக்கமாகவுங் கீழ்கடற்கரைப் பக்கமாகவும் வடக்குநோக்கிச்சென்று இமயமலைச்சாரல்வரையி லுள்ள வடநாடெங்கும் பரவி, ஆங்காங்கு நாடுநகரங்கள் அமைத்துத் தமது நாகரிகத்தைப் பெருக்கிவந்தனர். இங்ஙனம் பெருக்கிவந்த தமிழர்களுள் வேளாளவகுப்பினரே முதன்மையானவர். வடக்கே மேல்கடற்கரையைச்சார்ந்த பல ஊர்களும் நகர்களும், கீழ்கடற்கரையைச்சார்ந்த தெலுங்குநாட்டு ஊர்களும், அங்கு அரசாண்ட ஆந்திரசாளுக்கிய அரசர்களும் 'வேள்புலம்,' 'வேளாபுரம்,' 'வேளகம்,' 'வேள்காழ்,' 'வேள்பட்டி' எனவும், 'வேள்,' 'வேளிர்,' 'வேண்மார்' எனவும் முறையே வழங்கப்பட்டு வந்தமையே இதற்குச் சான்றாம். வடக்கே கீழ்கடற்கரையிலுள்ள நாடுகளை அரசாண்ட சளுக்கியர்களும் வேளாளரேயாவர்; "வேள்புல அரசர் சளுக்குவேந்தர்" என்னுந் திவாகரசூத்திரமும் இதற்குச்சான்றாம். இவ்வேளாள அரசர்கள் வடக்கே கங்கையாறு பாயும்இடங்களிற் பெருந்தொகையினராகிய தம்மினத்தவரோடு குடியேறிவாழ்ந்துவந்தமைபற்றி, வேளாளர் 'கங்கை

யின் புதல்வர்' என்றும் வழங்கப்படுவர். இங்ஙனம் வடநாடுகளில் அரசாண்ட வேளிரும் அவர் இனத்தவருமான வேளாண்மக்கள் தென்னாட்டிலிருந்த தம் முன்னோரைப் பிரிந்து போனவரேனும், அவர்கள் தம்முன்னோர் பிறப்பிடமான தமிழ்நாட்டையும், அதன்கண் தம்முன்னோர் வழிவந்த வேளாண்மரபினரையும் மறந்தவரல்லர். காலம் வாய்த்துழியெல்லாம் அவர்கள் தென்னாட்டிலுள்ள தம் உறவினரோடு உறவுகலந்தும், நேரிமலைக்குத்* தெற்கேயுள்ள காடுகளையழித்து அவற்றின்கண் நாடு நகரங்களை அமைத்து அரசுபுரிந்தும் வந்தனர். நடுநாடாகிய மைசூரில் இப்போது 'துவாரசமுத்திரம்' எனவழங்கும் 'துவரை நகரை' வேளிர் அரசர் நாற்பத் தொன்பது தலைமுறை செங்கோல்செலுத்தி வந்தனரென்பதும், அவருள் இறுதியாக வந்தோன் இருங்கோவேள் என்னும் மன்னனும் என்பதும் புலப்பட,

"நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிச்
செம்புபுனைந் தியற்றிய சேண்நெடும் புரிசை
உவரா ஈகைத் துவரை ஆண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே" என்று கபிலர் கூறுதல் காண்க†

இதுகொண்டு, பண்டைநாளில் தென்னாட்டினும் வடநாட்டினும் பரவியிருந்த வேளாளரும், அவருள் அரசராயிருந்த வேளிரும் நாகரிகத்திற் றலைசிறந்தவராயிருந்தமையின், தாம் ஒருவரையொருவர் மறவாது, வடநாட்டிலுள்ளார் தென்னாடுபோந்தும், தென்னாட்டில் உள்ளார் வடநாடு சென்றும் இடையிடையே உறவுகலந்து வந்தமை தெற்றெனவிளங்கா நிற்கும்.

இங்ஙனமாகத் தமிழரில் மிகச்சிறந்த வேளாளர் இவ் இந்தியநாட்டின் வடபால் எங்கும் பண்டைக் காலத்திற் பரவியிருந்தனரென்பதற்கு, மகதநாட்டை ஆண்ட ஆந்திரர் பேசிய தெலுங்குமொழியும், நருமதையாறுபாயும் இடங்களிலும் நாகபுரியின் வடக்கிலுமுள்ள கோண்டுமொழியும், இராசமகல் மலைச்சாரல்களில் வழங்கும் இராசமகல், ஒராவோன் மொழிகளும், இவ்விந்தியாவின் வடமேற்கெல்லையிலுள்ள பெலுசித்தானமலைப்பக்கங்களி லுள்ள குன்றவர் வழங்கும் பிராகுவி மொழியும், இமயமலைச்சாரலிலும் வடகிழக்கு நாடுகளிலும் பேசப்படும் மொழிகள்சிலவும் தமிழ்மொழியோடு இனம் உடையவைகளாயிருத்தலே ஒருபெருஞ்சான்றும் என்க.

இவ்வாறிவர்கள் இந்தியாவினுள் எங்கும் மேம்பட்டு வாழுநாளையில், இவ்விந்திய நாட்டின் வடவெல்லையாய் உள்ள இமயமலைக்கும் வடக்கே நெடுந்தொலைவில் இந்நிலவுருண்டையின் வடமுனைநாடுகளில் இருந்த

* நேரிமலையென்பது விந்தியமலை. † புறநானூறு, உ0க

ஆரியர் அந்நாடுகள் உறைபனிக் குளிர்மிகுந்து உயிர்வாழ்தற்கு ஏற்றதன்றாய் மாற அவர்களுட்பலர் தாம் இருந்த இடத்தைவிட்டுத் தெற்குநோக்கி வந்து, இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கெல்லையிலுள்ள பெலுசித்தானத்தின் வழிப்புகுந்து பஞ்சாபிலுள்ள சிந்து யாற்றங்கரையில் வந்து குடியேறினார்கள்.* அப்போது அங்கு அரசாண்ட தமிழரசர்களாகிய வேளிர் பல நகரங்கள் அமைத்து வலிய கோட்டைகள் கட்டி வலிமையும் நாகரிகமும் உடையராய் விளங்கினரென்பது அவர்பால் வந்தெய்திய ஆரியரே தம்முடைய இருக்குவேதப் பாட்டுகளிற் கூறுமாற்றால் நன்குவிளங்கும்.

"பொன்னாலும் மணிக்கலன்களாலும் ஒப்பனை செய்துகொண்டவர்களாய் அவர்கள் (தாசர்கள்) இந் நிலத்தின்மேல் ஒரு மூடுவலையை விரித்தார்கள்"†

"இலிபிசனுடைய வலிய கோட்டைகளை இந்திரன் உடைத்துப் பிளந்தான்"‡

"மறஞ்சிறந்த நெஞ்சினனாகிய நீ பிப்ருவின் கோட்டைகளை உடைத்து வீழ்த்தினாய், ஆரியர்களையுந் தாசியர்களையும் நீ நன்றாகப் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும், உறுதியாகக் கட்டிவைக்கப்பட்ட சுவ்ருவின் கோட்டைகளை அவன் (இந்திரன்) துண்டு துண்டாகப் பிளந்தான்"||

"இந்தச் சோமபானத் துளிகளால் உவந்து இந்திரன் தாசியர்களைக் கலைத்துத்துரத்த, நாங்கள் அவர்களின் பகைமைக்குத் தப்பிப்பிழைத்து, ஏராளமான உணவைப் பெறுவேமாக.

"ஓ இந்திரனே, ஏராளமான செல்வத்தையும் உணவையும்பெற்று, மிகச்சிறந்த வலிமையினால் நாங்கள் வானளவும் உயர்ந்து விளங்குக.

"இரிஜிஸ்வான் அவர்களைச் சூழ்ந்து முற்றுகையிட்டனான்று, நீ சிறிதும் விட்டுக் கொடாமல் வங்கிரிதனுடைய நூறு கோட்டைகளை நூறுக்கியிருக்கின்றனை"¶ இவ் விருக்குவேதப் பாட்டுகளில் ஆரியர்கள் இந்திரனை நோக்கிக் கூறும் வேண்டுகோளுரைகளால், தங்காலத்திருந்த வேளாண்மக்களையும் அவர்க்குத் தலைவரான வேளிர் அரசர்களையும் நிரம்பக் கொடுமையாக இகழ்ந்துரைத்தா ராயினும், அவர்களின் பெருஞ்செல்வத்தையும் நாகரிக அரசவாழ்க்கையையும் பொறாமையால் உடன் உயர்த்துக் கூறுதலுங் காண்க. ஆரியர்களாகிய தம்மையும் தம்மால் தாசியரென வழங்கப்பட்ட தமிழரையும் பிரித்துக்காணுமாறு அவ் விந்திரனை வேண்டிக் கோடலும் நினைவுகூரற் பாற்று. இன்னும், தமிழராகிய பிறர்

* இது பாலகங்காதரதிலகர் நுணுகி ஆராய்ந்தெழுதிய 'வேதங்களிற் கூறிய வடமுனை இல்லம்' (Arctic Home in the Vedas) என்னும் நூலிற் காண்க. † இருக்குவேதம், க, ருரு, அ. ‡ இருக்குவேதம், க, ருரு, கஉ. || இருக்குவேதம், க, ருக. ¶ இருக்குவேதம், க, ருரு.

இனிது வாழ்தலைக்காண இவ்வாரியர் மனம்பொறாது எரியும் இயல்பினர் என்பதற்குக்,

"குயவன் என்பவனின் மனைவியர் இருவரும் பாலிலே தலைமுழுகுகின்றனரே! அவர்கள் சிபா யாற்றின் ஆழத்திலே அமிழ்ந்தி இறவார்களா!"* என்னும் அவர்களது கொடிய வேண்டுகோளுரையே சான்றாம். "அழுக்காறு உடையார்க்கு அதுசாலும் ஒன்னார், வழுக்கியுங் கேடீன்பது" என்னுந் தெய்வத்திருக்குறளின்படி, பெருஞ்செல்வத்தில் வாழ்ந்த இத் தமிழ்நன்மக்களை வயிறெரிந்து வைத ஆரியர் உண்ணச் சோறும் உடுக்கச் சீரிய துணியும் இருக்கச் சிறந்த இலமும் இன்றி மிக மிடிப்பட்டுக் காலங் கழித்தனரே யல்லாமற் பிறிதில்லை யென்பது அவர்களது வாய்மொழியினாலேயே நன்கு புலப்படுகின்றது.

அற்றேல், விருந்தோம்பும் நல்லறத்திற் சிறந்த பண்டைத் தமிழ் வேளாளர் மிடிப்பட்டு வருந்திவந்த ஆரியரை வருத்தியது என்னையெனிற் கூறுதும். பண்டைநாளிலிருந்தே ஆரியர் முழுமுதற்கடவுளின் உண்மையை உணர்ந்தவர் அல்லர்; அதனையுணராமையின் தாம் அம்முதற்பொருளை வழிபடுமாறும் உணராராயினர். தமக்காகத் தம்பகைவரோடு போர் இயற்றவும், மழைபெய்வித்துத் தமக்கு உணவுப் பண்டங்களை விளைவித்துத் தரவும் வல்லனவாகத் தம்மாற் கருதப்பட்ட இந்திரன் மித்திரன் வருணன் மருத்துக்கள் முதலான சிறுதெய்வங்களையே பெரிதும் வேண்டி வணங்கிவந்தனர். சோமப்பூண்டின் சாற்றினாற் சமைத்த களிப்பான பானத்தை அத் தெய்வங்களுக்குப் பருகக் கொடுத்தலானும், யாடு மாடு குதிரை முதலிய விலங்கினங்களை வெட்டி அவற்றின் இறைச்சியை அவை தமக்கு உணவாகக் கொடுத்துத் தாமும் உண்டலானும் தாம் இந்நிலவுலகத்திற் பெறவேண்டிய எல்லாச் செல்வங்களையும் பிழையாமல் எளிதிற் பெறலாம் என்று நம்பிவந்தார்கள். இந்நம்பிக்கையாற் சோமபானத்தையும் விலங்கின் இறைச்சியையும் அவியாகக் கொடுக்கும்பொருட்டு அவர் சிறந்த வேள்விகளையும் வேள்விச்சடங்குகளையும் நாடோறும் பெருக்கி வந்தனர். இதற்கு இருக்குவேதத்தின் ஐந்தாம் மண்டலத்தின்கண் உள்ள

"ஓ பிராமணர்களே, மருத்துக்களே, யான் கருத்தாய்ப் பிழிந்த இந்தச் சோமபானத்தை இந்திரன் பருகட்டும்;

ஏனென்றால் இந்தக் காணிக்கையானது ஆடவனுக்கு ஆடுமாடுகளைத் தேடித்தந்தது; இந்திரன் அதனைப்பருகியபின் அவ்வுரவினைச் சொன்றான்.

ஒரு நண்பன் மற்றொரு நண்பனுக்கு உதவிசெய்தல் போல, அக்கினியானவன் அவன் வேண்டியபடியே முந்நூறு எருமை மாடுகளை விரைந்து பாகம் பண்ணிக் கொடுத்தான்.

---

* இருக்குவேதம், க, ௱௨.

இந்திரனும், விருத்திரனைக் கொல்லுதற்கு ஆடவனது காணிக்கையாக, நெருக்கிப் பிழிந்த மூன்று பெரிய தொட்டிச் சோமபானத்தை உடனே குடித்துவிட்டான்.

மகவான், நீ முந்நூறு எருமை மாடுகளின் இறைச்சியைத்தின்று, மூன்று தொட்டிச் சோமபானத்தைப் பருகியபோது

தேவர்களெல்லாரும் வென்றி முழக்கத்தை எழுப்பினார்கள்; அவன் அரவினைக் கொன்றதற்காக அவனைப் புகழ்ந்தார்கள்" * என்னும் பாட்டே சான்றாம். மயக்கத்தைத்தருங் கள்ளையொத்த சோமப்பூண்டின் சாற்றை ஏராளமாகப் பயன்படுத்தியதல்லாமலும், முந்நூறு எருமைமாடுகளையுங் கொலைசெய்து பலியூட்டி ஆரியர் தம்தெய்வமாகிய இந்திரனுக்கு வெறியாட்டு அயர்ந்தமை இதன்கண் விளக்கமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றதன்றோ? இங்ஙனமே, வெள்ளாடுகளும், செம்மறிக்கிடாய்களும், எருதுகளும், ஆக்களும், குதிரைகளும் ஆரியரால் அளவின்றிக் கொல்லப் பட்டமையினை இருக்குவேதத்தின் முதன்மண்டிலம் ஐந்தாம் மண்டிலம் ஆறாம்மண்டிலம் பத்தாம் மண்டிலங்களில் இடையிடையே காணலாம். இச்சிற்றுயிர்களையே யல்லாமல், தம்மையொத்த மக்களையுங் கூட ஆரியர் கொலைபுரிந்து புருஷமேதம் செய்தமையும் சதபதப்பிராமணத்தாற் புலனாகின்றது; கடைசியாக ஓர் ஆண் மகனைக் கொன்று பலியூட்டினவன் சியாபர்ண சாயகாயனனே ஆவன் என்று சதபதபிராமணங் கூறுதல் காண்க.† இவ்வாறாகக் குடியுங் கொலையும் மலிந்த வெறியாட்டுச்சடங்குகள் கொண்டாடுவதைத் தவிர, அத்தீவினையை ஒழித்து எல்லா அருளும் உடைய ஒரு முழுமுதற் கடவுளைத் தமக்கு இயன்றமட்டுமாவது வணங்குதலில் ஆரியர்க்குக் கருத்துச் செல்லாமை, அவர்கட்கு இன்றியமையாததாகிய மீமாஞ்சை நூலானும் நன்கு விளங்கும்; இம் மீமாஞ்சைநூல் முழுமுதற் கடவுள் ஒருவன் இல்லை என்று மறுப்பதோடு, பன்னூறு வகையவான இத்தகைய வெறியாட்டு வேள்விச் சடங்குகளை வாளாவிரித்தோதுதலும் யாம் கூறுவதன் உண்மையை நிலைநாட்டும். மேலும், ஆரியர் தாம் இயற்றும் இவ்வெறியாட்டு வேள்விச்சடங்குகளுக்குத் தமிழ்வேளாளர் இசையாமையை, அவ்வாரியர்தாமே

"இந்திரனே, நீ நின் துணைவருடன்சென்று நின்கையிலேந்திய குலிசப்படையாற் செல்வம்மிக்க தாசியனரத் தனியே கொல்கின்றாய்! சடங்குகள் புரியாமல், எமக்கு முன்னமே பழையராய் உள்ள அவர்கள் வான் நிலத்தினின்றும் பலமுகமாய்ச் சிதறியோடி அழிந்தார்கள்"‡ என்று இருக்குவேதத்திற் கூறுமாற்றால் அறிந்துகொள்க. கொலைபுலைதவிர்ந்த அருளொழுக்கத்தில் நிலைபெற்றுநிற்கும் வேளாளர், கொலை

* இருக்குவேதம், ௫, உ௯, ௩, எ, அ. ‡ இருக்குவேதம், ௧, ௩௩.
† சதபதபிராமணம், ௬, உ, ௧, ௩௯.

புலை கட்குடி முதலிய தீவினைகளைப் பெருக்கி ஆரியர் கொண்டாடிய வெறியாட்டு வேள்விகளில் மிக வெறுப்புக்கொண்டு அவ்வேள்விகளை அழித்தற்கும், அவைசெய்வதில் உறைத்துநின்ற ஆரியரோடு போர்புரிந்து அவரை அடக்குதற்கும் முன்நின்றமை ஒருவியப்பன்று. இங்ஙனந் தாஞ்செய்த வெறியாட்டு வேள்விகளை அழித்தமைபற்றியே அவ்வாரியர் பெரிதுஞ் சினங்கொண்டு அவ்வேளாளரையும் அவருள் அரசரான வேளிரையும் தாசியர், இராக்கதர், அசுரர் என்று இகழ்ந்துகூறி, அவரைத் தாழ்த்துதற் பொருட்டுப் பொய்யான பல புராணகதைகளையும் எழுதி வைப்பாராயினர். ஆரியர் இங்ஙனமெல்லாம் நூல்வழியாலும் பல கொடுமைகளைச்செய்யவே, அவர் எழுதிய அந்நூல்களின் பொய்ம்மையும் அவர் தம் பொருந்தாச் செயலும் எல்லார்க்கும் விளக்கல்வேண்டியே அவர்க்குரிய ஆரியமொழியைத் தமிழவேளாளராகிய தாமுங்கற்றுக் கொலை புலைகட்குடிமறுத்த தமதுயர்வும் தாம் வழிபடும் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரான் அருட்சிறப்பும் அவனையடைதற்குரிய மெய்யுணர்வின் மாட்சியுந்தெளித்து இருக்கு எசுர் சாம அதர்வணவேதப்பாட்டுகள் சிலவும், உபநிடதங்கள்சிலவும், சாங்கியம், நையாயிகம், வைசேடிகம், யோகம், வேதாந்தம் முதலிய ஐந்து மெய்யுணர்வு ஆராய்ச்சிநூல்களும், இதிகாசங்கள் புராணங்கள் சிலவும் இயற்றியிட்டார்கள். ஆரிய மொழியில் தமிழர் இயற்றிய இந்நூல்களிலும் பாட்டுகளிலும் உயிர்களைக் கொன்று செய்யும் வேள்விச்சடங்குகளின் இழிபும், அவர் வணங்கிய இந்திரன் வருணன் மித்திரன் மருத்துக்கள் முதலான சிறுதெய்வங்களின் சிறுமையும், அவர் தம்மைத் தேவரெனச் சொல்லிக்கொள்ளும் 'அகம் பிரமச்' செருக்குரையின் இழுக்கும் தெரித்துக் கூறப்பட்டிருப்பதுடன், கொல்லாமை புலாலுண்ணாமை களியாமை என்னும் அறவேள்விகளின் உயர்வும், பிறப்புஇறப்பு இல்லாத் தனிமுதற்கடவுளான சிவத்தின் முழுமுதற்றன்மையும், பிறந்து நோயாலுங் கவலையாலும் இடையிடையே மாய்ந்துபோகும் மக்கள் பிரமம் ஆதல் செல்லாமையும், அன்பும் அருளும் மெய்யுணர்வின் முற்றுப் பேறும் உடையராய்ச் சிவபிரான் திருவடித்தொண்டில் இடையறாது நிற்பாரே மீண்டு வாரா வீட்டுநெறி தலைக்கூடிச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்குமாறும் வற்புறுத்துச் சொல்லப்படுதல் பகுத்தாராய்ந்து கொள்க. இவ்வாறு ஆரியமொழியில் அதற்குரிய ஆரியரும் அதற்கு வேறான தமிழரும் இயற்றிய செய்யுட்களும் நூல்களும் ஒன்றோடொன்று விரவித் தலைமயங்கிக் கிடப்பினும், அவற்றுள் இவை ஆரியர் செய்தன இவை தமிழர் செய்தனவென்று மேற்காட்டியவாற்றாற் பகுத்துணர்ந்து கோடல் எளிதேயாம். ஆரியர் செய்தவைகளில் ஆரியராகிய தம்மைப் பற்றிய உயர்வும், விலங்குகளைக்கொன்று வேட்கும் வெறியாட்டு வேள்விகளின் சிறப்பும், மயக்கந்தரும் சோமச்சாற்றின் பெருமையும், இந்தி

ரன் வருணன் முதலான சிறுதெய்வ வணக்கமும், தமக்குந் தம் இழி செயல்களுக்கும் உடம்படாத தமிழர்கள்மேல் இகழுரைகளும், முழு முதற் கடவுளாகிய சிவபிரான்மேற் பழிப்புரைகளும், இன்னும் இவை போன்றவைகளும் மலிந்துகிடக்கும். தமிழறிஞர் செய்தவைகளில் அன்பு அருள் என்னும் உயர்ந்த நெறிகளின் மாட்சியும், வெறியாட்டு வேள்விச் சடங்குகள் பயனிலவாதல் காட்டும் அறிவுரைகளும், உலகு உயிர் இறை என்னும இவற்றின் உண்மைத் தன்மையை ஆராயும் ஆராய்ச்சிகளும், எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுள் சிவம் ஒன்றே என்னும் மெய்யுரை யும், பிறப்பு இறப்புக் கவலை நோய் முதலியவற்றிற் கிடந்துழலும் புல் முதல் மக்கள் தேவர் ஈறான எல்லா உயிர்களும் மாசு பொதிந்தனவா யிருத்தலின் அவை முதன்மையிலவாதல் தெரிக்கும் உண்மையும், அவை மலமாசு நீர்ந்து இறைவனைத் தலைக்கூடி நிற்கும் வகையாகிய தவநிலை களும், இன்னும் இவைபோல்வனவும் நிரம்பிக்கிடக்கும். இவ்விருவேறு அடையாளங்கள் கொண்டு ஆரிய மொழியில் ஆரியர் தமிழர் என்னும் இவ்விருவேறு வகுப்பாரும் இயற்றிய செய்யுட்களையும் நூல்களையும் பிரித்து அறிந்துகொள்க.

இனி, மண் நீர் நெருப்புக் காற்று வான் என்னும் ஐம்பெரும் பொ ருள்களின் கலப்பாற் றோன்றிய இவ்வுலகங்களின் உள்ளும் புறம்பு மாகிய எவ்விடங்களினும் இறைவன் எள்ளில் நெய்போற் கலந்து நிற்ப னாயினும், மக்கள் தன்னை எளிதிற் கண்டு வழிபடுதற்பொருட்டு அவன் அனற்பிழம்பின் கண்ணே முனைத்துத் தோன்றுவன். அதுபற்றியே,

"சுடர்கின்ற கோலந், தீயே யெனமன்னு சிற்றம் பலவர்" என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானும்,

"பொங்கு அழல் உருவன் பூத நாயகனால்" என்று திருஞான சம் பந்தப் பெருமானும்,

"எரி பெருக்குவர் அவ்வெரி ஈசனது
உருவருக்கமது ஆவது உணர்கிலார்" என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

" அணுவாகி ஓர் தீயுருக்கொண்டு" என்று (திருநனி பள்ளித் தேவாரம்) சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அருளிச்செய் திருக்கின்றனர். அனற்பிழம்பு இறைவனுக்குத் திருமேனியாய் நிற்றலின் உண்மையைச் 'சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி' யில் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேமாகலின் அதனை அங்கே கண்டுகொள்க. இங்ஙனந் தீப்பிழம்பும், அத்தீப்பிழம் பின் வடிவாய் வானத்தின்கட்டிகழும் ஞாயிற்று மண்டிலமும் இறைவற் குச் சிறந்த திருமேனியாதல் கண்டு, தீயினையும் ஞாயிற்றினையும் பண் டைக்காலந்தொட்டே தமிழ் முதுமக்கள் வழிபட்டு வருவர். ஆரியரும் அங்ஙனமே அவ்விரண்டனையும் வழிபட்டு வருவரெனின்; அவர் அவற்

றையே தெய்வங்களாகக் கருதி வணங்குவதல்லது, அவற்றுக்கும் மேற்பட்ட முழுமுதற்கடவுள் ஒன்று உண்டென்றும், அவ்வொன்றே அவ்விரண்டிலும் ஏனை ஒளியுடைப் பொருள்களிலும் பிறவற்றிலும் ஊடுருவி விளங்குவதென்றும் ஒருசிறிதும் உணரார்; 'தீயை வளர்ப்பர், ஆனால் அது சிவபெருமான்றன் உருவவகைகளில் ஒன்றாதலை அவர் உணர்ந்திலர்' என மேலெடுத்துக் காட்டிய திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த திருப்பாடலும் அறிவுறுத்துதல் காண்க. இங்ஙனமே,

"அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்
அருக்கன் ஆவான் அரன்உரு அல்லனோ" என்று அந்நாயனார் மீண்டும் அருளிச் செய்யுமாற்றால், ஞாயிற்றினை வணங்கும் ஆரியர் அஃது இறைவற்கோர் உடம்பாதலைச் சிறிதும் உணர்ந்திலரெனத் தெளிவித்தல் காண்க. ஆரியர் தீயினையும் ஞாயிற்றினையுந் தனித்தனித் தெய்வங்களாகக் கொண்டு வணங்காநிற்கத், தமிழரோ அவற்றை எல்லாம் வல்ல ஒரு முழுமுதற் கடவுளுக்குச் சிறந்த வடிவங்களாக மட்டும் வைத்து வழிபடாநிற்பர். ஆகவே, இருக்கு முதலான வேதங்களில் தீயையும் ஞாயிற்றையும் தனித்தனித் தெய்வங்களாக வைத்து வணக்கவுரைகூறும் பாட்டுக்களெல்லாம் ஆரியராற் செய்யப்பட்டனவாகு மென்றும், அவை தம்மை இறைவன்றன் ஒளி வடிவங்களாக வைத்து வழிபடும் பாட்டுக்களெல்லாம் தமிழ்ச் சான்றோராற் செய்யப்பட்டனவாகு மென்றும் உணர்ந்துகொள்க. விசுவாமித்திரர் என்னுந் தமிழரச முனிவராற் செய்து சேர்க்கப்பட்ட இருக்குவேத மூன்றும் மண்டிலத்தில் உள்ள 'காயத்திரி' மந்திரமானது ஞாயிற்று மண்டிலத்தின்கண் முனைத்து விளங்கும் 'பர்க்கன்' என்னும் பெயருடைய சிவபிரான்மேற்றாய் விளங்குதலே யாம் கூறும் உண்மைக்குச் சான்றாம் என்க.

இவ்வாறாக, ஆரியரைத் திருத்தும் பொருட்டுத், தமிழ்ச்சான்றோர் அவரோ டொன்பழகி அவர்தம் ஆரிய மொழியையுங் கற்று, அவர் வணங்கிய தீயும் ஞாயிறும் என்னும் இரண்டின் வழியே சிவபிரானை வழிபடும் உயர்ந்த நெறியை அவர்க்கு உய்த்துணரவைத்துக் காட்டியும், அவ்வாரியர் அதிற் கருத்தில்லாதவராய், விலங்கினங்களைக்கொன்று அவற்றின் ஊனைத்தின்னும் வெறியாட்டு வேள்விகள் புரிவதிலேயே முயற்சியுங் கருத்தும் உடையராய் நின்றனர். உயர்ந்த நுண்பொருள் உணர்ச்சியில் அவர்க்கு உள்ளஞ் செல்லாமையைக் கண்ட தமிழ்ச் சான்றோர் எப்படியாவது அவரை உய்விக்கவேண்டுமென எண்ணி, அவர்தங் கொடுந்தன்மைக் கேற்றதாக ஓர் உயர்ந்த கடவுள் வணக்கத்தை நிலைபெறுத்துவான் வேண்டிச் 'சீகண்டஉருத்திரர்' மேற் சிலபதிகங்களும் சிலவழுத்துரைகளும் இயற்றி அவற்றையுஞ்சேர்த்து இருக்குவேதத்தை ஒழுக்குபடுத்தினர். 'சீகண்டஉருத்திரர்' நான்முகன் திருமால் காலருத்திரர் என்னும்

மூவர்க்கும் இந்திரன் வருணன் மித்திரன் முதலான வேனைத்தேவர்கட்கும் மேற்பட்டவராய்ச், சைவசமயத்தவரால் வணங்கப்படும் முதற் பெருந்தெய்வமாய் இருத்தலின், அவரை வணங்குதற்குப் புகுந்தவளவானே ஆரியர் ஏனைச் சிறுதெய்வவழிபாட்டையும் உயிர்க்கொலையையும் விட்டுப் பையப் பையத் தமது தமிழ்க் கொள்கையைத் தழுவுவரெனத் தமிழ்ச் சான்றோர் எண்ணினர். எண்ணியும், இவையெல்லாஞ் செய்து வைத்தும் என்! ஆரியர் இன்றுவரையிற் றமது சிறுதெய்வ வழிபாட்டை விட்டவர் அல்லர். இன்னும் உற்றுநோக்கின், அவர் அச்சிறுதெய்வ வழிபாட்டினுந் தாழ்ந்த மக்கள் வழிபாட்டிலே இப்போது மிகுதியாய் இறங்கிவிட்டனர்; இராமன், கண்ணன் முதலான அரசர்களையே மிக வணங்குவதோடு, "தம்மின்வேறாகக் கடவுள் ஒன்றில்லை, தாமே கடவுள்" என்னும் ஒருபொல்லாத கொள்கையையும் விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டு ஒழுகி வருகின்றார்கள். அதுமட்டுமோ, சீகண்டஉருத்திரனையுஞ் சூத்திரர்க்குரிய சூத்திரதெய்வமென ஒதுக்கிவைத்து விட்டார்கள்.

உண்மை யிவ்வாறிருக்க, 'எல்லாம் பொய்' நானே கடவுள்' என்னும் மாயாவாதக் கொள்கையுடைய தமிழர் ஒருவர் உருத்திரவழிபாடு ஆரியர்க்கே உரியதெனவும், அதனை ஆரியரே தமிழர்க்குக் கற்பித்தாரெனவும், இந்திரவருண வழிபாடுகளையே ஆரியர் தமிழரிட மிருந்து பழகிக் கொண்டாரெனவுஞ் சான்றுகள் காட்டாது தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறினர். உருத்திரவழிபாடு ஆரியர்க்கே உரியதாயின், இருக்குவேதத்திலுள்ள முழுத்தொகைப் பதிகங்கள் ஆயிரத்து இருபத்தெட்டில் இருநூற்றைம்பது பதிகங்கள் இந்திரன்மேலும், இருநூறுபதிகங்கள் அக்கிமேலும், நூறு பதிகங்கள் சோமப்பூண்டு சோமபானத்தின் மேலும், ஏனைய வேனைத்தேவர்கள்மேலுமாக, அவற்றுள் மூன்று நான்கு பதிகங்களே 'உருத்திரர்' மேலவாய் இருத்தல் என்னை? உருத்திரர்மேல் மூன்று நான்கு பதிகங்கள் அல்ல, எத்தனையோ பல இருக்குவேதத்தில் உள்ளனவென்று கூறும் அவர் அப்பதிகங்கள் இவ்வினவையென எடுத்துக்காட்டாமையே அவரது கூற்று உண்மையன்றென்பதனை நன்கு புலப்படுத்தும். வேனைத்தேவர்கள்மேல், முதன்மையாய் அக்கிமேற், பாடப்படும் பதிகங்களில் இடையிடையே சிற்சில இடங்களில் உருத்திரப்பெயர் வருமாயினும், ஆண்டது அக்கியையும் உருத்திரகணங்களையும், ஒரோவழிச் சீகண்டருத்திரனையுங் குறியாநிற்கும். அவையெல்லாந் தமிழ்ச்சான்றோராற் சேர்க்கப்பட்டனவே யாம்.

இன்னும், உருத்திரவழிபாடு ஆரியர்க்கே உரியதாயின் வடநாடு தென்னாடுகளில் அவ்வேதங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்த ஆரியப் பார்ப்பனர் அனைவரும் அவ்வுருத்திரனைச் சூத்திரதெய்வமென வழிபடாமல் ஒதுக்கி, இராமன் கண்ணன் நாராயணன் முதலான ஏனையோரையே வழிபடுதல்

என்னை? தென்னாட்டில் உள்ள தமிழர் அவ்வழிபாட்டிற்கு உரியரல்லரா யின் அவர் தென்னாடெங்கணும் பல்லாயிரந் திருக்கோயில்கள் பண்டு தொட்டு அமைத்து அவற்றின்கண் அவ்வுருத்திரனை வழிபட்டு வருத லென்னை? இந்திரன் வருணன் முதலான சிறுதெய்வ வணக்கமே தமி ழர்க்கு உரியதாயின், தமிழ்நாட்டில் ஓரிடத்தேனும் அத்தெய்வங்களுக் குத் தனிக்கோயில்கள் இல்லாமையும், அவற்றை அவர் வணங்காமையும் என்னை? பண்டைநாட் டொட்டுத் தமிழ்மேன்மக்கள் சிவபிரானையே வழிபட்டுவந்தனர் என்பதற்குக், குமரிநாடு கடல் கொள்ளப்படுமுன் பாடப்பட்டதாகிய தமிழ்ச் செய்யுள் ஒன்றில்,

"பணியியரத்தை நின்குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர் வலஞ்செயற்கே"* எனப் போந்த குறிப்பும்,

அந்நாள் முதல் இந்நாள்காறும் ஒருதொடர்பாய்ப் போதருகின்ற சிவ வணக்கச் செய்யுட்களும் சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் திருவிழாக்கள் முத லியவற்றின் மாட்சியும் நன்கு சான்றுபகர்கின்றனவல்லவோ? சிவபிரா னோடு ஒப்பவைத்து ஏனைச்சிறு தெய்வங்களைத் தமிழ்மேன்மக்கள் வழி பட்டுவந்தனர் என்பதற்கு ஒருநினையளவு சான்றும் இல்லாதிருக்கத், தாம் தமிழரது வழிபாட்டை முற்றுமுணர்ந்தார்போற் செருக்கிப் பொய் யுரை கூறித் தமிழரை இழித்துரைக்கப் புகுந்தது அறிவுடையாரால் நகையாடி விடுக்கற்பாலதாமன்றி மற்றென்னை? அற்றேற், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இந்திரனுக்கு விழா எடுத்தமையும், நெய்தல்நில மக்கள் வருணனை வழிபடுதலும் பழைய தமிழ்நூல்களிற் காணப்படுதல் என்னை யெனின்; மழைவேண்டியும், கடல்நீரால் இடர்நேராமைப் பொருட்டும் இந்திரனையும் வருணனையும் மருதநில நெய்தல்நில மக்கள் வணங்கும் வணக்கம் அவ்வந் நிலத்துக் குடிமக்களாற் செய்யப்படுவதல்லது, தமிழ் நிலத்துள்ள எல்லாமக்களும் அவருள் உயர்ந்தாரும் செய்வதொன்று அன் றாம். இஞ்ஞான்றும் இழிந்தாரான தமிழ்க் குடிமக்கள் செய்யும் மாரி மதுரைவீரன் முதலான சிறுதெய்வ வணக்கத்தை மட்டுங் கண்டு, ஆங் காங்குள்ள சிவபிரான் திருக்கோயில்களையும் அவற்றின்கட் டமிழ்மேன் மக்கள் செய்துபோதரும் வழிபாட்டையுங் காணப்பெறாத வேற்றுநாட் டார் ஒருவர் தமிழர்க்குரியது இழிந்த சிறுதெய்வ வணக்கமே என்று கூறிடுவாராயின், தமிழ் மேன்மக்கள் அவரது மடமைக்கிரங்கி அவரை நகையாடொழிவரோ. இங்ஙனமே பண்டைத் தமிழ்மேன்மக்களை இழித் துரைக்கும் இப்போலித்தமிழர் கூற்றும் நகையாடி விடுக்கற்பாலதாம் என்க. பண்டைநாளில் தமிழ்மக்களால் வணங்கப்பட்ட தெய்வங்களுள் ளும் அத்தெய்வங்கள் உறையுங் கோயில்களுள்ளும் சிவபிரானும் அவனு றையும் திருக்கோயிலுமே முதன்மையாக வைக்கப்பட்ட உண்மைக்குப்,

* புறநானூறு, ௬.

"பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ்கோயிலும்
வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்
மாலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்" எனச் சிலப்பதிகாரத்திற்* சிவபிரான்கோயில் முதலிலும், இந்திரன்கோயில் கடையிலும் கூறப்பட்டிருத்தலே சான்றாம். இதனோடு ஒப்பவே மணிமேகலையிலும்,
"நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் ஈறாக" என்று† சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளாக முதற்கண்வைத்து ஓதப்பட்டிருத்தல் காண்க.

அல்லதூஉம், இந்திரன் வருணன் முதலான ஆரியர்க்குரிய தெய்வங்களைப் பண்டைக் காலத்திலேயே தமிழ்மக்களும் வணங்கலாயினது என்னையெனின்; ஆரியர் வணங்கிய இந்திரனுந் தமிழர்வணங்கிய இந்திரனும் ஒருவர் அல்லர். ஆரியர்க்குரிய இந்திரன் இடிமழை மின்னல் முதலியவற்றிற்குரிய தெய்வமாதலோடு, அவர்தம் பகைவரோடு போராடுங்கால் அவர்க்கு உதவியுந்துணையுமாய் நின்று அவர்க்கு வெற்றியைத் தருபவனாகவும், அவர் தருஞ் சோமச்சாற்றையும் விலங்கி னிறைச்சியையும் நிறைய உட்கொண்டு அவர்வேண்டிய நலங்களையெல்லாம் அவர்க்கு விளைப்பவனாகவுஞ் சொல்லப்படுகின்றான். தமிழர்வணங்கிய இந்திரனோ வயலும் வயல்சார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்தில் உள்ள உழவர்களால் மழையின் பொருட்டு மட்டும் வேண்டி வணங்கப்பட்ட மழைக்கடவுள் ஆவன்; மழையின் பொருட்டாகவன்றி வேறெந்த நன்மைப் பேற்றின் பொருட்டாகவேனுந் தமிழர்களால் அவன் வணங்கப்பட்டவன் அல்லன். இருக்குவேதத்திலுள்ள பாட்டுகளில் மூன்றிலொரு கூறு இந்திரன்மேற் செய்யப்பட்டிருத்தல் போலத், தமிழ்நூல்களில் எங்கும் ஒரு பாட்டேனும் இந்திரன்மேற் செய்யப்படவில்லை. பழந்தமிழ் நூல்களில் உள்ள வணக்கச் செய்யுட்களெல்லாம் சிவபிரான்மேலும் முருகக்கடவுள்மேலுந் திருமால் காடுகிழாள் முதலான ஏனை சிலதெய்வங்கண்மேலுமே பாடப்பட்டனவாய் இருக்கின்றன. அதுவேயுமன்றித், 'தொல்காப்பியம்' முதலான மிகப்பழைய தமிழ்நூல்களில் 'இந்திரன்' என்னுஞ் சொல்லே காணப்படவில்லை. மருதநிலத்து மக்களாற் கொண்டாடப்படுந் தெய்வம் 'வேந்தன்' என்று சொல்லப்படுகின்றது; "வேந்தன்மேய தீம்புனல் உலகமும்" என்று‡ ஆசிரியர்தொல்காப்பியனார் கூறுதல்காண்க. தமிழர் மழையைவேண்டி வணங்கிய 'வேந்தனும்,' ஆரியர் மழையின் பொருட்டாகவும் வணங்கிய 'இந்திரனும்' மழைக்கடவுளாதல் பற்றிப் பிற

* இந்திரன் விழவூரெடுத்த காதை, கசு௬—கஎ௩. †மணிமேகலை, விழாவறைகாதை, ௫௪—௫௫. ‡ தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ௫.

காலத்தவரால் அவ்விருவரும் ஒருவராகக் கொள்ளப்படுவாராயினர்; அவ்வாறு கொள்ளப்படினும் தமிழர்க்குரிய வேந்தனுக்கும், இருக்குவேத ஆரியர்க்குரிய இந்திரனுக்கும் ஏதோர் இயைபும் இல்லையென்பது அவ்விருவர்தம் பழைய நூல்களையும் நன்காராய்ந்து பார்க்கும் நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். பிற்காலத்துப் புராண நூல்களிற் சொல்லப்படும் இந்திரனுக்கும் இருக்குவேதத்திற் சொல்லப்படும் இந்திரனுக்குங் கூடச் சிற்சில வகைகளிற் றவிர மற்றைப் பலவகைகளில் ஏதோர் ஒற்றுமையும் இல்லை. உற்று ஆராயுங்கால் தமிழர்க்குரிய 'வேந்தன்' என்போன், தமிழர்க்குள் முதன் முதற் றலைவனாய்த் தோன்றி, மழைபெய்யுங் காலமும், அம் மழையினுதவியாற் பயிர் செய்தற்கேற்ற வளவியநிலமும், அந்நிலத்தைத் திருத்திச் செவ்வனே பயிர்விளைக்கும் வகைகளும் நன்குணர்ந்து உழவுதொழிலைக் கற்பித்துத் தமிழ்மக்களை மேல்நிலைக்குக் கொணர்ந்தவனாதல் வேண்டுமென்பது புலப்படும். நன்றிசெய்த முன்னோரை நினைந்து அவர்களைப் பரவுதல் தமிழர்க்கு இயற்கையாதலால், அவர் கால்வழியில் வந்த மருதநிலத்து உழவர் முதல்வேந்தனை அவனது ஆவியை வேண்டி வணங்குவாராயினர் என்க. மருத நிலத்தின் கண்ணேதான் அரசனும் அரசவாழ்க்கையும் அவனது அரண்மனைவாய்ந்த நகரமும் இருந்தமை பண்டைத்தமிழ் நாட்டு வழக்கு என்பதனையும் மேலுங் காட்டுதும். அங்ஙனந் தமிழர் தம் முதல்வேந்தனை வணங்கினும் அவனை முழுமுதற்கடவுளாகக் கொண்டிலர் என்பது யாம் மேலே காட்டியவாற்றால் நன்கு புலனாம்.

இனி, ஆரியர்வணங்கிய 'வருணனும்' வேறு, தமிழர் வணங்கிய 'வருணனும்' வேறு. ஆரியர்க்குரிய 'வருணன்' வானின்தெய்வமாக இந்திரனோடு ஒப்பவைத்துச் சிறந்தெடுத்து அவரால் வணங்கப்படுவோன் ஆவன்; இருக்குவேதத்தில் இவன்மேற் பாடப்பட்ட பதிகங்கள் பல. தமிழர்க்குரிய வருணனோ தமிழருட் கடலுங் கடல் சார்ந்த இடமுமாகிய நெய்தல் நிலத்திலுள்ள மக்களால் மட்டுங் கடற்றெய்வமாக வைத்து வணங்கப்படுபவன் ஆவன். இருக்குவேதத்திலுள்ள 'வருணன்' கடற்றெய்வமாகச் சொல்லப்படவில்லை; பிற்காலத்துப் புராணங்களிற் சொல்லப்படும் வருணனுக்கும் இருக்குவேத வருணனுக்கும் ஏதோர் இயைபுங் கண்டிலேம். தமிழ வருணனும், ஆரிய வருணனும் சொல்லால் ஒத்தல் பற்றி அவ்விருவரையும் ஒருவரென்றல் ஆராய்ந்துணராதார் கூற்றாம். தமிழரில் நெய்தல்நில மாக்கள் வருணனை வணங்குதல் தமக்கு வலைவளம் வாய்த்தற் பொருட்டும், கடல்மேற் செல்லுந் தமக்குத் தீங்குநேராமைப் பொருட்டுமேயாம். இத்துணையே யன்றித் தமிழரில் ஏனையோர் வருணனை ஒருபெருந்தெய்வமாக வைத்து வழிபட்டவர் அல்லர். அவ்வருணனுக்குத் தனிக்கோயில்களாதல், அவனைவழுத்திய பாடல்களாதல்

தமிழ் நாட்டினுந் தமிழ்மொழியினும் இல்லை. ஆகையால், ஆரியர் தமக்குரிய பெருந்தெய்வங்களாக வைத்துப் பல வாற்றானுங் கொண்டாடிய இந்திர வருண வழிபாடுகளை, அங்ஙனம் அவற்றைக் கொள்ளாத தமிழர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டார்களென்பதும், தமிழர்களில் ஒவ்வொரு நிலத்துமக்கள் வணங்கிய வேந்தனும் வருணனும், ஆரியர் எல்லாரும் வணங்கிய இந்திரனும் வருணனும் தம்மிற் பெரிதும் வேறுபாடுடையராயிருப்ப அவ்விருவரும் ஒருதிறத்தினரே யாமெனக் கூறுதலும் பகுத்துணர் வில்லாதார் கூறும் போலியுரையாமென்றுதெளிக.

இனி, ஆரியர் தமிழரோடு கலந்தபின் அவர்க்குரிய இந்திரவருண வழிபாடுகளைத் தாம் கற்றும், தமக்குரிய உருத்திர வழிபாட்டை அவர்க்குக் கற்றுக்கொடுத்தும் வந்தது உண்மையாயின், ஆரியர், தமிழர் இருந்த இவ்விந்திய நாட்டுக்குள்வாராமல், அதற்குப் புறம்பே தம்மினத்தவரான பாரசிகர் கிரேக்கர் முதலியோருடன் அயல் நாடுகளிற் குடியிருந்த அக்காலத்தில் அவரெல்லாருமாய்ச் செய்தது உருத்திரவழிபாடா யிருத்தல் வேண்டும்; தமிழர்க்குரியதாயின் இந்திரவருண வழிபாட்டைப், புறம்பேயிருந்த அவ்வாரிய வகுப்பினர் அந்நாளிற் சிறிதும் அறியாராயிருத்தலும் வேண்டும். மற்று, அவ்வாரிய வகுப்பினரான பண்டைப்பாரசிகரின் அவெஸ்தா என்னும் நூலையும், கிரேக்கருடைய பழைய நூல்களையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பின் அவற்றின்கண் உருத்திர வழிபாடு ஒருசிறிதுங் காணப்படாமையின், அவ்வழிபாடு பண்டையாரியர்க்கே உரியதென்பார் உரை பெரும் பிழைபாட்டுரையே யாம். இன்னும், இந்திரனுக்கும் வருணனுக்கும் உரியபெயர்களாக இருக்குவேதத்தில் வழங்கும் 'விருத்திரகன்,' 'அசுரன்' என்னுஞ் சொற்கள், பாரசிகர்க்குரிய பழையவேதமாகிய அவஸ்தா என்னும் நூலிற் காணப்படுவதோடு, 'வருணன்' என்னுஞ் சொல்லும் சிறிது திரிபோடு கிரேக்கருடைய பழையநூல்களில் வழங்குகின்றது. இங்ஙனமே ஆரியர் எல்லார்க்கும் பொதுவாக உரிய தெய்வங்கள், பழக்கவழக்கங்கள், முதலியவற்றின் பெயர்கள் இருக்குவேத ஆரியர்க்கும் பாரசிகர் முதலான பழைய ஆரியவகுப்பினர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் கண்டுகொள்க. அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துரைப்பின் இது மிகவிரியும். இங்கே காட்டினவைகொண்டு இருக்குவேதத்திற் சொல்லப்பட்ட இந்திரவருண வழிபாடுகள் ஆரியர்க்கே உரியனவாமென்றும், அதில் இடையிடையே புகுத்தப்பட்ட உருத்திரவழிபாடு தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் நன்மக்கட்கே உரியதாமென்றும் பகுத்துணர்ந்துகொள்க.

இக்கோட்பாடு யாம்மட்டும் புதிதாகக் கூறுவதன்று. வடமொழி நூல்களை நடுநிலைமையோடு எழுத்தெண்ணிக்கற்று அவற்றின்கண் நிகரற்ற புலமையுடையராய் விளங்கும் ஐரோப்பிய அறிஞரும் ஆரியவேதங்களின் இடையிடையே காணப்படும் உருத்திர வழிபாடு சிவவழிபாடுகள்

பண்டுதொட்டு ஆரியர்க்கு உரியன அல்லவென்றும், அவை தமிழர்பால் நின்றும் ஆரியர் கைக்கொண்டனவாமென்றும், இந்திரவருண வழிபாடுகளே ஆரியர்க்கு உண்மையில் உரியனவாமென்றும் நடுநிலைபிறழாமல் உண்மையை உள்ளவாறே ஆராய்ந்துகாட்டி விளக்கியிருக்கின்றார்கள். அவையெல்லாம் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிகவிரியும். * மாக்ஸ்மூலர், மியூர், டெய்லர், வீபர், ராகொசின், கிரிபித், மாக்டனல் முதலான மிகச் சிறந்த வடநூற் புலவர்கள் எழுதியிருக்கும் அரும்பெரு நூல்களில் அவற்றின் பரப்பைக் கண்டுகொள்க. இவ்வைரோப்பிய அறிஞர்க்குள்ள ஆராய்ச்சித்திறத்திலும் வடமொழிப் புலமையிலும் நூறாயிரத்து ஒருசிறு கூறேனும் வாய்ப்பப்பெறாதார் தாமும் தமது அறியாமையையே அறிவாகப் பிழைபடக்கருதி அவ்வைரோப்பியர் செய்த ஆராய்ச்சிகளையெல்லாம் பிழையென எளிதாகச் சொல்லிவிடுவர். இவ் இந்தியநாட்டிற்பிறந்து, ஒவ்வொரு கோட்பாட்டிற் குரியராய், ஏனைக் கொட்பாடுகளை முற்றும் இகழ்ந்து, ஏனையோர் கூறுவனவற்றை நடுவுநின்று ஆராய்ந்து உண்மைகண் டறியும் வேட்கையிலராய்த், தாந் தாம் பிடித்ததனையே நிலைநாட்டும் பொய்ப்பற்று உடைய நம் இந்தியநாட்டுப் புலவர்களிற் பெரும்பாலார் ஆரிய வேதங்கள் உபநிடதங்கள் முதலியவற்றின் பொருள்களை நடுநின்று கண்டு உண்மையை உள்ளவாறு உரைக்கும் நீரர் அல்லர். ஆரியவேதங்களுக்குச் சொற்பொருள்களும் உரைகளும் எழுதிய யாஸ்கர், சாயனர், மகீதரர், அங்வதர் முதலியோரும், உபநிடதங்கள் வேதாந்த சூத்திரங்கள் முதலியவற்றிற்கு உரைகள் எழுதிய நீலகண்டர், சங்கரர், இராமாநுஜர், மத்வர் முதலியோரும், பிற்காலத்தில் இவைதமக்கு உரைகளும் விளக்கங்களும் வரைந்த தயாநந்த சரஸ்வதி, ராஜாராம் மோகன்ராய் முதலியோருந் தாந்தாம் உரைவகுத்தற் கெடுத்த நூற்பொருள்களை நடுநின்று ஆராய்ந்துகண்டு கூறாமல், தாந்தாம் வேண்டிய பொருள்களை நுழைத்து, ஒருவரோடொருவர் பெரிதும் மாறுகொண்டு உரையுரைத்தலைச் சிறிது ஆராய்ச்சியுடையாரும் நன்குணர்ந்துகொள்வர். நிலன்நூல், வான்நூல், மொழிநூல், உயிர்களின்தோற்றவளர்ச்சிநூல், மக்கட்டோற்றநூல், மனநூல் முதலான பல்வகை நூலுணர்ச்சியினும் ஒப்புயர்வில்லாப் புலமையுடையராய் விளங்கும் ஐரோப்பிய அமெரிக்க அறிஞர்களில் வடமொழியையும் ஆராய்ந்து உண்மை காணப் புகுந்த புலவர்களே, நம் இந்திய உரைகாரரைவிட அம்மொழிநூற்பொருள்களின் உண்மையை உள்ளவாறறிந்து உரைக்கும் நீரராவர். இவ்விருதிறத்தார் உரைகளையும் ஒத்துநோக்கிப் பயில்வார்க்கே யாம் கூறுவதன் உண்மை விளங்கும். 'யாமே பிரமமாதலால் எம்மிடத்தே எல்லா நூலுணர்ச்சியும் உள்ளன, யாம் பிறர்நூல்களை உணர்தல் வேண்டாம்' என்று கூறித் தம

*Max Muller, Muir, Taylor, Weber, Ragozin, Griffith, Macdonell.

தறியாமையையே அறிவெனக் கருதி இறுமாந்திருப்பார்க்கு எத்துணை உயர்ந்த அறிவுநூலும் வேண்டப்படுவதில்லை. அத்தன்மையினார்க்கு யாம் கூறும் உண்மையுரைகள் ஏறுவாதலால், அவரைவிடுத்து ஏனை அறிவுவேட்கையுடையார்பொருட்டே யாம் இஃது எழுதவேண்டிற் றென்க. இங்ஙனம் யாம் எழுதியது கொண்டு ஐரோப்பிய அமெரிக்க அறிஞரே இத்தகைய ஆராய்ச்சியிற் சிறிதும் பிழைபடுதல் இல்லாதவர் என்று கொள்ளற்க. அவர் வடமொழியையும் வடமொழிநூல்களையும் ஆராய்ந்த அளவுக்குப் பழைய செந்தமிழ் மொழியையும் அதில் எழுதப் பட்டநூல்களையும் நன்காராய்ந்து பாராமையால், தமிழரின் பண்டை வழக்க வொழுக்கங்களையும் கடவுள் வழிபாட்டினையும் ஒரோவிடத்து இகழ்ந்து கூறிப் பிழைபடுவர். ஆயினும், அதுபற்றி அவர் இகழப்படார். ஏனெனின், நம் இந்தியநாட்டுப் புலவர்போலச் செருக்கும் பொய்ப்பற் றும் உடையராய் நூற்பொருள்களைத் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே திரித் துரையாமல், அவ்வைரோப்பிய அமெரிக்க அறிஞர் தாம் செய்யும் நடு நிலை ஆராய்ச்சியில் தாம் அறிந்தவற்றை அறிந்தவாறே திறப்பாக வெளி யிட்டு உண்மைவளர்ச்சிக்கு இடஞ்செய்தலான் என்க. "எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்று தெய்வத்திருக்குறள் கட்டளையிடுமாறே, வெள்ளைக்காரரேனும் இந்தியரேனுங் கூறுவனவற்றை நடுநின்று ஆராய்ந்து எவர் கூற்றில் எஃது உண்மையோ அதனைக் கைக்கொள்ள வேண்டுவதாயிருக்கப், பல் வகை நுண்ணிய ஆராய்ச்சியிலும் சிறந்து விளங்கிவரும் வெள்ளைக்காரர் கூறும் உறுதிப்பொருள்களை இகழ்ந்து, அவருடைய ஆராய்ச்சியிலும் அறிவிலும் ஒருதினையளவுகூட இல்லாத நம் இந்தியமக்களிற் பெரும் பாலார் தம்மைத் தாம் உயர்த்துதல் "கூவல் ஆமை குரைகடல் ஆமை யைக், கூவலோடு ஒக்குமோ கடல்" என்று கூறுதற்கே ஒப்பாம். இந் தியர் கல்லை வணங்குகிறார்களென்று வெள்ளைக்காரர் அவரது கடவுள் வழிபாட்டை இழித்துரைப்பதாக மாயாவாதியார் கூறினார்; வெள்ளைக் காரர் எல்லாரும் அங்ஙனம் இகழ்ந்து கூறுபவர் அல்லர். மாக்ஸ்மூலர் பல இடங்களில் இந்தியர் கல்முதலிய திருவுருவங்களிற் செய்யும் வழி பாட்டின் கருத்தையும் மேன்மையையும் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றனர். அமெரிக்காவிற் பேரறிஞராய் விளங்கிய உவில்லியம் ஜேம்ஸ் என்பவர் திருக்கோயில் வழிபாட்டின் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்திப் பேசி இருக்கின்றார். ஆதலால், இம்மாயாவாதியார் கூற்று வெறும் பொய்யே யாம். இம்மாயாவாதியாரால் கொண்டாடப்படும் தயாநந்த சரஸ்வதி சுவாமிகள் நம்மனோர் பண்டுதொட்டுச் செய்துபோதரும் திருவுருவவழி பாட்டைப் பெரிதும் இகழ்ந்து ஒதுக்கவில்லையா? தயாநந்த சரஸ்வதி வடமொழியில் வல்லரேனும், தமிழ்நூல்உணர்ச்சி யில்லாதவராகலான்,

தம்முடைய கோட்பாட்டுக்கு இணங்க இருக்குவேதப் பாட்டுகள் பலவற்றின் உண்மைக் கருத்தைத் திரித்துத் தாம் வேண்டியவாறே அவற்றிற்கு உரைகள் எழுதினர்; அவர் தமிழராற் செய்யப்பட்ட வடமொழிச் சாங்கிய நூலுணர்ச்சிகொண்டு சைவசித்தாந்தத்தோடு ஒத்த கோட்பாடுகளைக் கண்டறிந்து, சங்கராசியர் கட்டிய 'மாயாவாதவேதாந்தத்தைத்' தகர்த்தெறிந்த பேரறிஞரேயாயினும், தமிழ் நூலுணர்ச்சியும் தமிழரின் நுண்ணறிவு விழுப்பவும் அறியாதவராகலான் ஒரோ விடங்களிற் சைவசித்தாந்தத்திற்கு ஒவ்வாதவற்றையுங் கூறி இழுக்குவர். ஆதலால், தயாநந்த சரஸ்வதிசுவாமிகள் கூறுவனவெல்லாம் ஆராயாமற் கைக்கொள்ளற் பாலன வல்ல. இனிப், 'பிரமசமாசத்தைத்' தோற்றுவித்த ராஜாராம்மோகன் ராய் என்பவர் வடமொழிநூல்களில் மிகவல்லுநராயிருந்தும், தமிழ்நூலறிவு பெறாதவராகலின், அவரும் நம்மனோர் செய்யும் திருவுருவ வழிபாட்டை இகழ்ந்தொதுக்கவில்லையா? நம் இந்திய நாட்டவரிலேயே இங்ஙனம் நாம் செய்யுந் திருவுருவவழிபாட்டை இகழ்பவர் பலராயிருக்க, வெள்ளைக்கார அறிஞரே அதனை யிகழ்பவர் என்று அவர்மேற் பழிசுமத்துவது பெரிதும் ஏதமாமென்க. எனவே, பல்வகை நூலுணர்ச்சியிலும் மிக்காராய், அவ்வுணர்ச்சிவலியால் உலகத்திற்குப் பல அரும்பெரு நன்மைகளை விளைத்துவரும் வெள்ளைக்கார அறிஞரின் நடுநிலையாராய்ச்சியுரைகள் நம்மனோராற் பெரிதுங் கைக்கொள்ளத் தகுவனவேயல்லாமல் இகழ்ந்தொதுக்கற்பாலன வல்லவென்று கடைப்பிடிக்க.

இனி, உருத்திர வழிபாட்டினுஞ் சிறந்த சிவ வழிபாட்டைத் தமிழ் நன்மக்கள் இருக்குவேதத்தின்கட் புகுத்துச்சொல்லாமை என்னையெனின்; உயிர்க்கொலையாகிய கொடுஞ்செயலைப் புரிந்து, அதற்கேற்ற இந்திரன் வருணன் மருத்துக்கள் முதலான கொடிய சிறுதெய்வங்களை வணங்கி வெறியாட்டு வேள்விகள் புரிந்துவருவாரான ஆரியர்க்கு, அன்பும் அருளும் இன்பமுமே உருவான சிவத்தை வழிபடக் கற்பித்தால் அதில் அவர்க்குக் கருத்துச் செல்லாது. அதுபற்றியே அம்முழுமுதற் கடவுள் வணக்கத்தை ஆண்டுச் சொல்லாமல், அக்கடவுள் அருள்வழி நின்று அழித்தற்றொழிலைச் செய்வாரான சீகண்ட உருத்திர வணக்கத்தைமட்டும் ஆண்டுச் சேர்த்தார்கள். அவரவர்தம் மனநிலையும் அறிவுநிலையும் அறிந்து அவ்வவற்றிற்குத் தக்கதாக மெய்ப்பொருளைப் படிப்படியாய் அறிவுறுத்தி அவரவரை மேனிலைக்குக் கொண்டுவருதலே மெய்யுணர்வுடைய தமிழ்ச்சான்றோர் கோட்பாடு. இம்முறையால், இந்திரன வருணன் முதலிய ஏனைக்கடவுளர் எல்லாரினும் உயர்ந்த சீகண்ட உருத்திரரை வணங்குவார் அதனால் மெய்யுணர்வு பிறந்து, அவர்க்குமேற்பட்ட மகேசுவரர் சதாசிவரை வழிபட்டு, அதன்பின் மலமாசு நீந்து, அவர்க்கு மேற்பட்ட முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தினைத் தலைக்கூடி அழியாப்

பேரின்பத்தில் வைகுவர். இப் படிவழிமுறைதான் சைவசித்தாந்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டதாகும். சீகண்ட உருத்திரர் சைவசமயத்தவரால் வணங்கப் படுபவரேனும், அவர் சைவசித்தாந்த முடிபொருளாய் உள்ள முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவம் அல்லர். இவ்வுண்மை சிவஞானமாபாடியத்திலுங் காண்க. இருக்குவேதப் பாட்டுகளில் மிகப் பழையனவற்றிற்குரிய பழைய ஆரியர்க்குக் கற்பிக்கப்பட்ட உருத்திரர் சீகண்டஉருத்திரரே யல்லாமற் சிவபெருமான் அல்லர் என்பதற்கு, அவர்மேற் பாடப்பட்ட பழைய இருக்குவேதப் பாட்டுகளில் எங்கும் அவர்க்குச் சிவன் என்னும்பெயர் சொல்லப்படாமையே சான்றாம். அப்பழைய ஆரியர் தாழ்ந்த மனநிலை யுடையவராயிருந்தமையின், அவர்க்கு அறிவுறுத்தப் புகுந்த தமிழ்ச் சான்றோர் சீகண்டருத்திரர்க்கு மேற்பட்ட கடவுள் நிலையை உணர்த்துதற்கு ஒருப்பட்டிலர். சீகண்டருத்திரர்க்கு மேற்பட்ட 'மகேசுவரர்' 'சதாசிவர்' முதலிய தலைமைக் கடவுளரை யாதல், அவர்க்கும்மேற்பட்டு எப்பொருளுங் கடந்து நிற்குஞ் சிவத்தையாதல் இருக்குவேதப் பழம் பாட்டுகள் சிறிதும் உரையாமையே இதற்குச் சான்றாம் என்க.

அற்றன்று, இருக்குவேத காலத்திருந்த தமிழர் உருத்திரர்க்கு மேற்பட்டுச் சிவம் என்பதொன்று உண்டென்பதனை அறியாரெனக் கொள்ளாமோவெனின்; இருக்குவேத ஏழாம் மண்டிலத்தின்கண் உள்ள இருபத்தோராவது பதிகத்திலும், பத்தாம் மண்டிலத்தின்கண் உள்ள தொண்ணூற்றொன்பதாவது பதிகத்திலும் அந்நாளில் தமிழ் நன்மக்கள் செய்துபோந்த 'சிவலிங்கவழிபாடு' குறிப்பிடப்பட் டிருத்தலின், அவர் சிவத்தையறியார் என்பது பொருந்தாது. அந்நாளில் தமிழ வேளாளர் செய்துபோந்த சிவலிங்கவழிபாட்டின் பெருமையை ஆரியர் அறிந்துகொள்ளத்தக்க நுண்ணறிவு இலராய் இருந்தனர் என்பதே தேற்றமாம். அவ்வாரியர் அவ்விரண்டுபதிகங்களிலும் 'ஆண்குறித்தெய்வம்' என்று பொருள்படுஞ் 'சிசிநதேவர்' என்னுஞ் சொல்லால் அச்சிவலிங்கத்தை இழித்துரைத்ததோடு, அதனை வழிபடுந் தமிழ் நன்மக்களையுந் 'தாசர்கள்' என வைதமையும் யாங்கூறும் இவ்வுண்மைக்குச் சான்றாம் என்க. எனவே, சைவசித்தாந்த முடிபொருளாயுள்ள சிவத்தை உணர்த்தாத இருக்குவேதமும் அதன்வழிவந்த ஏனை ஆரிய வேதங்களுஞ் சைவசித்தாந்தத்திற்கு மேற்கோள்களாகாவென்று உணர்ந்து கொள்க.

அற்றேல், இருக்குவேதத்தினின்றும் பிரித்தெடுத்துச் செய்யப்பட்டதாகிய எசுர்வேதத்திற்போந்த 'சதருத்ரீயத்தில்' 'சிவன்' என்னும் பெயர் காணப்படுதல் என்னையெனின்; எசுர்வேதம் ஒழுங்குபடுத்திய பிற்காலத்தில் ஆரியர் தாம் செய்துபோந்த சிறுதெய்வ வணக்கத்தை மெல்ல மெல்லக் கைந்நெகிழவிட்டுத், தமிழ்ச் சான்றோர் அறிவுரைகளை ஏற்று உருத்திர வழிபாட்டைக் கைக்கொள்ளப் புகுந்தமையின், அவரை

அவ்வுருத்திர வழிபாட்டினின்றும் மேலுயர்த்திச் சிவ வழிபாட்டிற் கொண்டு செல்லும்பொருட்டே, எப்பொருளுங் கடந்த சிவத்தின் பெயரை அவ்வுருத்திரர்மேல் வைத்து, அச்சதருத்ரீயத்தினை இயற்றி அயவெசுர்வேதத்தில் முதன்மைபெற வைத்ததல்லது, ஆண்டும் முழுமுதற் கடவுளான சிவத்தை அவர்க்கு உணர்த்தியபடி யன்றாம். இஃது எற்றாற் பெறுதுமெனின்; அப்பகுதிக்குச் 'சதருத்ரீயம்' என உருத்திரச சொல்வழியே பெயரமைத்தமையாலும், அவ்வுருத்திரர்க்குரிய 'நீலமிடறும்,' 'சீகண்டர்' எனும்பெயரும் அதன்கட் சொல்லப் படுதலாலும் பெறுதும் என்பது. அவ்வுருத்திரரின் கொடிய திருவுருவத்திற்கு மிக அஞ்சியிருந்த ஆசிரியர், இப்போதுதான் அஃது அன்புருவாதலும் தீது செயயாதது ஆதலும் தெளிந்து,

"மலைகளில் எழுந்தருளுவோய், கொடியதல்லாத இன்பவுருவினதும், தீங்கு குறியாததும்ஆன நின் திருவுருவத்தோடும் எங்கள்மேல துலங்கியருள்க" என்று பொருள்படும் "யாதே ருத்ர சிவாதநூர் அகோர பாபகாசிநீ | தயா நஸ்தந்வா சந்தமயா கிரிசந்தாபிசாக சீஹி" என்னும வணக்கவுரையால் அச்சதருத்ரீயத்தின் முதலிலேயே வழிபாடு செய்தல காண்க; அவ்வுருத்திரர்க்கு அவ்வாசிரியர் மிக நடுங்கிய நடுக்கம் இன்னும அவரது நினைவைவிட்டுத் தீர்ந்திலாமை இதிற் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமே பின்னாளில் வர வர ஒழுங்குபடுத்து வேதங்களாகச் சேர்க்கப் பட்ட 'அதர்வவேதப்' பாட்டுகளில சீகண்டருத்திர வழிபாடு மிகுந்து வரலானமை, வரவரத் தமிழ்வேளாளர் செய்துபோந்த முதற்கடவுள் வழிபாட்டின் மேன்மையை ஆரியர் உணர்ந்து கொண்டதனாலே யாம். சீகண்டருத்திர வழிபாட்டில் தொன்று தொட்டுத் தலைநின்றவாகள வேளாளரும், அவருள் அரசராகிய வேளிருமே யாவர் என்பது பண்டைத்தமிழ் ஆரியநூல்களால் மேற் காட்டியவாறு விளங்குவதோடு, பின்றைக் காலத்தில் இவைதம்மையெல்லாம் ஒருங்காராய்ந்துணர்ந்த ஆசிரியர் சேக்கிழார்,

"நஞ்சையமுது செய்தவருக்,
கிம்பர்த்தலத்தில் வழியடிமை என்றுங் குன்றா இயல்பில் வருந்
தம்பற்றுடைய நிலைவேளாண் குலத்தில் '* என்று அருளிச செய்யுமாற்றானும் நன்கு புலனாதல் காண்க. இருக்குமுதலிய நன்குவேதங்களும் மாபாரதப்போர்க்குப் பின் ஒழுங்கு படுத்தப் பட்டமையினைப் பின்னே காட்டுதும்.

அங்ஙனமாயின், பின்றைக் காலத்தும் சைவசமய உண்மையை நிலைநாட்டிய மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர் முதலான ஆசிரியன்மாரும சிவ வழிபாட்டினை ஓதாது, சீகண்ட உருத்திரரையே வழிபட்டுப் பதிகங

* திருத்தொண்டர் புராணம், மூர்க்கநாயனார்.

கள் அருளிச் செய்தல் என்னையெனின்; மலம் மாயை வினை என்னும் மும்மலவயத்தராய் நின்று பிறப்பு இறப்புக்களிற் பட்டுழலும் நான்முகன் மால் இந்திரன் முதலிய வினைச்சிறுதேவர்கள் போலாது, இயற்கையே மலமாசு பெரிதுந் தேய்ந்து, சிவத்தின் தலைமைத்தன்மை (அதிகாரம்) தங்கட் பதியப்பெற்று அதன் அருட்பேற்றிற்கு முற்றும் உரியராய் நிற்கும் சீகண்டருத்திரர், சிவ பெருமானுக்குரிய எல்லா அடையாளங்களும் உடையரெனவும், மனமொழிகளுக்கு எட்டா இயல்பினதாகிய சிவத்தை நினைத்தலும் வழுத்தலும் இந்நிலவுலகத் துள்ளார்க்கு வலாமையின் அவர் சீகண்டருத்திரர்பாற் செய்யும் வழிபாடுகளெல்லாம முழுமுதற் சிவத்தையே சென்று சேருமெனவும் 'சிவஞானபோதம்' முதலிய சித்தாந்த நூல்கள் வலியுறுத்துக் கூறுதலிற், சைவசமயாசிரியர் சீகண்டருத்திரர் மேல் வைத்துக் கூறிய வழிபாடுகள் சிவத்தையே சாருமென்று ஓர்ந்து கொள்க. இஃது எதுபோலவெனின், நம்மையாளும் அரசர்க்கு நாம் நேரே செய்தற்கு இயலாமல், அவ்வரசர்க்கு ஈடாக நம்மெதிரே நமக்கு அணுக்கராய் நிற்கும் ஆட்சித்தலைவர் பால்* நாம்செய்யும் வழிபாடுகள் அவ்வரசரைச் சென்று சார்தல்போல வென்க. அங்ஙனம், ஆட்சித்தலைவர் பால் நமது வணக்கத்தைச் செலுத்துகின்ற விடத்தும், அஃது அவர்க்கு முதல்வரான அரசரையே நினைந்து செய்யப்படுதல் போலச் சீகண்டருத்திரர் பாற் செய்யப்படும் வழிபாடுகளும் சிவத்தை நினைந்தே செய்யப் படுவனவாம். முழுமுதற்சிவம், மூவர்க்கும் வினைத்தேவர்க்கும் மேற்பட்டதென்பது,

"மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றொழிந்த
தேவருங் காணாச் சிவபெருமான்" என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானும்,

"எந்தையார் அவர் எவ்வகையார் கொலோ" என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும்,

"அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லால்,
இப்படியன் இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொணாதே" எனறு திருநாவுக்கரசு அடிகளும் அருளிச் செய்தவாற்றால் நன்கு உணரப்படும். ஈண்டுக் கூறியவாற்றால், முழுமுதற் சிவத்தை நினைந்து செய்யப் படுகின்றவழி அன்புருவாகவும், தாம் செய்யும் அழித்தற்றொழிலை நினைந்து செய்யப்படுகின்றுழிக் கொடியவடிவாகவும் வைத்து வழுத்தப்படும் சீகண்டருத்திர வழிபாட்டின் இருதிறமுஞ் சைவசித்தாந்த வழிநின்ற பண்டைத்தமிழ வேளாளர்க்கு உரியவேனும், ஆரியர்க்கு அவர் செய்துவந்த வெறியாட்டு வேள்விக்கேற்ற அச்சவடிவே உணர்த்தப்பட்டமை தெள்ளிதிற் புலனும்.

*Governor- general

இனி, வேதங்களை ஒழுங்குபடுத்தி உருத்திர வழிபாட்டைக் கற்பித்த பின்னும், வெறியாட்டு வேள்விகள் புரிதலையும், சிறுதெய்வ வணக்கத்தையும் ஆரியர் விட்டுநீங்காமையின், அவ்வேள்விகளையும் அவ் வணக்கத்தையும் அறவே தொலைத்தற்பொருட்டாகவே, தமிழ்ச் சான்றோர்கள் ஈச கேந கடப் பிரசின முண்டக மாண்டூக்ய தைத்திரீய பிருகதாரணிய சாந்தோக்கிய முதலான மிகப்பழைய அறிவுநூல்களாகிய உபநிடதங்களையும், சாங்கியம் நையாயிகம் வைசேடிகம் யோகம் வேதாந்தம் முதலான மெய்ப்பொருளாராய்ச்சி நூல்களையும் இயற்றினார்கள். வெறியாட்டு வேள்விச்சடங்குகளையும் சிறுதெய்வங்களின் வணக்கத்தையுங் கூறும இருக்கு முதலிய வேதங்கள் பயனிலவாதலும், உலகு உயிர் கடவுள் என்னும் முப்பொருள்களின் தன்மைகளை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து மெய்யுணர்வு தலைக்கூடி இன்பவுருவினதாகிய சிவத்தை எய்துதலே மக்கட் பிறப் பெடுத்ததன் பயனாதலும் இந்நூல்களில் நன்குவிளக்கி அறிவுறுத்தப்படுதல் காண்க. இந்நூல்கள் எழுந்த பிறகுதான் கன்மகாண்டத்தின் இழிபும், ஞானகாண்டத்தின் உயர்வும் பிரிந்துவிளங்கலாயின. வேதத்தினும் வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்களே சிறந்தனவெனவும், வேதாந்த உணர்ச்சியே பெரும்பயனை யளிப்பதெனவும் எல்லாரும் விளங்க அறிவாராயினர். முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரான்முன், இந்திரன் அக்கி வருணன் மாதரிஸ்வான் முதலான வேதங்களிற் சொல்லிய கடவுளர் ஒருசிறு துரும்பையும் அசைக்கவலியிலராதலும், அவனது அருட்சத்தியாகிய உமைப்பிராட்டியாராலன்றி அவன் அறியப் படாமையும் கேநோபநிடதத்தில் நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டன.

இனி, இவ்வுண்மைகளைப் பகுத்துணர மாட்டாத மாயாவாதியார இந்திரன் வருணன் முதலான பெயர்கள் பற்பலதெய்வங்களைக் குறிப்பன அல்ல, அவையெல்லாம் ஒரு முழுமுதற் கடவுளையே குறிப்பனவாம் என்று கூறினர். இந்திரன் முதலியபெயர்கள் முழுமுதற் கடவுளையே குறிப்பது உண்மையாயின், அப்பெயர்களால் உணர்த்தப்படும் அத்தெய்வங்கள் முழுமுதற் கடவுட்குரிய இலக்கணங்கள் உடையனவாய் இருத்தல்வேண்டு மல்லவோ? அக்நி இந்திரன் சோமன் என்போர் பிரஜாபதியாற் படைக்கப் பட்டவர் எனச் சதபதபிராமணங் கூறுதலானும்*, மித்திரன் வருணன் தாத்ரி அர்யமான் அம்சன் பகன் விவஸ்வதன் ஆதித்யன் என்னும் எண்மரும் அதிதியின் புதல்வர் என அஃது அங்ஙனமே எடுத்துச் சொல்லுதலானும், கட்குடியும் விலங்குகளின் கொலையால் வரும் ஊன் உணவும் அவர் கைக்கொண்டமை மேலே காட்டப் பட்டமையானும், தந்தையைக் கொல்லல் மகளைப்புணர்தல் முதலான மக்களினும் இழிந்த பலசெயல்களை அத்தெய்வங்கள் புரிந்தமை அங்ஙனமே

* சதபதபிராமணம், ௧௧, ௧, ௬.

அந்நூல்களிற் காணப்படுதலானும், அவர் பகைவரால் தோல்வியடைந்தமையும் தாம் இறவாதிருத்தற் பொருட்டுச் சாவாமருந்து வேண்டினமையும் அவற்றின்கண் வெளிப்படையாகக் காட்டப்பட்டிருத்தலானும் அவரெல்லாரும் சிற்றுயிர்களேயாவரல்லது, இக்குற்றங்கள் ஒருசிறிதுந் தீண்டப்பெறாத முழுமுதற் சிவம் ஆகார் என்பது சிறிதுணர்வுடையார்க்கும் தெற்றெனவிளங்கும். சொற்களும், அச் சொற்களால் உணர்த்தப்படும் பொருள்களும், அப்பொருள்களின் இலக்கணங்களும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கிக் கிடப்பவும் அவற்றையெல்லாம் ஒன்றெனல் உண்மையாராயும் தருக்கத்திற்குக் கட்டுப் படாமல் தமக்குத் தோன்றியவாறே பேசும் மாயாவாதியார் ஒருவர்க்கேயன்றி ஏனை மெய்யுணர்வுடையார்க்கு அடாது. நல்ல தண்ணீரும் உப்புத்தண்ணீரும் தம்மில் வேறுபட்டனவாய் இருப்பவும், அவையிரண்டனையும் ஒன்றெனக் கூறி உப்புத்தண்ணீரைக் கொடுத்தால் எவரேனும் பருகுவரா? சோறும் புழுவும் வேருயிருக்க அவைதம்மையொன்றென வற்புறுத்திச், சோற்றுக்குமாருகப் புழுக்களை வட்டித்தால் அவற்றை எவரேனும் உண்பரா? இரும்பும் பொன்னும் வேருயிருப்ப அவையிரண்டும் ஒன்றெனவே வாயாடிப், பொன்னுக்குமாருக இரும்பை எடுத்துக் கொடுத்தால் மாயாவாதியார் அதனை ஏற்றுக் கொள்வரா? ஆதலால், அறிவாராய்ச்சிக்கும் உலகவழக்கிற்கும் இசையாதபடி வைத்து, எல்லாச் சிறுதெய்வப் பெயர்களும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளையே குறிக்குமென்றல் அறிவுடையார் கழகத்தில் நகையாடி விடுக்கப்படும் என்க. அற்றேல், இருக்குவேத முதன்மண்டிலம் நூற்றறுபத்து நான்காம்பதிகத்தில் "சத்துப் பொருள் ஒன்றேயுள்ளது, கற்றவர் அதனைப் பல பெயர்களால் வழங்குகின்றார்கள்" என்று காணப்படுதல் என்னையெனின்; இக்கொள்கை இருக்குவேதத்தில் இவ்வோரிடத்தில் தவிர வேறெங்குங் காணப்படாமையானும், ஓரிடத்தில் மட்டும் புதிதாகக் காணப்படும் இக்கொள்கை ஆரியர்க்கு உரியதாயின் மேற்காட்டியவாறு முதற்கடவுள் இலக்கணத்திற்குப் பொருந்தாமல் மக்களினுந் தாழ்ந்த பழிச் செயல்களைப் புரிவாரான அச் சிறுதெய்வங்களை அவர் வணங்குதல் செல்லாமையானும், இச் சிறுதெய்வப் பெயர்களெல்லாம் முழுமுதற் சிவத்தையே குறிப்பனவாயின் வேதங்களினுஞ் சிறந்த வேதாந்தமாகிய கேனோபநிடதத்தில் இத்தெய்வங்களெல்லாம் இயக்கவடிவத்திற் றோன்றிய சிவத்தின்முன் வலியிலராய் ஒழிந்தமை தெளிவுறுத்தப் பட்டதற்கு வேறுவழி காட்டுதல் இயலாமையானும் அக்கொள்கை ஆரியர்க்கு உரியதன்றென்பதே முடிபாம். பண்டைக் காலத்திருந்த தமிழ்ச் சான்றோர்கள், பல சிறுதெய்வங்களை வணங்கும் ஆரியரது சிறுமையை ஒழித்தல்வேண்டியே, ஆரிய வேதங்களை ஒழுங்குபடுத்திய ஞான்று தமக்குரிய அக்கொள்கையை அவ்

வாரியநூலின் இடையே புகுத்தினர். ஆரியர் பலபெயர்களான் வணங்கும் சிறுதெய்வங்கள் முதற்கடவுள் ஆகார், எவர் எவ்வகைப் பெயரில் எத்தெய்வத்தை வணங்கினும், அத்தெய்வங்கள் பிறந் திருந்து மாய்வன வாதலால் அவை அவர்வழிபாட்டை ஏன்று கொண்டு அவர்க்கு அருள் புரியமாட்டா; எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் சிவம் ஒன்றே அவரவர் அவ்வத் தெய்வத்திற் செய்யும் வழிபாட்டை ஏன்று கொண்டு அவரவர்க் கேற்ற பரிசாகத் தனது அருளைவழங்கி அவரை மேன்மேல் உயர்த்தும் என்பதே தமிழ்ச் சான்றோர் கொள்கையாம். இது,

"விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ் செய்தே
எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாமே" எனத் திரு

நாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்வேறுங்
குறியதுவுடைத்தாய்" எனவும்
"யாதொருதெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி யாங்கே
மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்மற் றத்தெய்வங்கள்
வேதனைப்படும் இறக்கும் பிறக்கும் மேல் வினையுஞ்செய்யும்
ஆதலால் இவைஇலாதான் அறிந்தருள் செய்வனன்றே" எனவும்

அருணந்தி சிவாசிரியரும் ஓதுமாற்றால் நன்கு தெளியப்படும். இவ்வுண்மையையே இக்காலத்திருந்த இராமலிங்க அடிகளும்

"அச்சமயத் தேவர்மட்டோ நின்பெயர் என்பெயரும் அவர்பெயரே
எவ்வுயிரின் பெயரும் அவர்பெயரே" என்று ஓதுதல் காண்க. எல்லா உயிர்களும் அவனை இன்றி இயங்காமையானும், அவன் எல்லா உயிர்களினும் பிரிவின்றிக்கலந்து நிற்றலானும் அம்முறைபற்றி எல்லா உயிர்ப் பெயரும் இறைவற்கு உரியனவாகக் கூறப்பட்டனவே யல்லாமல், அவனுக்குக் கூறப்பட்ட அப்பெயர்கட்குரிய சிற்றுயிர்கள் அதனால் அம்முதல்வனாவான் செல்லுதல் ஒருசிறிதுமில்லை யென்க. இஃது எற்போலவெனின்; அரசன் ஆணைவழி நின்று அரசு செலுத்தும் அமைச்சர் தண்டத்தலைவர் ஊர்காவலர் முதற் பலரும் தத்தம் அளவிற் கேற்ற தலைமைப்பாடும் பெருமையும் உடையரேனும், அதுபற்றி அவரெல்லாம் அவ்வரசனே யாதல் செல்லாமைபோலவும், அவர்மாட் டெல்லாம் ஊடுருவி நின்று அவர்க்கு அச்சிறப்பினை நல்கும் தனது ஆணையை அவர் மாட்டு நின்றும் அரசன் வாங்கிக் கொண்டவழி அவர் அப்பெருமையையும் பெயரையும் ஒருங்கிழத்தல்போலவும் என்க. இங்ஙனமாகவே, ஆரியர் வணங்கிய சிறுதெய்வப் பெயர்களும், அத்தெய்வங்கள் முதலான எல்லாச் சிற்றுயிர்களிலும் நிறைந்து நிற்கும் சிவத்திற்கும் பெயர்களாக முகமனாய்த் தமிழ்ச்சான்றோரால் உரைக்கப்பட்டனவே யல்லாமல், அப்பெயர்க்குரிய சிறுதெய்வங்கள் அச்சிவமாதல் ஒருவாற்றானும் இல்லை

யென்றொழிக. இதுவே, "ஏகம் சத் விப்ரா பகுதாவதந்தி" என்னும் அவ்விருக்குவேதத் தொடர்மொழிக்குப் பொருளா மென்று கடைப் பிடிக்க. இன்னும் இதன் விரிவை எமது "சைவசித்தாந்த ஞானபோதத்" திலும், "சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி"யிலுங் கண்டுகொள்க. இக்கூறிய வாற்றால், உருத்திரசிவ முழுமுதற்கடவுள் வழிபா டொன்றுமே தொன்று தொட்டுச் சைவவேளாளர்க்கு உரித்தாமெனவும், இந்திரன் வருணன் முதலான ஏனைச் சிறுதெய்வ வழிபாடுமட்டுமே ஆரியர்க்கு உரித்தாமெனவும் பகுத்தறிந்து கொள்க.

அஃதொக்குமாயினும், எல்லா ஒலிவடிவு வரிவடிவுகட்கும் முதலாவது ஓங்காரமாகிய பிரணவமே என்பது பெறப்படுதலானும், அப்பிரணவம் வடமொழிக்கே உரித்தாகலானும், அப்பிரணவவடிவாய் விளங்கும் எல்லா வடமொழிக்கலைகளும் இறைவன் வாய்மொழியேயாம் என்று மாயாவாதியார் கூறுமாறென்னையெனின்; அவர் ஆராயாது கூறினமையின் அது பொருந்தாக் கூற்றேயாம். பிரணவம் என்பது ஓ என்னும் ஒலியேயாம். ஓ என்பது நெட்டெழுத்து. நெட்டெழுத்துக்களெல்லாம் குற்றெழுத்துக்களின் நீட்டமேயாதலால் முதலிற் குற்றெழுத்தொலிகளும் அவற்றின்பின் அவற்றோடொத்த நெட்டெழுத் தொலிகளுந் தோன்றுநிற்கும். அகரந் தோன்றியபிறகே ஆகாரம் தோன்றும். ஒகரந் தோன்றிய பிறகே ஓகாரந் தோன்றும்; ஒகரம் இன்றி ஓகாரம் தோன்றாது. இனித் தமிழ்மொழியில் மட்டும் ஒகரமாகிய குற்றொலியும் அதன் நீட்டமாகிய ஓகார ஒலியும் இருப்பக் காண்டுமன்றி, வடமொழியில் ஓகாரத்திற்கு முதலாகிய ஒகரஒலி வழங்கக் காண்கின்றிலேம். குற்றொலி இன்றி அதன் நீட்டஒலி வழங்குதல் எலாமையால் ஒகரம் இல்லாத ஓகாரம் வடமொழிக்கு உரியதாதல் யாங்ஙனம்? தமிழில் ஒகர ஓகாரம் இரண்டும் இருத்தலால், அவ்விரண்டும் தமிழுக்கே உரியவாதல் நன்கு துணியப்படும். மேலும், ஓசையைக் குறிக்கும் ஒலி ஓதை ஓதை ஓலை முதலிய தமிழ்ச் சொற்கள் ஒகர ஓகார ஒலிகளை உடையதாதல் போல, வடமொழிக்கண் உள்ள சப்தம் த்வநி முதலிய சொற்களில் அப்பிரணவ ஓசை காணப்படாமையானும் பிரணவமாகிய ஓங்காரம் தமிழ் மொழிக்கே உரித்தாதல் தெளிந்துகொள்க. அதுவேயுமன்றித், தமிழல்லாத வேறுமொழிகளிலும் பிரணவமானது வரிவடிவில் எழுதப்படுங்கால் தமழுக்குரிய ஓ எழுத்தால் எழுதப்படுவதல்லது வேறுவடி வின்மையாலும், பிரணவத்தின் ஒலிவடிவு வரிவடிவு இரண்டும் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழர்க்குமே உரியவாதல் தெற்றென விளங்கற்பாலதாம். இவையெல்லாம் எமது 'சைவசித்தாந்த ஞானபோதத்' தில் 'தமிழ்நான்மறை" என்ற தலைப்பின் கீழ்ப் பதினைந்து ஆண்டுகட்கு முன்னமே யாம் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம். இந்நுட்பங்களை ஆய்ந்துணராது மாயாவாதியார் பிரணவம்

வடமொழிக்கே உரியதெனக் கூறியது போலியுரையே யாம் என்க. ஓங்காரம் தமிழிற்குரியதாகவே, அதன் விரிவாய்த் தோன்றிய தமிழ் மொழியும் தமிழ்மறைகளும் மட்டுமே இறைவன் வாய்மொழியாமென்று தெளிந்து கொள்க. இன்னும் இம்மாயாவாதியார் தமிழ் மொழிக்குத் தாய் பாகதமொழியா மென்னுந் தமது கூற்றிற்குச் சான்று ஏதுங் காட்டாமையின், அவர் கூற்றுச் சிறுமகார் கூறும் பொருளில் கூற்றேயா மென்க. இனிச், சைவசமயாசிரியர் வேதங்களெனத் தாந் தழுவிக் கூறு பவை பெரும்பாலுஞ் சிறுதெய்வ வெறியாட்டு வேள்விகளைக் கூறும் ஆரியவேதங்கள் அல்லவென்பதூஉம், அவை அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் வேள்விகளைக் கூறுந் தமிழ்மறைகளே யாமென்பதூஉம் எமது 'திருவாசகவிரிவுரை' யில் விரித்து விளக்கி யிருக்கின்றேமாதலின், அதனை ஆண்டுக் கண்டுகொள்க; ஈண்டுவிரிப்பிற் பெருகும்.

இவையெல்லாம் ஒக்குமேனும், ஆரியமொழியிலுள்ள உபநிடதங் களைத் தமிழர் எழுதினரெனக் கூறல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; கடவுள் உயிர் உலகு முதலான மெய்ப்பொருள்களைப் பற்றிய நுண்ணிய ஆராய்ச்சிகளை ஆரியப்பார்ப்பனர் அறியாது மயங்கினமையும், அவற்றை அவர்க்கு அஞ்ஞான்றிருந்த தமிழஅரசர் அறிவுறுத்தினமையும் பழைய உபநிடதங்களிலேயே நன்கு எடுத்துச் சொல்லப்படுதலின் அவை தமிழ்ச் சான்றோரால் இயற்றப் பட்டனவாதல் தெளியப்படும். கற்றறிவுடைய ஆரியப்பார்ப்பனர் ஐவர், வைஸ்வாநர ஆத்மாவைப் பற்றித் தமக்கு அறி வுறுத்தும்படி உத்தாலக ஆருணி என்பவரை அடைய, அவர் அதனை அறிவுறுத்தும் ஆற்றல் தமக்கில்லாமையைத் தெரிவிக்க, அவரோடு அறுவரும் அஸ்வபதிகைகேயன் என்னும் அரசன்பாற் சென்று தமது விருப்பத்தை யுணர்த்த, அவ்வரசன் அவர்க்குள்ள அறியாமையை முத லில் எடுத்துக் காட்டி, அதன்பின்னர் அவ்வாத்மாவைப் பற்றிய உண் மையை அவர்க்குத் தெருட்டினனென்று பழைய சாந்தோக்கிய உபநிட தங் கூறுநிற்கும்*. இன்னும் ஆரியவேதநூல் உணர்ச்சியிற் பெரிதும் புகழ்பெற்று விளங்கிய சார்க்கியபாலாகி என்னும் பார்ப்பன ஆசிரியன், காசி மன்னனாகிய அஜாதசத்துரு என்பவன் பாற் பிரமத்தைப்பற்றிப் பிழைபாடான பன்னிரண்டு உரைகளைக் கூறித், தான் கூறியவற்றி லுள்ள அப்பிழைகளை அம் மன்னவன் எடுத்துக்காட்டியபின் அப் பார்ப் பனன் தன் அறியாமையுணர்ந்து அவனுக்கு மாணாக்கனாகி, அவனாற் பிர மத்தின் உண்மைத் தன்மை தெளியப்பெற்றனனென்று பிருகதாரணிய கோபநிடதமும் கௌஷீதகி உபநிடதமுங் கூறுதல் காண்க†. இவ் வாத்மஞானமானது அரசரைத்தவிர, ஆரியப் பார்ப்பனர் எவரும் அறி

*சாந்தோக்கியம், ரு, கக-உ௪. †பிருகதாரணியம், உ, க. கௌஷீதகி, ௪.

யாரென்பதும் அவ்வுபநிடதங்களில் நன்கு வலியுறுத்தப்படுதல் காண்க. பிரவாகனஜைவலி என்னும் அரசன், ஆருணி என்னும் ஆரியப்பார்ப்பன ஆசிரியனுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தபின், "ஓ கௌதமனே, நீ சொல்லியபடியே, இந்தக் கொள்கையானது இதுகாறும் பார்ப்பனர்க்குள் வழங்காமையால், அரசவாழ்க்கையானது எல்லா உலகங்களிலும் அரச வகுப்பினர் கையிலேயே தங்கியிருக்கின்றது" என்று*, பழையவேளிர் அரசர்க்கே மெய்யுணர்வும் அரசுரிமையும் தொன்றுதொட்டு உளவாதல் காட்டினமை சாந்தோக்கியத்தில் தெளிவுறுத்தப் படுகின்றது. இவ்விந்தியநாட்டுள் வந்தேறுங் குடிகளாய் ஆரியர் பிழைக்கவந்த ஞான்று, அரசராய் அவர்க்கு முன்னே தொட்டு இமயம்முதற் குமரிவரையில் இதன்கண் அரசாண்டவர்கள் தமிழ வேளாள அரசரே என்பது மேலே காட்டப் பட்டமையானும், ஆரியப்பார்ப்பனர்க்கு அறிவுறுத்தும் அவ்வரசர்கள் தம்மை அவரோடு ஓர் இனப்படுத்திக் கொள்ளாமல் தம்மையும் தமது மெய்யுணர்வினையும் அவரினின்றும் வேறுபிரித்தே கூறுதல் மேற்குறிப்பிட்ட உபநிடதங்களில் நன்கு தெளியக் கிடத்தலானும் அவற்றிற் சொல்லப்பட்ட அவ்வரசர்கள் தமிழரேயாதல் ஐயுறவின்றித் துணியப்படுமென்க.

இனி, ஆரியவேதங்களின் புன்மையும், அவற்றின்கட் சொல்லப்பட்ட இந்திரன் முதலான சிறுதேவர் வழிபாட்டின் சிறுமையும், அவரைக் கொண்டாடும் வெறியாட்டு வேள்விகளின் தீவினையும் எடுத்துக் காட்டி, முழுமுதற் கடவுள் சிவம் ஒன்றேயாதலும் அதனை உள்ளவாறு உணரும் மெய்யுணர்வின் மாட்சியும் அதனை எய்துதற்குரிய மெய்யறிவின் சிறப்புந் தேற்றித் தமிழ்ச்சான்றோர்கள் ஈசகேனம்முதலான பழைய உபநிடதங்களையும் சாங்கியம் முதலான தரிசனங்களையும் இயற்றியும், ஆரியர் அவற்றானும் அறிவுதிருந்தாராய்த் தமக்குரிய வெறியாட்டு வேள்விகளைப் பெருக்கிச் செய்தற்கும், தமிழர் அறிவுறுத்திய முதற் கடவுள் வழிபாட்டை மறுத்தற்குமாக மீமாஞ்சைநூல் இயற்றியிட்டார். அவர் செய்த அம் மீமாஞ்சைநூல் உணர்ச்சியும், அதன்வழியே வெறியாட்டு வேள்விகளும் பின்னும் பெருகவே, ஆரியர்க்குந் தமிழர்க்கும் பெரும் போர்மூண்டது. இங்ஙனம் மூண்ட பெரும்போரின்வரலாறுகளே பின்னர்ப் புராணங்களினும் இதிகாசங்களினும் எழுதிவைக்கப் பட்டன. இவற்றின்கட் சொல்லப்பட்ட தாருகாவனத்து இருடிகளின் வேள்விகளும், தக்கன் முதலாயினோர் சிவபிரானை இகழ்ந்து செய்த வேள்விகளும் எல்லாம் ஆரியராற் செய்யப்பட்ட வெறியாட்டு நாத்திக வேள்விகளேயாம்; அவ்வேள்விகளை அழித்து அவற்றைப் புரிந்த ஆரியரை ஒறுத்து அவர்தம் செருக்கை அடக்கின பிட்சாடனருத்திரர் வீரபத்திர

* சாந்தோக்கியம், ரு, ங, எ.

சூத்திரர் முதலியோரின் செயல்களெல்லாம் தமிழ்மக்களின் செயற்கருஞ் செயல்களேயாம். ஆரியரின் இத்தகைய வெறியாட்டு வேள்விகளை அழித்துவந்த சூரன் இராவணன்முதலான நிகரற்ற தமிழ் வேந்தர்களே, ஆரியர்களால் அரக்கரென்று இகழ்ந்து பேசப்படுவாராயினர். இத்திறங்களெல்லாம் ஈண்டுவிரிப்பிற் பெருகும். இனியாம் எழுதும் 'தமிழர் ஆரியர் வரலாறு' என்னும் நூலில் அவையெல்லாம் விரித்துக்காட்டுதும். இவ்வாறாக, ஆரியர் உலகத்திற்குப் பெரிதும் பயன்படும் ஆ, ஆன்கன்றுகள், எருதுகள், எருமைகள், குதிரைகள், யாடுகள், சிற்சில அமயங்களில் உயர் பிறப்பினரான மக்கள் முதலான எத்தகைய உயிர்களையுங் கொன்று கட்குடித்து வெறியாட்டு வேள்விகள் புரிந்து, முழுமுதற்கடவுளை வணங்காத நாத்திகராய் உழன்றமையினாலேதான், அன்பு அருள் அறம் கல்வி முதற் கடவுள்வழிபாடு நாகரிகம் முதலியவற்றிற் றலைசிறந்து விளங்கிய பண்டைத் தமிழ்நன்மக்களான வேளாளரும் அவர்க்கு அரசராயிருந்த வேளிரும் இயற்கையிலே விருந்தோம்பும் வாழ்க்கையிற் சிறந்தவராயிருந்தும், தமது நாகரிக முறையில் திருத்தப்படுதற்கு இசைந்துவாராத ஆரியர்மேல் வெறுப்புற்று அவர்தம்மை ஒறுத்துவரலாயினரென்க. இதன்பின், எல்லாவாற்றானுந் தமிழ் மக்களும் தமிழரசருஞ் சிறந்தாராயும் நிகரற்ற வலிமையுடையராயும் இருத்தல் கண்டு, ஆரியர் அவரை நேரே எதிர்த்தலும் இகழ்தலுஞ் செய்தலைவிட்டு, அவரோடு அளவளாவி அவர்தம் வழக்கவொழுக்கங்களைக் கைப்பற்றுவார் போற் புறத்தே காட்டி, அகத்தே அவரைத் தாழ்த்தித் தம்மை உயர்த்துதற்கு வேண்டும் சூழ்ச்சிகளெல்லாம் மிகவுங் கருத்தாய்ச் செய்துவருவதில் முயற்சியுடையரானர். அக்கருத்து நிரம்புதற்கு முதலில் ஊன் உணவையும் வெறியாட்டு வேள்விகளையும் அறவே ஒழித்தனர். அதன்பின், தம்மை எல்லாரினும் உயர்ந்த பிராமணர் எனவும், ஆரியரல்லாத தமிழரை க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் எனவும் பிரித்து, இவ்வேற்பாடு கடவுளால் வகுக்கப் பட்டதென எழுதி மெல்ல மெல்ல வேதங்கள், பிராமணங்கள், உபநிடதங்கள் முதலியவற்றின்கண் அவ்வெழுத்தை நுழைத்துவிடுவா ராயினர். களங்கமில்லா உள்ளத்தினரான தமிழர் அவ்வாறு அவர் நுழைத்த அவ் ஏற்பாட்டினை உண்மையென நம்பத் தலைப்பட்டபின், அதனை மேலும்மேலும் வலியுறுத்தி விரித்து மநுமுதலான மிருதிநூல்களை எழுதிவைக்கலாயினர். இம்மிருதிநூல்கள் வழங்கத் துவங்கித், தமது கருத்து எளிதாய் எங்கும் நிறைவேறுதலைக் கண்டபின், ஆரியர் தம்மைப் பிராமணர் எனவும், ஆரியரல்லாத தமிழரை க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரெனவும் வகுத்த நால் வேறுவகுப்பையும் ஒழித்துத், தமிழர் எல்லாரையும் ஒருங்கு சேர்த்துச் சூத்திரரென முற்றும் இகழ்வாகவே வழங்குதற்குத் துணிந்து, 'கலிகாலத்தில் க்ஷத்திரிய வைசிய வகுப்பில்லை, பிராமணர் அல்லாத அனைவ

ரும் சூத்திரரே ஆவர்' என ஒருகதை புனைந்துகட்டி அதனைத் தாம் இயற்றிய சிலநூல்களினிடையே நுழைத்துவிட்டு, அதனையும் தமிழர் எல்லாரும் எளிதிலே நம்பும்படி செய்து தமது கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டார்கள். இங்ஙனம், இவர்கள் கருத்து நிறைவேறிய பிற்காலத்திற் றோன்றிய உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர், ஆரியப் பார்ப்பனர் வழக்கத்திற் கொணர்ந்த இவ்விகழ்ச்சிப் பொய்யுரையை நம்பித், தாம் உரை எழுதுதற்கு எடுத்துக் கொண்ட 'தொல்காப்பியம்' முதலான பழைய செந்தமிழ்த் தனிநூல்களில் வேளாளரைப் பற்றிக் கூறுமிடங்களிலெல்லாம் பிழையான உரைகள் எழுதினார்கள். இவ்விந்திய நாட்டிற் சரித்திரநூல்களும், அவற்றின்வழியே மெய் இது பொய் இதுவெனப் பகுத்துக் காணும் சரித்திரவுணர்வும் இல்லாமையால், ஆரியப் பார்ப்பனர் தமிழ் நன்மக்களைத் தாழ்த்துதற்குச்செய்த இச்சூழ்ச்சிகளை அறியாமல் அவையெல்லாம் கடவுள் வகுத்த ஏற்பாடென நம்பி, அவற்றுக்குமாறாக ஏதுங் கூறமாட்டாராய், அங்ஙனம் நூலாசிரியர் கருத்துக்கு மாறாகப் பிழைபட்ட உரைகள் அவர் எழுதியது ஒருவியப்பன் றென்க.

இனித், திருத்தொண்டர் புராணம் அருளிச்செய்த ஆசிரியர் சேக்கிழார் வேளாளரைச் சூத்திர குலத்தவராகக் கூறுதல் என்னை? என்று அறிஞர் சிலர் நிகழ்த்திய தடைக்கு விடைகூறி, அதன்பின் அவர் நிகழ்த்திய ஏனைச் சிலவற்றிற்கும் முடிபு கூறுவாம். அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் வேளாளர் குடியிற் பிறந்தவர்கள் பதின்மூவராவர் என்று உமாபதி சிவனார் தாம் அருளிச்செய்த சேக்கிழார் புராணத்திற் கூறியிருக்கின்றார். சேக்கிழாரும் இப் பதின்மூவர் வரலாறுகளையும் உரைக்கின்றுழிச் 'சத்தி நாயனார்' புராணத்தில் "விரிஞ்சையூரினில் வாய்மை வேளாண் குலம்" எனவும், 'விறன்மிண்டர்' புராணத்தில் "அப் பொற்பதியினிடை வேளாண் குலத்தை விளக்க அவதரித்தார்" எனவும், 'திருநாவுக்கரையர்' புராணத்தில் "மேதக்க நிலை வேளாண், குலத்தின்கண்" எனவும், 'சாக்கியர்' புராணத்தில் "தகவுடைய வேளாளர் குலத்துதித்தார்" எனவும், 'கோட்புலியார்' புராணத்தில "வேளாண் குலம்பெருக வந்துதித்தார்" எனவும், 'மானக்கஞ்சாறர்' புராணத்தில் "விழுமிய வேளாண் குடிமை" எனவும், 'ஏயர்கோன் கலிக்காமர்' புராணத்தில் "வேளாண்மையில் உயர்ந்த பொற்பினதால்" எனவும், 'மூக்கர்' புராணத்தில் "நஞ்சையமுது செய்தவருக்கு, இம்பர்த்தலத்தில் வழியடிமை என்றுங் குன்று இயல்பில் வருந், தம் பற்றுடைய நிலை வேளாண் குலத்தில்" எனவும், 'அரிவாட்டாயர்' புராணத்தில் "தொக்க மாநிதித் தொன்மையில் ஓங்கிய, மிக்க செல்வத்து வேளாண் டலைமையார்" எனவும், 'செருத்துணையார்' புராணத்தில் "திருந்துவேளாண் குடிமுதல்வர்" எனவும், 'முனையடுவார்'

புராணத்தில் "வேளாண் தலைமைக் குடிமுதல்வர்" எனவும் பதினொரு நாயன்மார் குலத்தை 'வேளாண்குலம்' என்னும் பெயரினாலேயே விளங்கக்கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு கூறியவிடத்தும் வேளாண் குலம் என வாளா கூறாது, அக்குலத்தவர் மெய்ம்மையே பேசும் இயல்பினர் என்பது புலப்பட 'வாய்மை' 'நம்புவாய்மையின் நீடு' என்னுஞ் சொல்லையும் சொற்றொடரையும், அவர் பொருந்திய தகுதிப்பாடு உடையர் என்பது விளங்க 'மேதக்க' 'தகவுடைய' என்னுஞ் சொற்றொடர்களையும், இக்குலம் சிறந்தது என்பது தெரிக்க 'விழுமிய' என்னுஞ் சொல்லையும், இக்குலத்தவர் ஈகையிற் சிறந்தவர் என்பது புலனாக 'வேளாண்மையில் உயர்ந்த' என்னுஞ் சொற்றொடரையும், இக்குலத்தவர் சிவபிரான் ஒருவற்கே வழிவழி யடிமைசெய் தொழுதுங் குறையா இயல்பும் பற்றும் உடையர் என்பது நன்குணர்த்த "நஞ்சை யமுது செய்தவருக்கு, இம்பர்த்தலத்தில் வழியடிமை என்றுங் குன்றா இயல்பில்வருந், தம் பற்றுடைய" என்னுஞ் சொற்றொடரையும், வேளாளர் தொன்றுதொட்டுப் பெரும் பொருட்டிரள் உடைய மிக்க செல்வ வாழ்க்கையினர் என்பது தெளிவுறுத்தத் "தொக்கநிதித் தொன்மையில் ஓங்கிய, மிகக செல்வத்து" என்னுஞ் சொற்றொடரையும், வேளாள குலம் திருத்தமானது என்பது தெருட்டத் "திருந்து" என்னுஞ் சொல்லையும், வேளாள குலம் ஏனை எல்லாக் குலங்கட்குந் தலைமையானது என்பது அறிவுறுத்த "வேளாண் தலைமைக்குடி" என்னுஞ் சொற்றொடரையும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் அடைகளாகப் புணர்த்தி வேளாண் குலத்தின் உயர்வைப் பலவாற்றானும் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றனர். இத்துணைச் சிறந்த உயர்வுடையதாகத் தம்மாற் கூறப்பட்ட வேளாள குலத்தை இழிந்த சூத்திர குலமாகக் கூறுவது சேக்கிழார் திருவுள்ளக் கருத்தாகுமா என்பது ஆராயற்பாலதன்றோ? சூத்திராவார் இன்னர் என்பது மநுவினால் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது:

" சண்டையில் வென்று சிறையாகப் பிடித்துக் கொணரப்பட்டவன், அன்புடன் ஊழியஞ் செய்பவன், தன்வேசி மகன், விலைக்குக் கொள்ளப் பட்டவன், ஒருவனாற் கொடுக்கப் பட்டவன், குல வழியே தொன்றுதொட்டு ஊழியஞ் செய்பவன், குற்றத்திற்காக வேலை செய்பவன் எனச் சூத்திரர் எழுவகைப்படுவர்" எனவும்,

"பார்ப்பனன் ஐயம் இன்றி மேற்கூறிய எழுவகைச் சூத்திரரிடத்திலிருந்தும் பொருளை வலிந்து எடுத்துக்கொள்ளலாம். தம் தலைவன் எடுத்துக்கொள்ளுதற்குரிய பொருளையுடைய அந்தச் சூத்திரர் தம் பொருளுக்குச் சிறிதும் உரிமையுடையர் அல்லர்" எனவும்* மநு கூறும் சூத்திர இலக்கணம் தமிழ் நாட்டிலுள்ள வேளாளர்பாற் காட்டல் கூடுமா?

* மநுமிருதி நூல், அ-ஆம் அத்தியாயம், ௪௧௫, ௪௧௭.

இங்குள்ள வேளாளர் சண்டையிற் சிறையாகப் பிடிக்கப்பட்டவரா? அல்லது எவர்க்கேனும் ஊழியஞ் செய்பவரா? அல்லது எவர் தம் வேசிக்கேனும் மக்களாய்ப் பிறந்தவர்களா? அல்லது எவரிடத்தேனும் விலைக்கு வாங்கப்பட்டவரா? அல்லது எவராலேனும் விலைக்குக் கொடுக்கப்பட்டவர்களா? அல்லது கால்வழி கால்வழியாக எவர்க்கேனும் அடிமையூழியஞ் செய்பவர்களா? அல்லது எந்தக் குற்றத்திற்காகவேனும் வேலை செய்பவர்களா? எந்த வேளாளராவது தமக்குந் தம் பொருளுக்கும் உரிமையில்லையென்று அவை தம்மைப் பார்ப்பனர் வலிந்து எடுத்துக்கொள்ள விட்டிருக்கின்றனரா? இங்குள்ள வேளாளர் இச்சூத்திர இலக்கணங்களெல்லாம் உடையர் என்று ஒருகால் அவ்வறிஞர் தாமாகவே நாட்டத் துணிவராயினும், ஆசிரியர் சேக்கிழார் வேளாளரையும் வேளாண் குலத்தையும் உயர்த்துக்கூறும் உயர்ச்சிகட்கெல்லாம் இவர் என்சொல்ல மாட்டுவார்! மநு சூத்திரரைப்பற்றிக் கூறும் இழித்துரை இலக்கணங்களும், சேக்கிழார் வேளாளரைப்பற்றிக் கூறும் உயர்த்துரை இலக்கணங்களும் ஒன்றோடொன்று பெரிதும் மாறுபட்டு நிற்றலின் வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கோடல் சேக்கிழார்க்குக் கருத்தன்று என்பது தானே பெறப்படும்.

அற்றன்று, மநுகூறியவாறே வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கொண்டாராயினும் தாம் அவ்வேளாண் குலத்திற் பிறந்தமைபற்றி அதனைச் சேக்கிழார் உயர்த்துப் பேசுவாராயினரெனின்; அங்ஙனம் மநுகூறியதற்கு மாறாக அக்குலத்தைப் பொய்யாக உயர்த்துப் பேசுதல் சேக்கிழார்க்கு ஒரு பெருங் குற்றமாய் முடியுமன்றோ? அதுவேயுமன்றித், தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ள வேளாளர் பண்டுதொட்டே உழவு வாணிகம் ஈகை அறம் முதற்கடவுள் வழிபாடு முதலியவற்றிற்கு உரியராய் அந்தணராயும் அரசராயும் அமைச்சராயும் படைத்தலைவராயும் கொலை புலை தவிர்ந்து நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய் வாழ்ந்து வந்திருத்தல் பண்டைத் தமிழ்நூல் வழக்கானும், இன்றுகாறும் நடைபெற்றுவரும் உலக வழக்கானும் நன்கு துணியக்கிடத்தலின், இவற்றிற்கெல்லாம் மாறாகச் சேக்கிழார் இவர்களைச் சூத்திரராகக் கொண்டாரென்பது பண்டை நூலாராய்ச்சியின்மை உலகவழக்கொடு மாறுகொள்ளுதல் என்னும் பெருங் குற்றங்களைச் சேக்கிழார்பால் ஏற்றுவதாய் முடியுமன்றோ? மநுவுக்கு மாறாகச் சேக்கிழார் பொய்கூறி வேளாளரை உயர்த்தினாரென்று ஒரு பக்கத்தும், வேளாளர் உண்மைச் சிறப்பை உள்ளவாறு அறிவிக்கும் பண்டைத் தமிழ்நூல்களையும் உலகவழக்கையும் அறியாமற் சேக்கிழார் வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கூறினாரென்று மற்றொரு பக்கத்துமாகச் சேக்கிழார்மேற் பொய்யும் அறியாமையும் ஆகிய பெருங் குற்றங்களை ஏற்றுதல் நன்றோ, திருத்தொண்டர் புராணத்தில் இரண்டு மூன்று

இடங்களில் மட்டும் வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கூறியவை சேக்கிழா ராற் செய்யப்படாமல் ஆரியப் பார்ப்பனராற் செய்து சேர்க்கப்பட்டன வென்று கூறுதல் நன்றோ, என்பதை அறிவுடையோர் ஆராய்ந்து கைக் கொள்ளக் கடவர். திருத்தொண்டர் புராணத்திற் பதினொரு நாயன் மார்கள் வரலாறுகளைக் கூறுகின்றுழி அவர்களுடைய குலத்தை வே ளாள குலமென அக் குலத்தினர்க்குரிய பல உயர்ந்த தன்மைகளாற் சிறந்தெடுத்துக் கூறிய ஆசிரியர் சேக்கிழார், வாயிலார் இளையான் குடி மாறர் என்னும் இருவர் புராணங்களில் இரண்டிடத்துமட்டும் இழிந்த சூத்திரப் பெயர்களால் வேளாளரைக் கூறியிருப்பரோ? வாயிலார் புரா ணத்திற் போந்த "தொன்மை நீடிய சூத்திரத் தொல்குலம்" என்னுஞ் சொற்றொடரிற் 'பழமை' எனப் பொருள்படும் 'தொன்மை' 'தொல்' என்னுஞ்சொற்கள் ஒரு பயனுமின்றி இருகால்வந்து 'கூறியது கூறல்' என்னுங் குற்றத்திற்கு இடனாய் நிற்றலின் இச்சொற்றொடர் சேக்கிழா ராற் செய்யப்பட்டபடியாக வன்றிச், சூத்திரச் சொல்லை நுழைத்தற் பொருட்டு ஆரியப் பார்ப்பனர் எவராலோ திரிபுபடுத்தப்பட்டதொன்று மென்பது துணியப்படும். இங்ஙனமே, இளையான்குடிமாறர் புராணத் திற் போந்த "நம்புவாய்மையின் நீடு சூத்திர நற்குலம்" என்னுஞ் சொற் றொடரில் இழிவினைக் குறிக்கும் சூத்திரச் சொல், 'நற்குலம்' என்னும் உயர்வினைத் தரும் தொடர்மொழியோடு இயைதற்கு உரிமையின்றி மாறுபடுகின்றமையின் அது 'மாறுகொளக் கூறல்' என்னுங் குற்றத் திற்கிடனாய்ச், சேக்கிழாராற் செய்யப்படாமற் பிறரொருவராற் செய் யப்பட்டதேயா மென்பதனை நன்கு புலப்படுத்தும். இங்ஙனமே, சேக்கி ழாராற் செய்யப்படாமல் ஆரியப்பார்ப்பனரால் இடையிடையே திரிபு படுத்தப்பட்டனவுஞ் செருகப்பட்டனவுமாகிய வழுவுடைச் செய்யுட்களை அவரே செய்தனவாக நாட்டுதற்குப் புகுந்து, அறிவின் மிக்க அச் சான் றோர்க்கு இத்தகைய புல்லிய குற்றங்களை ஏற்றுதற்கு இடந்தருதல் அறி வுடையோர்க்கு முறையாகுமோ கூறுமின்கள்!

இனித், திருவாக்கூர்த் தேவாரத்தில் "இன்மையாற் சென்றிரந் தார்க்கு இல்லையென்னாது ஈந்துவக்குந் தன்மையார்" என்று திருஞான சம்பந்தப்பெருமானது அருமைத் திருமொழியால் உயர்த்துக் கூறப்பட்ட வர்கள் வேளாளரே என யாம்கூறச், சேக்கிழார் "இன்மையால் இரந்து சென்றார்க் கில்லையென்னாதே ஈயுந், தன்மையா ரெனறு நன்மை சார்ந்த வேதியரைச் சண்பை, மன்னனார் அருளிச்செய்த மறைத்திருவாக்கூர் அவ்வூர்" என்று அவரை அந்தணராகக் கொண்டாரென எதிர்ப் பக்கத் தவர் கூறினர். திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த திருவாக் கூர்த் தேவாரப் பதிகத்தை முதலிலிருந்து ஒருசிறிது உற்றுநோக்குவார்க் கும், ஆண்டு அப்பெருமானாற் சிறப்பித் துரைக்கப்பட்டவர்கள் வேளாள

ரேயாதல் தெற்றென விளங்கும். அப்பதிகத்தின் மூன்றாஞ் செய்யுளில்

"வேளாளர் என்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக்குந்
தாளாளர் ஆக்கூரிற் றான்றோன்றிமாடமே" என வேளாளரையே அவர்க்குரிய பெயரால் வெளிப்பட எடுத்தோதி, யார் எவற்றைக் கேட்பினும் அவர்க்கு அவற்றையெல்லாம் வரையாது கொடுத்துதவும் ஈகையிற் சிறந்தாரவரே யென்பதுந் தெளித்துக்கூறி யிருக்கின்றார். இவ்வாறு, திருவாக்கூரில் இருந்த வேளாளர்கள் வள்ளன்மையால் மிக்கவர்கள் என்பது மூன்றாஞ் செய்யுளிற் கூறப்பட்டிருத்தலால், இதற்குப்பின் ஒன்பதாஞ் செய்யுளில் வரும்

"இன்மையாற் சென்றிரந்தார்க்கு இல்லையென்னாத ஈந்துவக்குந்
தன்மையார்" என்பதும் அவ்வேளாளரையே குறிப்பதாதல் சிறுமகாரானும் உணரற்பாலதாம். அற்றேல், இத்துணை எளிதில் உணரக் கிடப்பதாகிய இத்தேவாரப் பதிகப்பொருளை ஆய்ந்துணராமல் ஆசிரியர் சேக்கிழார் அதனை 'வேதியர்' மேல் ஏற்றியது என்னையெனின்; 'வேதியர்' என்னுஞ் சொல்லைக் கேட்டஅளவானே இக்காலத்துப் போலிச் சொல்வழக்கைக் கொண்டு அக்காலத்து வழங்கிய அதற்கு ஆரியப் பார்ப்பனர் என்று பொருள் கோடல் சிறிதும் பொருந்தாது; 'வேதங்கள்' என்பன ஆரியவேதங்களே என்று கோடலும் பொருந்தாது. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நால்வகை யுறுதிப்பொருள்களைக் கூறிய பழைய தமிழ்நூல்களே 'நால்வேதம்' எனவும், 'நான்மறை' எனவுந் தமிழ் மொழிக்கண் வழங்கப்பட்டன. இந்நால்வகை யுறுதிப் பொருள்களைச் சிறக்கக்கூறும் திருவள்ளுவர் திருக்குறள் 'மறை' எனவும் 'வேதம்' எனவும் பண்டுதொட்டு இன்றுகாறும் வழங்கப்படுதலுங் காண்க.

அற்றேல், 'வேதம்' என்பது வடசொல்லன்றோவெனின்; ஆரிய நூல்களில் மிகப் பழையதாகிய 'இருக்குவேதத்தில்' வேதம் என்னுஞ் சொல் அறிவுநூல் என்னும் பொருளிற் காணப்படவில்லை. ஆனல், அதன் எட்டாவது மண்டிலம் கூ-ஆம் பதிகம், ரு-வது செய்யுளில்மட்டும் 'வேதேந' என்னும் ஒருசொற் காணப்படுகின்றது; அங்கு அச்சொல் 'புற்கட்டினல்' என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. எசுர்வேதத்திலும் 'வேதம்' என்னுஞ் சொற் புற்கட்டினுக்கே பெயராக வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாம வேதத்தில் வேதம் என்னுஞ் சொற் காணப்படவேயில்லை. மற்று இறுதிக்கண்ணதாகிய அதர்வவேதத்திலே தான் அது முதன்முதற் காணப்படுகின்றது; இவ் வதர்வவேதம் ஏனை மூன்றுவேதங்களுக்கும் பிற்பட்டகாலத்தே தோன்றிய தென்பதற்கு, அவ் வதர்வ வேதப் பாட்டொன்று* அம் மூன்று வேதப்பெயர்களோடு தன்னையும் எடுத்தோதுமாற்றால் தெளியப்படும். எனவே, ஏனைமூன்று வேதங்க

* அதர்வவேதம், கO, எ, உO.

ளோடு அதர்வவேதப் பாட்டுக்களையுஞ் சேர்த்து வேதங்களை நான்காக்கிய காலத்திலே தான், ஆரியருந்தமிழரும் ஒருங்குசேர்ந்து தொகுத்து வகைப் படுத்திய அவ் வாரியமொழிப்பாட்டுகளுக்கு 'வேதம்' என்னும் பெயர் சூட்டப்படுவதாயிற்று. இனி, இவ் வாரியமொழிப்பாட்டுகளை அங்ஙனம் வேதங்களாக்கிய காலந்தான் யாதோவெனின், அது மகாபாரதப் போர் நிகழ்ந்த காலத்திற்கும் பிற்பட்டதேயாம். யாங்ஙனமெனிற், சுக்கில எசுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த சதபதபிராமணத்தில் பாண்டவரின் வழித் தோன்றலாகிய ஜநமேஜய பரிக்ஷித் என்னும் அரசன்பெயர் கூறப்படுத லானும், பாண்டவர் ஐவரில் ஒருவனான சகதேவமன்னன் பெயரும், அவன் புதல்வனாகிய சோமகன் பெயரும், பீஷ்மரின் தந்தையாகிய சந் தநுவின் பெயரும், அவனுடன்பிறந்த தேவாபிமுனிவன் பெயரும் இருக்குவேதத்திற் காணப்படுதலானும், இத் தேவாபிமுனிவனாற் செய் யப்பட்ட பதிகம் ஒன்றும் அவ் விருக்குவேதத்திற் சேர்ந்திருத்தலானும் இருக்குவேதப் பாட்டுகள் முற்றும் இவ்வரசர்கள் காலத்திற் செய்யப்பட் டனவல்ல வாயினும், அவையெல்லாம் ஒருங்கு தொகுத்து வகுக்கப் பட்டகாலம் மேற்குறிப்பிட்டமன்னர்கள் காலத்திற்குப் பிற்பட்டதேயா மென்பது மட்டுந் தெற்றெனத் துணியப்படும். இதனாற், பாண்டவர் காலத்தவரான வியாசரால் ஆரியமொழிப் பாட்டுகள் வேதங்களாக வகுத் து ஒழுங்கு செய்யப்பட்டனவென்னும் வழக்கும், அதுபற்றியே அவர் 'வேதவியாசர்' எனப் பெயர்பெற்றனர் என்பதும் உண்மையாதல் காண்க. இங்ஙனம் பாரதப் போர் நிகழ்ந்த காலத்திற்குப் பின்னே ஆரியமொழிப் பாட்டுகள் இருக்கு எசுர் முதலியனவாகப் பாகுபடுத்தப் பட்டபோது தான் அவற்றிற்கு 'வேதம்' என்னுஞ்சொல் சூட்டப் படுவதாயிற்று.

இனி, அவ்வேதம் என்னுஞ்சொல் மறைநூல் என்னும் பொருளிற் பாரதப்போர்க்குப் பிற்பட்ட ஆரியநூல்களிற் காணப்படுதல் போல அப் போர்நிகழ்ந்த காலத்தும் அதற்குமுன்னுந் தோன்றிய ஆரியநூல்களிற் காணப்படாதாக, அவ் 'வேதம்' என்னுஞ் சொல்லும் அதனோடொத்த 'மறை' என்னுஞ் சொல்லும் அப் பாரதப்போர் நிகழ்ந்தகாலத்தும் அதற்கு மிக முற்பட்டகாலத்தும் எழுதப்பட்ட செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களிலே காணப்படுமாயின், அச்சொற்கள் தமிழர்க்கே உரியனவாமென்பது இனிது துணியப்படுமன்றோ? பாரதப்போர் நிகழ்ந்த காலத்தே முரஞ்சி யூர் முடிநாகராயராற் பாடப்பட்ட "மண்டிணிந்த நிலனும்" என்னும் மிகப் பழையசெய்யுளில்* "நால் வேத நெறி" என 'வேதம்' என்னுஞ் சொல்லும் அது நால்வகைத்தாதலுங் குறிக்கப்பட்டனமை காண்க. பாரதப் போர் நடைபெற்ற காலத்தில் ஆரியமொழிப்பாட்டுகள் நான்கு கூறுகப் பகுக்கப்பட வில்லையென்பதும், அவற்றிற்கு 'வேதம்' என்னும் பெயர்

*புறநானூறு, உ.

சூட்டப்பட வில்லையென்பதும் மேலே காட்டப்பட்டமையின், அவ்வா ரியமொழி வேதங்களுக்கு முன்னே பாடப்பட்டதாகிய இச்செந்தமிழ்ப் பாட்டிற் குறித்துரைக்கப்பட்ட 'நால்வேதங்கள்' தமிழ்மறைகளே யாத லும், 'வேதம்' என்னும் பெயர் தமிழ்ச்சொல்லே யாதலும் நன்கு பெறப்படும்.

இனிப், பாரதப்போர் நிகழ்தற்குப் பன்னூற்றாண்டுகள் முன்னி ருந்த குமரிநாட்டில் அரசுபுரிந்த 'பாண்டியன் பல் யாகசாலை முதுகுடு மிப் பெருவழுதியைக்' காரிகிழார் பாடிய "வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்" என்னுஞ் செய்யுளில்* "நான்மறை" என்னுஞ் சொற்றொடர் காணப்படுதலின், ஆரியமொழி வேதங்கள் தோன்றுதற்குப் பன்னெடுங் காலம் முன்னரே தமிழில் நான்கு வேதங்கள் உண்மையும், அவை 'மறை' என்னும் பெயரானும் வழங்கப் பட்டமையும் பெற்றாம். முது குடுமிப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியமன்னனும், அவனைப் பாடிய புலவர் களான காரிகிழார், நெட்டிமையார், நெடும்பல்லியத்தனார் என்னும் புல வர்களும் இப்போதுள்ள குமரிமுனைக்குத் தெற்கே பண்டைநாளில் நிலனாயிருந்த குமரிநாட்டில் இருந்தவர்கள் என்பதற்கு, அக் குமரிநாட் டில் ஓடிய பஃறுளியாற்றை நெடும்பல்லியத்தனார் என்னும் புலவர் "நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே" என† எடுத்துக் கூறுமாற்றால் தெளியப்படும். பஃறுளியாறு ஓடிய பண்டைத் தமிழகமாகிய குமரி நாடு பின்னர்க் கடல்கொண்டமை, "பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக் கத்துக், குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள" எனப்போந்த சிலப்பதி கார அடிகளால்‡ இனிது அறியப்படும்.

எனவே, பண்டைத் தமிழ் அறிவுநூல்கள் 'மறை' எனவும் 'வேதம்' எனவும் பெயர் கொண்டு வழங்கினமை தெள்ளிதிற் புலப்படும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்குகூறாக வகுக்கப்பட்ட பண்டைத் தமிழ் மறைகளின் விழுப்பமும் நுட்பமும் நன்குணர்ந்தே, தமிழரோடு உறவாடிய ஆரியர் பின்னர்த் தாங்கொணர்ந்த பாட்டுக்களையும் தமிழ்ச் சான்றோர் உதவியால் நான்கு கூறாக வகுத்துக்கொண்டு, அவற்றிற்குத் தமிழர் வழங்கிய 'வேதம்' என்னுஞ்சொல்லையும் சூட்டிவிட்டனர். குமரி நாடு கடல்வாய்ப்பட்ட காலத்திலேதான் தமிழ்வேதங்களும் ஏனைப் பல் லாயிரந் தமிழ்நூல்களும் நீரில் அமிழ்ந்திப் போயின. ஓர் அரக்கன் வேதங்களையெடுத்துக்கொண்டு கடலில் அமிழ்ந்திப்போயினான் என்னும் பழைய புராணகதையும் தமிழ்வேதங்கள் கடல்கோட் பட்ட உண்மையி னையே தெரிப்பதாகும். முதலிலிருந்த தமிழ் வேதங்கள் இங்ஙனங் கடல் வாய்ப்பட்டனவேனும், அவற்றின்கட் கூறப்பட்ட பொருள்கள் தொன் றுதொட்ட வழக்காய்த் தொடர்ந்து வருதலின், அதன்பிற்றோன்றிய

* புறநானூறு, ௬. † புறநானூறு, ௯. ‡ சிலப்பதிகாரம், ௧௧, ௧௭—௨௦.

காலத்தில் ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் அவற்றை யெல்லாந் தமது அகலா அறிவால் முழுதெடுத்துத் தொகுத்து வகுத்துத் 'திருக்குறள்' இயற்றியருளினாரென்க. அறம் பொருளினபங்களை இலக்கணவகையால் விளக்குவது 'தொல்காப்பியம்' என்றும், இலக்கிய வகையால் விளக்குவது 'திருக்குறள்' என்றும் உணர்தல் வேண்டும். இவ் விரண்டு நூல்களினும் 'வீட்டியல்' சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டமையின், அதனை விரித்து விளக்குதற்கே 'ஆகமங்கள்' எனப்பெரிய தமிழ்நூல்கள் பின்னர் எழுந்தன. இப்போது வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள சிவாகமங்களெல்லாம் பழையநாளிலிருந்த தமிழாகமங்களின் மொழி பெயர்ப்பேயாம். இஃது எற்றாற் பெறுதுமெனின்; இவ்வாகமங்களிலுள்ள சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நால்வகைப் பொருள்களெல்லாம் தமிழ் நாட்டையும், தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிவபிரான் கோயில்களையும் தமிழரது மெய்யுணர்வினியல்பையுமே பற்றியனவாய் இருப்பக் காணுமல்லது, ஆரியர் பெருந்தொகையினராய் வந்து குடியேறிய வடநாட்டையும் வடநாட்டுக் கோயில்களையும் வடவரதுணர்வினியல்பையும் பற்றியனவாய் இராமையும், வடக்கேயுள்ள மிகச்சிறந்த வடநூற் புலவர்களும் இச் சிவாகமநூற்பொருள்களை ஒருசிறிதும் உணராராயிருத்தலும் ஆகிய எதுக்களாற் பெறுதுமென்பது. தமிழ்மறைகள் கடல் கொண்டு மறைந்த பின்னரே, ஆரியமொழிப் பாட்டுகள் வேதங்களெனப் பெயர்பெற்று, ஆரியரது பெருமுயற்சியாற் பெரிது வழங்கலாயின. அதுகிடக்க.

'மறை' என்பது பருப்பொருளறிவினார்க்கு விளங்காத நுண்ணிய மறைபொருள்களை உணர்த்துதல் பற்றி அறிவுநூல்களுக்குப் பெயராக அமைக்கப் பட்டாற்போல, 'வேதம்' என்னுஞ் சொல்லுந் தமிழ்ச்சொல் லாயின் அதுவும் அத்தகையதொரு பொருளைத் தருதல் வேண்டுமா லெனின்; 'வேய்தல்' என்னுஞ் சொல் 'மூடுதல்' என்னும் பொருளை யுணர்த்துதல் பழைய நூல்களிற் காணப்படுகின்றது*; இக் காலத்தும் வீடு கூரைமூடுதலைக் 'கூரைவேய்தல்' என்ப. இவ் வேய்தல் என்னுஞ் சொல்லுக்கு முதனிலை 'வே' என்பதே யாகையால் அதனடியாய்ப்பிறந்த 'வேதம்' என்னுஞ் சொல் 'மூடுபொருள் உடையது' அல்லது 'மறை பொருள் உடையது' என்னும் பொருட்டாவதேயாம். ஆகவே, 'மறை' 'வேதம்' என்னுந் தமிழ்ச்சொற்க ளிரண்டும் ஒருபொருள் குறித்த பல சொற்களாமென்க. இவ்வாற்றால், 'வேதம்' என்பது பழையதமிழ்ச் சொல்லேயாதலும், அது பின்னர் ஆரியரால் எடுத்துத் தமது பழைய நூலுக்குப் பெயராக வழங்கப்பட்டமையுந் தெளிந்துகொள்க. அஃது யாங்ஙனம்? வடசொற்களை தமிழில் வந்து வழங்கக் காண்டுமன்றித, தமிழ்ச் சொற்கள் அவ்வாறு வடமொழிக்கட்சென்று வழங்குதல் கண்

* புறப்பொருள்வெண் பாமாலை, கஂ, கக.

டிலமாலெனின்; இது மொழியாராய்ச்சி யில்லாதார் கூற்றும். இருக்கு வேத காலந் தொட்டே பல்லாயிரந் தமிழ்ச் சொற்கள் வடமொழிக் கட் புகுந்து வழங்கலாயின. அவற்றுட் பலவற்றைத் 'தமிழ் வடமொழியி னின்று பிறந்ததாமா?" என்னும் எமது கட்டுரையில் நெடுநாட்குமுன் னரே எடுத்துக் காட்டி விளக்கியிருக்கின்றேம். அதுவேயுமன்றிப், 'பிரயோகவிவேக' நூலாசிரியர் வடமொழியில் தமிழ்ச் சொற்கள் உண டென்பதனை உடன்பட்டு அவற்றுட் சில காட்டுதலானும், இன்னோ ரன்ன மொழிநூலாராய்ச்சியில் மிகச் சிறந்த அறிவினராய் விளங்கிய கால்ட்வெல் ஆசிரியர் வடமொழி இலத்தீன் கிரீக் முதலான பலமொழி களிலும் புகுந்து வழங்கிய பன்னூறு தமிழ்ச் சொற்களை நன்கெடுத்துக் காட்டி விளக்குதலானும் எமதுரை யுண்மையாதல் கண்டுகொள்க. இது காறுங் கூறியது கொண்டு, 'வேதம்' என்னுஞ் சொல் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நாற்பொருள்களைக் கூறும் நான்கு தமிழ் வேதங் களையே உணர்த்தலும், அதனடியாகப் பிறந்த 'வேதியர்' என்னுந்தமிழ்ச் சொல்லும் அத் தமிழ்நான் மறைகளையுணர்ந்த வேளாள அந்தணரையே குறித்தலும் நன்கு பெறப்படுதலால், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் தாம் அருளிச் செய்த திருவாக்கூர்த் தேவாரத் திருப்பதிகத்திற் குறிப் பிட்ட வேளாளரை ஆசிரியர் சேக்கிழார் 'வேதியர்' எனக் கூறியதில் ஏதும் மாறுபாடில்லையென உணர்க; ஆண்டுக் குறிப்பிடப் பட்ட 'வேதி யரை' இக்காலத்துப் பொருந்தாவழக்குப் பற்றி 'ஆரியப்பார்ப்பனர்' என்று பொருள் பண்ணிக்கொண்ட எதிர்ப் பக்கத்தவர் கொள்கையே பெரிதும் பிழைபாடுடைத்தாம் என்க. ஆரியப் பார்ப்பனரை ஈகை யிற் சிறந்தாராகக் கூறுந் தமிழ்நூல் வடநூல்கள் யாண்டுங் காணப்படா மையின், ஈகையிற் சிறந்த மாட்சியை வேளாளர்மேல் வைத்துப்பாடிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானது திருவாக்கூர்ப் பதிகத்தை இரத்தற் றொழிலையே கடனாக் கொண்ட ஆரியப்பார்ப்பனர்மேல் வைத்துரைத் தல் சேக்கிழார் திருவுள்ளக் கருத்தாகாதென்றொழிக.

அற்றேற், பழைய தமிழ்நூலாகிய 'திவாகரம்', "ஆதிநூலென் பது வேதநூற்பெயரே" என்று ஓதிப், பின்னர் அதனை ஆரியவேதங் களாகிய இருக்கு முதலியவற்றின்மேல் வைத்துக் கூறுதல் என்னையெ னின்; 'திவாகரம்' மிகப் பழமையான தமிழ்நூல் அன்று. அது கடைச் சங்ககாலத்து நூல்கட்கும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் காலத்திற்கும் பிற்பட்ட தொன்றேயாகும். அஃது அன்னதாதலை 'மாணிக்கவாசகர் காலம்' என்னும் எமது நூலுள் விரித்துவிளக்குதும், ஆண்டுக் கண்டு கொள்க. இனித், திவாகரமுனிவராற் சிறப்பித்துரைக்கப் பட்ட 'அம் பற்சேந்தன்' என்னும் மன்னன் கடைச்சங்க காலத்தவன் என்றும், அத னால் திவாகரம் கடைச்சங்க காலத்தே இயற்றப்பட்ட தொன்றும் என்

று கூறினரும் உளர். அவர் கூற்றுப் பொருந்தாது. 'சேந்தன்' என்னும் அரசன்பெயர் கடைச்சங்க காலத்து நூல்களில் யாண்டுங் காணப் படவில்லை. 'அம்பர்கிழான் அருவந்தை' என்னும் ஓர் அரசன்பெயரும், அவன்மேற் பாடப்பட்ட செய்யுள் ஒன்றும் மட்டும் புறநானூற்றிற் காணப்படுகின்றன*. 'அம்பர்கிழான் அருவந்தை' என்னும் பெயர்க்கு மேற் 'சேந்தன்' என்னும் பெயருஞ்சேர்ந்த தொடர்மொழி கடைச்சங்க காலத்து நூல்களிற் காணப்படாமையின், 'அருவந்தை' என்னும் மன்னனே அச் சங்ககாலத்தவ னென்பது பெறப்படுமல்லது, சேந்தனும் அக் காலத்தவ னென்பது பெறப்படமாட்டாது. அற்றேல், "ஆடய திலகன் அம்பன் மன்னன், ஈடிலைசைத் தலைவன் அருவந்தைச் சேந்தன்" என்று திவாகரங் கூறுதல் என்னையெனின்; அம்பல் நகரை அரசாண்ட அருவந்தை என்னும் அரசன் கால்வழியில் வந்தோன் சேந்தன் என்பதே அதற்குப் பொருளாகலின் 'அருவந்தைச்சேந்தன்' என அஃது அவ்விருவரையும் ஒருங்கு சேர்த்து ஓதுவதாயிற் றென்க. எனவே, அம்பல் நகரை ஆண்ட அருவந்தை என்பவன் வேறு, அவன் வழியில் வந்து பின்னர் அதனை ஆண்ட சேந்தன் என்பவன் வேறென்பதே துணியப்படுமாகலின், சேந்தன் சங்க காலத்தவன் அல்லனென்பதூஉம், அல்லனாகவே அவன் காலத்ததாகிய 'திவாகரமும்' சங்க காலத்தது அன்றென்பதூஉம் உடன் துணியப்படுமென்க. அற்றேல், கடைச்சங்க காலத்தவராகிய ஒளவையாற் பாடப்பட்டவன் சேந்தன் என்பது போதர "ஒளவை பாடிய அம்பற்கிழவன், தேன்றூர்ச் சேந்தன்" என்று திவாகரங் கூறுதல் என்னையெனின்; அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்னும் மன்னன் தான் அரிதிற் பெற்றதொரு அமிழ்த இயல்பினதாகிய நெல்லிக்கனியை ஒளவையார்க்கு அளிப்ப, அவர் அதனை உண்டு நெடுங்காலம் உயிரோடிருந்தாரென்னும் வரலாறு புறநானூற்றினால் அறியக்கிடக்கின்றது. அமிழ்த இயல்பினதாகிய அந்நெல்லிக்கனி உண்டார் சாவாதிருத்தலும், தாமும் அதனை யுண்டமையாற் சாக்காடின்றி இருந்தமையும் பலப்பட

"ஆர்கலி நறவின் அதியர் கோமான்

* * * *

பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா
தாதல் நின்னகத் தடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கீத் தனையே" என்று† ஒளவையாரே கூறுதல் காண்க. மருத்து நூலாரும் கரு நெல்லிக்கனி யுண்டார் நரை திரை மூப்புப் பிணி சாக்காடின்றி நெடுங்காலம் உயிர்வாழ்வரெனக் கூறுவர். நூறாண்டுக்குமேல் இருநூறாண்டு வரையில் உயிர்வாழ்வார் இன்னான்

* புறநானூறு, ௩௮௫. † புறநானூறு, ௯௧.

றும் பலர் உளர் என்பதனை 'மக்கள்நூறுண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி?' என்னும் எமதுநூலில் நன்கு விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றேம். ஆதலாற், கடைச்சங்க காலத்தின் பிற் பகுதியிலிருந்த ஔவையார், அதற்கு இரு நூற்றைம்பதியாண்டு பிற் பட்டவனாகக் காணப்படும் சேந்தன் என்னும் மன்னன் காலம் வரையில் இருந்தாரெனக் கொள்வது இழுக்காது. ஆகவே, தமிழ் வேதங்கள் மறைந்த பிற் பலநூற்றாண்டுகள் கழிந்து, ஆரியரும் ஆரியப் புரட்டும் மலிந்த பிற் காலத்தே இயற்றப்பட்டதாகிய 'திவாகரம்' ஆரிய வேதங்களை முதல்நூல் என்று உயர்த்துக் கூறுதல் ஒருவியப் பன்று; அதுபற்றி யாம் கூறியது பிழைபடுதலும் இல்லையெனத் தெளிக. ஆகவே, பண்டைக் காலத்திற் றமிழில் வழங்கிய நான்மறைகளே 'நால்வேதங்கள்' எனக் கூறப்பட்டனவென்பதூஉம், அவ்வேதங்களைப் பயிலுதற்கும் கடவுள் வழிபாடு ஆற்றுதற்குமாக வேளாளரினின்றும் பிரித்து ஒரு தனிவகுப்பினராக வைக்கப்பட்ட தமிழ் அந்தணரே 'வேதியர்' என ஆசிரியர் சேக்கிழாரால் சொல்லப்பட்டன ரல்லது அவர் ஆரியப்பார்ப்பனராதல் பற்றி அப்பெயரால் கூறப்பட்டன ரென்பது பொருந்தாதாமென்பதூஉம், இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் திருவாக்கூரிலிருந்த அந்தண்மக்களை வேளாளரெனவே வெளிப்படையாகக் கூறிய திருஞான சம்பந்தப்பெருமான் திருமொழியோடு முரணிச் சேக்கிழார் கூற்று வழுவுடைத்தாய் முடியுமென்பதூஉம் நன்கு பெறப்படுதல் காண்க. இவ்வாறெல்லாம் பெறப்பட்டதன் முடிபாய், எவ்வாற்றானும் உயர்ந்த தமிழ் நாகரிக நன்மக்களாகிய வேளாளரைச் சூத்திரரென இழித்துக் கூறுதல் வேளாண்டலைவராகிய சேக்கிழார்க்கும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் முதலான ஏனைத் தொல்லறிவாளர்க்குங் கருத்தன்றென்பதூஉம் இனிது விளங்குமென்க.

இனி, வேளாளர் அல்லாத ஏனைப் பதினெண் வகுப்பிலுள்ள மக்களிற் கொலை புலை தவிர்ந்து கல்வியறிவு ஆற்றல்களினும் நாகரிகத்தினும் உயர்ந்து வருவாரை வேளாள வகுப்பினர் தம்மினத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளலாமோ? என்று நிகழும் வினாவினையும் சிறிது ஆராய்வாம். மக்களின் தோற்றத்தையும் அவர்தம் நாகரிகவளர்ச்சியையும் ஆராய்ந்துரைக்கும் உண்மை நூல்களை* நாம் பயின்றறியுங்கால், மிகவும் பழைதாகிய காலத்தில் மக்கள் எல்லாரும் விலங்கினத்தோடொத்த அறிவுஞ் செயலும் உடையராய்த் தினைத்துணையும் நாகரிகம் அற்ற நிலையில் இருந்து, பின்னர் அறிவு வளரவளரச் சிறிது சிறிதாக நாகரிகத்திலும் வளர்ந்து வரலாயினரென்னும் உண்மை விளங்கும். இப்போதுங்கூடப் பிள்ளைப் பருவத்தில் இருக்கும் நாட்களில் எல்லா இனத்துப் பிள்ளைகளும் எறக்

*See, for instance, Lord Avebury's Pre-historic Times or S. Laing's Human Origins.

குறைய ஒத்த இயற்கை யுடையவராகவே காணப்படுகின்றனர்; பின்னர் வளருந்தோறுந் தாந்தாஞ் சார்ந்த முதுமக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் பேச்சுகள் முதலியவற்றைத் தழுவி, அவற்றிற்கு ஏற்ற அறிவுஞ் செயலுந் தன்மைகளும் உடையராய்ப் பல்வேறு இனங்களாகப் பிரிகின்றனர். மக்கள் எல்லாரும் புழைகள் ஒன்பதின் வாயிலாக வெளிவரும் மலங்களும் முடைநாற்றங்களும் உடையர்; பசியும் நீர்வேட்கையும் எல்லாரையும் வருத்துகின்றன; எல்லார்க்கும் நோயுந் துன்பமுங் கவலையும் நரை திரை மூப்புச் சாக்காடுகளும் உள்ளன; சிலநேரங்களில் நல்ல இயல்புகளும் சில நேரங்களில் தீய இயல்புகளும் எல்லாரிடத்தும் நிகழ்கின்றன. காலம் வந்துழி எல்லாரும் இவ்வூனுடம்பைவிட்டுச் செல்பவர்களே யல்லாமல் நிலையாக இங்கிருப்பவர்கள் எவருமே இலர். எல்லாரும் ஒருமுழுமுதற் கடவுளாற் படைக்கப்பட்டு, அவனருளைப் பெறுதற்காக, இந்நிலவுலகமாகிய கல்விக்கழகத்தில் வந்து அதற்குரிய வழிவகைகளை ஆராய்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனரே யல்லாமல், இந்த ஊனுடம்பின் பொருட்டாகவே வாழ்பவராகக் காணப்படவில்லை. ஆகவே, மக்கள் எல்லாரும் பிறப்பளவில் ஒத்த இயல்பினரே யல்லாமல் வேறெவ்வகையான ஏற்றத் தாழ்வும் உடையரல்லர். இவ்வுண்மை தெருட்டுதற்கே தெய்வப் புலமைத்திருவள்ளுவர்,

" பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்குஞ் சிறப் பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமையால்" என்றும், நாலடியார்ஆசிரியர்,
" நல்ல குல மென்றுந் தீய குலமென்றுஞ்
சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லை" என்றும், திருமூலநாயனார்,
" ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" என்றும் அருளிச் செய்வாராயினர்.

இங்ஙனமாக மக்களெல்லாரும் ஒத்த இயல்பினராயிருக்க, அவருள் முதன்முதல் அறிவானும் முயற்சியானும் மிகுந்து, கொலை புலை முதலான கொடிய செயல்களை ஒழித்து, உழவு தொழிலால் உலகத்தை வளம் படுத்திய சிலரே முதன்முதல் நாகரிகத்திற் சிறந்த வேளாளராயினர்; அங்ஙனம் அவர்போற் சிறவாமல் அவ்வறிஞர் ஏவல் வழிநின்ற ஏனையோர் அவரவர் தகுதிக்குந் தொழிலுக்கும் ஏற்பப் பதினெண்மராயினர். இதுவே மக்கள் பலவேறு வகுப்பாய்ப் பிரிந்ததன் உண்மைவரலாறும். இனி, வேளாளர் அல்லாத ஏனையோரில் அறிவு ஆற்றல்களானும் கொலை புலை தவிர்ந்த அருளொழுக்கத்தானுஞ் சிறந்துவருவாரை வேளாளர் தம்மினத்திற் சேர்த்து, அவரோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தல், அவ்வாற்றால் தம்மினத்தையும் பெருக்கி, அருளறத்தையும் வளரச்செய்து, ஏனையோரையும் புனிதராக்குமாதலால், அஃது உலகத்திற்குப் பெருநன்மையைத்தந்து இறைவனது திருவுளக்குறிப்பை ஈடேற்றுஞ் செயற்

கரிய செயலாகுமேயல்லால் அது வேறு எத்தகைய தீங்கும் விளைவி யாது. எனைவகுப்பினரிற் சிறந்தாராய் உள்ளவரை வேளாளர் தம்மினத் திற் சேராமல் தாம் தனிநின்று கொண்டு 'நாங்கள் இருபது வீட்டுக்குள் ளேதான் கொள்வது கொடுப்பது' என்று வெறுஞ் செருக்குரை பகர்வ தால் அவர்க்குவரும் ஏற்றம் சிறிதுமில்லை; இங்ஙனம் தனிநின்ற எத் தனையோ வேளாள வகுப்புகள் பிள்ளைகட்குப் பெண்கள் கிடையாமை யாலும், பெண்கட்குப் பிள்ளைகள் கிடையாமையாலும், இன்னும் பல பொருந்தாக் கட்டுப்பாடுகளாலும் அகம் புழுங்கி நாளடைவில் மாய்ந்து போயின; இன்னும் எத்தனையோ மாய்ந்துவருகின்றன; பின்னும் பல மாயும் நிலைமையிலிருக்கின்றன. இத்தகைய போலிக் கட்டுப்பாடுகள் சிறிதும் இல்லாத கிறித்து சமயத்தவர் தொகை நாளுக்குநாட் பெருகி உலகத்தைக் கவர்ந்துவருகின்றது. இதற்கு ஏற்றபரிசாக வேளாளரும் தாம் வைத்திருக்கும் பொருந்தாக் கட்டுப்பாடுகளை யொழித்து, எனை வகுப்பாரிற் புனிதராய் வருவாரைத் தம்முடன் சேர்த்துத் தம்மினத்தைப் பெருக்கி உலகில் அறத்தை வளர்த்தலே செயற் பாலதாம். புனிதராய் வருவார் எத்தகைய இழிகுலத்திற் பிறந்தவராயிருப்பினும், அவரெல்லாம் சைவசமயத்தவரோடு கலக்கப்பெறுதற்கும், அவரால் வணங்கப் பெறுதற் கும் உரியாரென்பதற்குப் பல்வேறு வகுப்பினராய அறுபத்து மூன்று நாயன்மாரும் அவர்தம் உண்மை வரலாற்றினைக் கூறும் 'திருத்தொண் டர் புராணமுமே' உறுபெருஞ் சான்றுமென்று தெளிக. பிறவியெடுத் தது அன்பு அருள் அறங்களில் ஓங்கி ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாய் நின்று இறைவன் திருவடிப் பேரின்பத்தைப் பெறுதற்கே யல்லாமல், நிலையில்லா ஊன் பிறவியின் உயர்வு தாழ்வுகளைச் செருக்குடன் பாராட்டி அறியாமையில் மாய்ந்தொழிதற்கு அன்று என்பதை வேளாளரும் பிற ரும் தமதுகருத்திற் பதித்து, எல்லாரும் ஒருமுழுமுதற் கடவுளாகிய தந்தைக்குப் புதல்வராதலை யுணர்ந்து, அதற்கேற்றவாறு இனிது ஒழுகி, அத்தந்தையின் வீடுபேற்றின்பப் பெருஞ்செல்வத்தை எய்துதற்கு முய லல்வேண்டும்.

இதனோடு, தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றத்திற்குப் பல வகையிலுந் தடையாய் நிற்கும் ஆரியப் பார்ப்பனர் தம்மையணுகுதற்கும் தாம் அவர் சொல்லைக் கேட்டு நடத்தற்குந் தமிழர் எவரும் சிறிதும் இடந்தருதல் ஆகாது. தமிழ் நாட்டுத் திருமடங்களின் ஆசிரியர்களும், குறுநிலமன் னர்களும் (ஜமீந்தார்கள்,) செல்வர்களும், கற்றவர்களும், பிறரும் இப் போது தம்முடைய சீருஞ் சிறப்பும் அறிவும் புகழும் இழந்து தமது மேனிலை குலைந்து சிறுமை எய்தி அல்லல் உழப்பதெல்லாம் ஆரியப் பார்ப்பனரைத் தம்முடன் சேர்த்து அவர்சொல்வழி நடத்தலினாலே யாம். தமிழரிற் செல்வமுஞ் சிறப்பும் உடையார் இவரொன்று கண்டால்

ஆரியப் பார்ப்பனர் உடனே அவர்பாற் சென்று சூழ்ந்து அவர்க்கு இணங்கிய படியாகவெல்லாம் நடந்து, அவர்பாற் றாம்பெறவேண்டியனவெல்லாம் நயமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, அவர் அச்செல்வமுஞ் சிறப்பும் இழத்தற்கு வேண்டும் வழிவகைகளெல்லாந் திறமையாகச்செய்து, முடிவில் அவர் வறியராகித் தாழ்வடைந்தபின் அவரைவிட்டு நீங்குவர்; தம்மாற் சிறுமையடைந்த அவரைப் பின்னர்த் திரும்பியும் பாரார்; அவரைக் காண நேர்ந்தால் அவரை அறியாதார்போல் அகன்று ஒளித்துப் போவர். இங்ஙனம், முன்னமே உயர்ந்து நிற்குந் தமிழ்ப் பெரியாரையுங் காவாகக் கெடுத்துத் தாழ்த்தித், தாழ்ந்து கிடக்குந் தமிழரையும் உயரவொட்டாமற் பெருந்தடைகளை விளைத்துத் தமிழ் மக்களெல்லார்க்குந் தொடர்பாகத் தீது புரிந்துவரும் ஆரியப் பார்ப்பனரை நஞ்சினுங் கொடியராக நினைந்து, அவர் எவ்வகையிலுந் தம் பால் அணுகுதற்கு இடந்தராது விழிப்பாயிருத்தலே தமிழர் ஒவ்வொருவருங் கருத்தூன்றிக் கைக்கொள்ளற் பாலதாகிய முதற்பெருங் கடமையாம்.

இன்னும், ஆரியப் பார்ப்பனர் தமக்குரியதாகக் கருதிப் பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளும் ஆரியமொழி பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே உலகவழக்கில் இன்றி இறந்து ஒழிந்தமைகண்டு, அதனைத்திரும்ப உயிர்ப்பிக்க எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தும் அதுமுடியாமையின், மெல்ல மெல்லச் சமஸ்கிருதமொழிச் சொற்களைத் தமிழிலும், தமிழோடு இனமாகிய மலையாளம் தெலுங்கு கன்னடம் முதலாகிய மொழிகளிலும் நுழைத்து, அவ்வாற்றால் அம்மொழிகளின் தனிச்சுவையினையும் ஆற்றலினையுங் கெடுத்து அவற்றை வடமொழியுருவாக்கப் பெரிதுமுயன்று, அம்முயற்சியில் அரைவாசிக்குமேல் தேர்ந்துவிட்டார்கள். தமிழ் மக்களைத்தவிர, மலையாளத்தாரும் தெலுங்கரும் கன்னடரும் எளிதிலே ஏமாறிவிட்டார்களாதலால், ஆரியப் பார்ப்பனர் அம்மொழிகளை முக்கால் வாசி வடமொழியுருவாக்கிவிட்டார்கள். பண்டுதொட்டுத் தமிழ்மக்கள் நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய்த் தமது தமிழ்மொழியை நன்கு ஆராய்ந்து அதற்கு இலக்கண இலக்கிய வரம்புகட்டி அதனைப் போற்றித் தனித்து வழங்குதலின், ஆரியப் பார்ப்பனர் அதனை வடமொழியுருவாக்க எவ்வளவோ முயன்றும் அது கைகூடாமல், அதனைக் கெடுக்க இன்னும் எவ்வளவோ சூழ்ச்சிசெய்து வருகின்றார்கள். அவர்களின் கரவையும் சூழ்ச்சியையும் அறியாத தமிழ்ப்புலவர் சிலர் அவர்தம் வலையிற் சிக்கிக்கொண்டு, தமிழைத் தனித்து வழங்கல் இயலாதென்றும், ஏராளமான வடசொற்களை அதன்கட் சேர்த்து வழங்கலே அதனை வளம்படுத்துவதாகுமென்றும் பொருந்தாவுரை கூறித் தனித் தமிழ் வளத்தைக் கெடுக்கப் பார்க்கின்றார்கள். தண்ணீரை 'ஜலம்' என்றும், தலைமுழுகுதலை 'ஸ்நாநம்' என்றும், உணவை 'ஆகாரம்' 'போஜநம்' என்றும், ஒளியைப் 'பிரகாசம்'

என்றும், சோற்றை 'அன்னம்' 'சாதம்' என்றும், பயனைப் 'பிரயோஜனம்' என்றும், வழிபாட்டைப் 'பூஜை' 'அநுஷ்டானம்' என்றும் இன்னும் இங்ஙனமாகப் பலப்பல வடசொற்களை இப்போதே நுழைத்துவிட்டமையால் தண்ணீர் முதலான தமிழ்ச்சொல் வழக்கு வரவரக் குறைந்து வருகின்றது. இவ்வாறே தமிழ்ச்சொல் வழக்கு ஒவ்வொன்றாய் ஒழிந்துபோக, அவற்றிற்குமாறாக வடசொற்களே வழங்குமானால், அப்புறந் தனித் தமிழ்மொழி என்பதே ஒன்று இல்லையாய்விடுமன்றோ? தமிழர்க்குள்ள பெருமையெல்லாம் அவர் தொன்றுதொட்டுத் தூய்தாக வழங்கிவரும் தமிழ்மொழியினையே சார்ந்திருக்கின்றது. ஆதலால், தமிழ்மொழிகற்குந் தமிழ இளைஞர் ஒவ்வொருவரும், அவர்தமக்குத் தமிழ் கற்பிக்குந் தமிழாசிரியர் ஒவ்வொருவரும் வடமொழி முதலான பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழின்கண் வந்து நுழையாதபடி அறவே விலக்கி, இப்போது வழங்காமற் பழைய தமிழில் வழங்கிய சொற்களையே மீண்டும் எடுத்து வழங்கித் தமிழை வளம் படுத்துப் பாதுகாக்கக்கடவராக! வடமொழி முதலான பிறமொழிச் சொற்களைக் கலவாமல் எத்தகைய பொருளையும் தனித்தமிழில் எழுதக்கூடும் என்பதற்கு, யாம் தனித்தமிழ் நடையில் எழுதியிருக்கும் இந்நூலும், 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு,' 'முல்லைப்பாட்டாராய்ச்சியுரை,' 'பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை' முதலான எம்முடைய நூல்களுமே சான்றாம்.

இனி, மணவினை பிணவினை முதலியன நடாத்துங் காலங்களில் தமிழ்மக்களில் ஒவ்வொருவகுப்பாரும் தத்தம் இனத்திலிருந்தே அவற்றைச் செய்துவைத்தற்குச் சிலரை ஏற்படுத்தி, அவரைக் கொண்டு அவற்றை நடப்பித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனந் தத்தம் இனத்திலேயே சிலரை ஆசிரியராக அமர்த்தி மேற்கூறிய வினைகளைச் செய்வித்தல் சோழநாடு பாண்டிநாட்டிலுள்ள சைவவேளாளரில் பண்டுதொட்டு இன்னும் நடந்துவருகின்றது. தமிழர்கள் தாம் நடத்தும் மணவினை பிணவினைகளுக்கு ஆரியப் பார்ப்பனரை ஆசிரியராக வருவித்துவைத்து நடாத்தல் பெரிதுங் குற்றமானதென்று அறிவுநூல்களும் கூறுகின்றன. ஆதலால், தமிழர் தம் வினைகளுக்கு ஆரியப் பார்ப்பனரை வருவித்தலை அறவே விட்டொழித்தல்வேண்டும்.

இனிப், பெரும்பாலுந் தமிழர்க்குரிய சிவபிரான்கோயில் பெருமாள் கோயில்களில் வழிபாடு ஆற்றுவோர் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் அந்தணர்களாகவே இருக்கின்றனராயினும், அவரும் ஆரியப் பார்ப்பனரோடு தம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு ஆரியவேதங்களையும் வடமொழியையும் பயன்படுத்துகிறார்கள். அவற்றை ஒழித்துத் தமிழ் மறைகளாம் தேவார திருவாசகங்களையும் திருவாய்மொழியையும் தமிழையுமே பயன்படுத்தும்படி செய்தல் வேண்டும்.